

МИКИ СПИЛЕЙН АЗ СЪМ СЪДЪТ!

Част 1 от „Майк Хамър“

Превод от английски: Тодор Стоянов, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Изтръсках дъжда от шапката си и прекрачих в стаята. Никой не продума нищо. Всички учтиво се отдръпнаха назад и усетих погледите им върху себе си. Пат Чеймбърс стоеше до вратата на спалнята и се опитваше да успокои Мирна. Тялото на момичето се разтърсваше от сухи стонове. Спрях до нея и положих ръце на раменете ѝ.

— Успокой се миличко — казах ѝ аз. — Ела тук да си полегнеш.

Поведох я към дивана до стената и я пуснах да седне. Беше много зле. Един от униформените полицаи положи възглавница под главата ѝ и тя се отпусна.

Пат ме повика с ръка и ми посочи спалнята.

— Вътре е, Майк — каза ми той.

Вътре е. Думите му ме разтърсиха жестоко. Вътре беше най-добрият ми приятел проснат мъртъв на пода. Тялото му. Сега вече трябваше да му казвам така. Вчера беше Джак Уилямс, човекът, с който бях спал рамо до рамо в калта и мръсотията на джунглата две години нощ след нощ. Джак, човекът който казваше, че ще си даде дясната ръка за приятеля си, и го направи, като спря с нея байонета на една жълта маймуна, която се канеше да ме съсече на две. После му ампутираха остатъка.

Пат не пророни и дума. Позволи ми да отвия тялото и да докосна студеното му лице. За първи път в живота ми се дорева.

— Къде са го улучили, Пат?

— В стомаха. Но по-добре не гледай. Убиецът е заострил върха на куршум 45 калибър и го е прострелял с него.

Отметнах завивката до края и от гърлото ми се изтръгна проклетие. Джак беше по къси гащета, и с ръката си беше стиснал корема в агония. Входният отвор беше чист и малък, но на изхода беше оставил дупка колкото човешки юмрук.

Дръпнах бавно и с безкрайна нежност завивките и се изправих. Не беше умрял на място. Кървава диря бележеше пътя му от нощната масичка край леглото до мястото, където лежеше изкуствената му ръка.

Килимът под тялото му се беше набрал и усукал. Опитал се е да се довлече с една ръка, но не е стигнал дотам.

Служебният му пистолет висеше в кобура си от другата страна на облегалката на стола. Към него се е стремял последните си секунди. С куршум в корема е воювал до последния си дъх.

Посочих към стола-люлка, леко наклонен от тежестта на 38 калибровия пистолет.

— Ти ли премести стола, Пат?

— Не, защо?

— Той не стои на това място. Не виждаш ли?

Пат беше озадачен.

— Какво искаш да кажеш?

— Столът стоеше ето тук до леглото. Бил съм достатъчно често тук, за да забравя. След като убиецът е прострелял Джак, той е запълзлял към стола. Но убиецът не е напуснал веднага. Той е останал и го е наблюдавал как се гърчи на пода в агония. Джак се е стремял към пистолета, но не е успял да го стигне. Щял е да успее, ако убиецът не е преместил стола. Мръсното копеле се е късало от смях до вратата докато Джак е правил последното си движение. Дърпал е стола инч по инч докато накрая Джак се е предал. Инквизирал е човек, преминал през всички кръгове на ада. Смеейки се. Това не е било обикновено убийство, Пат. Това е най-хладнокръвното и преднамерено убийство, което някога съм виждал. Но това чудовище ще си плати.

— Включваш ли се, Майк?

— Включвам се. Какво друго си очаквал?

— Трябва малко да позабавиш конете.

— Ами. Точно обратното. От този момент нататък това е като надбягване, Пат. Убиецът е мой. Ще работим заедно с теб заедно както винаги, но на финала аз ще натисна спусъка.

— Не, Майк, няма да стане. Знаеш много добре.

— Окей, Пат — казах му аз. — Ти си гледаш своята работа, а аз — моята. Не съм имал и няма да имам по-добър приятел от Джак. Живяхме и се бихме заедно. Няма да позволя на убиеца да се измъкне с курвенските номера на закона. По дяволите, много добре знаеш как става. Намират му най-добрия адвокат и фурнаджийската лопата се завърта като въртолетна перка и резултатът е това, че си имаме поредния герой в лицето на убиеца. Мъртвите не могат да си изплачат

мъката, Пат. Не могат да разкажат какво се е случило. Би ли могъл Джак да опише на съда какво е да се влачиш по пода с вътрешности разкъсани от дум-дум? Никой от ония дванайсет човека не може да знае какво чувствуваш като умираш и убиецът в същото време да ти се смее в лицето. Човек с една ръка. Знаеш ли какво означава това? Вярно, той имаше „Пурпурно сърце“^[1]. Дали им се е случвало някога да се влачат по пода към пистолета си с разпрани вътрешности? Ако можеха да изпитат само частица от съдбата на Джак, щяха да разкъсат убиеца със зъбите в залата на съда. Не, проклятие. Съдът винаги си е студен и безпристрастен, както и следва да бъде, докато в същото време някое нищожество адвокатче ги умилява до сълзи, обяснявайки как клиентът му в момента на убийството не бил на себе си или пък му се наложило да стреля в законна самоотбрана. Окей. Законът е нещо много хубаво. Но този път аз съм законът, само че без да бъде студен и безпристрастен. И аз няма да забравя или пропусна нищо.

Пресегнах се и го сграбчих за реверите на самото му.

— И още нещо, Пат. Искам да чуеш и запомниш всяка дума, която ти кажа. И искам да го предадеш на всички, които познаваш. И когато им го казваш, натъртвай всяка дума, защото аз така ти казвам. Има най-малко десет хиляди мръсника, които се страхуват и ме мразят и ти го знаеш. Страхувате се, защото ако се изпречат на пътя ми им пръскам черепите. Правил съм го много пъти и още много пъти ще ми се случва.

Толкова много ненавист ме изпълваше, че бях готов да се пръсна, но аз се обърнах към това, което някога беше Джак. Прииска ми се да кажа молитва, но бях прекалено бесен за това.

— Теб вече те няма, Джак. Вече не можеш да ме чуеш. Макар че е възможно и да можеш, искам да вярвам. Искам да чуеш какво ще ти кажа. Познаваш ме много отдавна, Джак. Знаеш, че докато съм жив, думата ми на две няма да стане. Ще пипна гада, който те е убил. Няма да отиде на електрическия стол. Нито пък ще увисне на въжето. Ще умре точно като теб, с куршум 45 калибър в корема, малко под пъпа. Няма значение кой е той, Джак, аз ще го пипна. Не забравяй, който и да е той, няма да има спасение за него, кълна ти се.

Изправих глава и срещнах странния поглед на Пат. Той поклати глава. Знаех какво му беше на ума.

— Майк, откажи се. За бога, не се самонавивай така. Познавам те много добре. Ще започнеш да стреляш наред по всеки замесен в случая и ще загазиш така, че никога няма да се оправяш.

— Не се безпокой, Пат, свърших. Отсега нататък ме вълнува само единствено нещо — убиецът. Ти си полицаи, Пат. И крачка не можеш да направиш без да се спънеш в разните му там закони и правилници. Над теб винаги има някой. Докато аз съм сам. Мога да сритам когото си искам в ташаците, пък ако искат да си изядат мъдете от яд. Никой не може да ме изрита от работното ми място. Вярно, може и да не се намери някой да пророни и сълза, ако ме пречукат нейде, но разрешителното ми за частен детектив и за носене на оръжие ми е още в джоба, и ги е страх от мен. А аз умея да ненавиждам, Пат. Като пипна оня дето се крие зад това, кръв ще пропикаят. Няма да е далеч денят, в който ще държа пистолета в ръката си, а убиецът ще бъде пред мен. Ще следя отблизо лицето му. Ще напълня червата му с олово, а когато се затъркаля по пода, ще вкарам и зъбите му в гърлото.

А ти не можеш да го направиш. Трябва да съблюдаваш правилата, защото си капитан от отдела по убийства. Възможно е убиецът да свърши на електрическия стол. Тогава ти ще бъдеш доволен, но аз не. Много лесно ще се отърве. Той трябва да умре точно като Джак.

Нямах какво повече да кажа. Видях по стиснатата челюст на Пат, че няма намерение да ме разубеждава. Единствено можеше да се опита да ме изведе с него оттук. Излязохме заедно от стаята. Хората на следователя при смъртните случаи вече бяха пристигнали и се канеха да изнасят тялото.

Не исках Мирна да става свидетел на това. Седнах до нея на дивана и я оставих да си поплаче на рамото ми. Така успях да ѝ спестя гледката с изнасянето на годеника ѝ в пластмасов чувал. Тя беше чудесно момиче. Преди четири години, когато Джак беше в полицията, едва беше успял да я сграбчи миг преди да прехвърли парапета на Бруклинския мост. Тогава тя беше развалина. Дрогата я беше докарала до полуда. Но той я отведе до дома си и плати за пълния курс на лечение докато тя оздравя напълно. Между тях се зароди любов, която избуя до красиво цвете. И ако не беше започнала войната, щяха да са женени отдавна.

Тя посрещна Джак по същия начин като се върна от войната с една ръка. Той вече не можеше да упражнява професията си, но душата и сърцето му бяха останали в отдела му. Тя го беше обичала преди, обичаше го и сега. Джак я увещавахе да се откаже от работата си, но тя успя да го убеди, че е по-добре да я запази, докато той се устрои. За човек с една ръка е трудно да си намери работа, но той имаше много приятели.

И не след дълго вече работеше в детективския отдел на една застрахователна компания. Не беше в състояние и да си помисли само че ще работи нещо по-различно. И тогава вече между тях зацарува щастието. Вече бяха запланували и сватбата. И сега се случи това.

Пат ме потупа по рамото.

— Долу чака кола да я откара в къщи.

Изправих се и поех ръката ѝ.

— Хайде, миличко. Тук повече нямаме работа. Да тръгваме.

Не продума нищо, изправи се и се остави на един полицай да я прикрепя докато излезе. Обърнах се към Пат.

— Кога започваме? — запитах го аз.

— Добре, ще ти кажа каквото знам. Ще прибавиш и ти каквото знаеш. Дватамата с Джак бяхте неразделни приятели. Възможно е да се сетиш за нещо, което да хвърли светлина върху случая.

Дълбоко в себе си се чудех. Джак нямаше врагове. Дори и когато работеше в полицията. Работата му със застрахователната компания беше нещо съвсем обикновено. Макар че беше възможно причината да се крие там.

— Джак имаше гости миналата нощ, — продължи Пат. — Тесен кръг.

— Да, знам, — прекъснах го аз. — Той ми се обади снощи и ме покани, но бях направо съсипан от умора, и много рано захапах възглавницата. Беше групичка от стари приятели отпреди войната.

— Да. Взехме имената им от Мирна. Момчетата сега ги проверяват.

— Кой откри тялото?

— Мирна. Дватамата с Джак щели да излизат в околностите да търсят място за вилата си. Дошла малко след осем сутринта. Джак не се обадил и тя се разтревожила. В последно време ръката го боляла доста и тя си помислила да не му е прилошало. Тогава извикала

портиера. Той я познавал и я пуснал. Като чул писъците, хукнал нагоре и така ни се обади. Имаше сили само колкото да ми разкаже как минало партито и припадна в ръцете ми. И тогава те повиках.

— По кое време са стреляли?

— Следователят по смъртните случаи го преценява някъде около пет часа преди пристигането ми. Това прави някъде около три и петнайсет след полунощ. Като получим данните от аутопсията ще го знаем с още по-голяма точност.

— Някой от съседите да е чул изстрел?

— Никой. Очевидно е било стреляно със заглушител.

— Пистолет 45 калибър вдига достатъчно шум дори и със заглушител.

— Така е, но долу под него е имало парти, не толкова шумно, разбира се, че да предизвика оплаквания, но достатъчно високо, за да заглуши всякакви шумове от този род.

— А ония, които са му били на гости?

Пат пхна ръка в джоба си и измъкна един бележник. Скъса една страничка и ми я подаде.

— Ето ти списъка, който ми даде Мирна. Тя е пристигнала първа в осем и половина снощи. Била е домакинята, посрещала е гостите на вратата. Последният дошъл около единайсет. Пийнали малко, потанцували, и към един си тръгнали всички заедно.

Хвърлих поглед на имената, които ми даде Пат. Някои от тях познавах достатъчно добре, докато двама от другите бяха от хората, за които Джак ми беше говорил, но не ги познавах.

— Къде са отишли след партито, Пат?

— Били са с две коли. Едната с която си е тръгнала Мирна, принадлежала на Хал Кайнс. Потеглили направо към Уестчестър, като оставили Мирна у дома по пътя. От другите още никой не ми се е обадил.

Помълчахме малко и Пат ме запита:

— Виждаш ли някакъв мотив, Майк?

Поклатих глава.

— Все още никакъв. Но ще го открия. Не са го убили хей така. Обзалагам се, че каквато и да е била причината, е било нещо много дебело. Има много шибани моменти. А ти стигна ли до нещо?

— Нищо повече от това, което ти казах, Майк. Надявах се поне ти да ме осветлиш малко.

Ухилих му се без да ми е весело.

— Не. Все още не. Но щом имам някои отговори, веднага ще те известя, но вече ще съм се захванал със следващите.

— И ченгетата имат глави на раменете си, Майк. И ние можем да си отговорим на въпросите.

— Но не и както мен. Затова и ми се обади веднага. Ти съобразяваш не по-зле от мен, но нямаш кой да ти върши черната работа. Ето къде е моето предимство пред теб. През цялото време ще дишаш зад врата ми, но когато дойде моментът ще ме изблъскаш и ще хлопнеш белезниците на ръцете му. Тоест, ако успееш да ме изблъскаш. А не мисля, че ще успееш.

— Окей, Майк, прави както си знаеш. Имаш пълен картбланш. Но не забравяй само едно нещо — убиецът ми трябва и на мен. Ще се опитам да те изпреваря и да се добера до него преди теб. Разполагаме с всички технически съоръжения и достатъчно хора, които да търчат навсякъде. И при нас не липсват мозъци. — Напомни ми той.

— Не се тревожи, не подценявам ченгетата. Но те не могат да счупят ръката на някой боклук за да го разговорят, и да придружат думите си с дулото в зъбите им за да им покажат, че не се шегуват. Краката ми са все още здрави, пък и има достатъчно словоохотливи юнаци да ме информират за всичко, което ме интересува, защото знаят какво ще ги сполети ако не се разприказват. Средствата ми за тази цел са малко *ex officio*^[2], но пък за сметка на това са много по-ефикасни от твоите.

Така завърши разговорът ни. Излязохме на площадката на стълбите, където Пат остави на пост един патрулен полицаи. Слязохме с автоматичния асансьор четири етажа по-надолу във фойето на блока и изчаках Пат да даде кратко интервю на няколко репортьора.

Колата ми стоеше до бордюра точно зад полицейската. Стиснахме си ръцете с Пат и се пъхнах зад кормилото на моята бричка. Потеглих към Хакард Билдинг, където обитавах двустаен апартамент за кантора.

---

[1] Медал присъждан в американската армия за проявен героизъм в сражения. — Б.пр. ↑

[2] Извън закона. (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кантората ми се оказа заключена. Изритах няколко пъти вратата и Велда отключи. Като ме видя, каза:

— О, това си бил ти!

— Какво искаш да кажеш с това „О, това си бил ти!“? Да не си забравила, че Майк Хамър е твоят шеф?

— Уф! Толкова отдавна не си се мяркал, че вече не мога да те различа от поредния данъчен инспектор.

Затворих вратата и я последвах в моята светая светих. Това момиче имаше крака за милиони и тя нямаше нищо против да ги показва. Най-малко беше подходяща за секретарка, защото представляваше постоянен разсейващ елемент. Поддържаше гарвановочерната си коса в прическа тип „Паж“ и носеше плътно прилепнали рокли, които ме караха да мисля за извивките на пенсилванската магистрала всеки път щом я погледнех. Но не се заблуждавайте, че беше леснодостъпно момиче. Ставал съм свидетел как раздава шамарите на разни дребни хулигани. Наложеше ли се, действаше бързо и докато се усетеше натрапникът падаше с череп пробит от токчето на обувката ѝ.

Не само това, но и имаше разрешително за частен детектив и когато се налагаше да излизаме заедно по някои случаи пъхаше в чантата си здрав автоматик 32 калибър и не се колебаеше да го използва ако ѝ се наложеше. Нито веднъж досега не ѝ се бях изтропвал през трите години откакто работеше при мен. Не че ми липсваше желание, но знаете че вълкът избягва да ловува близо до бърлогата си.

Велда си взе бележника и седна. Проснах се на стария стол-люлка и се разлюлях с очи към прозореца. Тя хвърли един дебел пакет върху бюрото ми.

— Вътре е всичката информация, която успях да събера за ония, които са били на партито миналата нощ.

Аз я изгледах остро.

— Откъде разбра за Джак? Пат се е обадил само на мен.

Велда набърчи хубавичкото си лице в тарикатско ухилване.

— Забравяш, че си имам свои хора сред репортьорите. Том Дуган от Кроникъл си спомни, че ти и Джак сте били неразделни. Обади ми се тук по телефона с надеждата да измъкне нещо от мен и накрая ми изпя всичко, което знаеше. При това не ми се наложи да го свалям, — добави тя след кратък размисъл. — По-голямата част от онази пасмина на партито ги имаше и в картотеките ти. Нищо сензационно. Том ме открихна за някои от тях, с които имал по-близки връзки на професионална основа. Повечето тук са личностни портрети и някои светски изяви. Очевидно са били хора от миналото на Джак с които му е било приятно да се среща. Даже и ти си ми споменавал за някои от тях.

Разкъсах пакета и погледнах пачката фотографии.

— Кои са тия?

Велда надзърташе през рамото ми и ми ги посочваше един по един.

— Този най-отгоре е Хал Кайнс, студент по медицина от един университет на север. Около дваисет и три годишен е, висок, и ми прилича на разбойник, поне по начина по който се подстригва.

Тя прелисти страницата.

— А тия двете са близначките Белеми. Дваисет и деветгодишни, неомъжени. Ловджийки на съпруги, живеят си живота с парите оставени им от баща им. Притежават петдесет процента от някакви текстилни фабрики някъде на юг.

— Да — прекъснах я аз — знам ги. Отвън си ги бива, но в главичките им... Срещал съм ги веднъж в квартирата на Джак и после на някаква вечеря.

Тя посочи следващата снимка. Беше от вестник на мъж на средна възраст със счупен нос. Джордж Калецки. Познавах го доста добре. През бурното десетилетие на дваисетте беше контрабандист на алкохол. Измъкна се от голямата депресия с най-малко милион долара, плати си подходящия данък, и стана важна клечка. Успя да излъже много хора, но само не и мен. Продължи да си практикува старите занаяти само и само да не губи форма. Но въпреки всичко всеки път излизаше сух от водата. Хранеше цяла гвардия елитни адвокати, които трепереваха над него и си вършеха наистина добре работата.

— Какво ще ми кажеш за него? — запитах я аз.

— Знаеш повече от мен. Хал Кайнс е отседнал при него. Живеят на една миля от Мирна в Уестчестър.

Аз кимнах. Спомних си, че Джак ми беше говорил за него. Беше се запознал с Джордж чрез Хал. Хлапакът и Джордж се бяха сприятелили от момента в който ги беше запознал някакъв общ познат. Джордж го издържаше в колежа, но не знаех защо. Следващата снимка беше тази на Мирна комплектувана с изчерпателната ѝ биография както ми я беше предал Джак. Приложен беше също така и медицинския протокол от болницата, където я беше превърнал в „студено месо“, термин използван от наркоманите за лечението с пълно лишаване от наркотик. От него излизаха или напълно оздравели или с краката напред. В случая Мирна се беше преборила успешно. Но накара Джак да ѝ обещае, че няма да я разпитва откъде се е снабдявала с наркотик. Той беше толкова хлътнал по нея, че беше готов на всичко само и само да не я загуби, и нямаше къде да мърда.

Прелистих медицинския протокол. Име — Мирна Девлин. Опит за самоубийство под влияние на хероина. Закарана в отделението за спешна помощ на главната болница от детектива Джак Уилямс. Приета на 15 март 1940 година. Лечението завършено на 21 септември 1940 година. Източникът на снабдяване с наркотик неизвестен. Предадена под опеката на детектива Джак Уилямс на 30 септември 1940 година. Следваше страница с медицински подробности, която прескочих.

— Ето ти нещо за душата, авер — ухили ми се Велда.

Измъкна снимка в цял ръст на умопомрачителна блондинка. Сърцето ми подскочи като я видях. Беше направена на морския бряг. Хубавицата се беше изправила в цял ръст, с безразличен поглед и в бял бански костюм. Здрави и дълги крака. Малко по-мускулести от еталона на филмовите режисьори, но от това сърцебиенето ви не ставаше по-слабо при вида им. Релефът на стомашните ѝ мускули изпъкваше съвсем отчетливо под тъканта на банския костюм. Невероятно широки рамене за жена, изключително оформени гърди, опънали до скъсване плата на банския костюм. Косата ѝ изглеждаше бяла на снимката, но можех да заключа, че беше естествена блондинка. Вълшебна, вълшебна сламено руса коса. Но лицето ѝ беше онова, което окончателно ми взе ума. Мислех си, че Велда е красива, но тази беше действително нещо изключително. Прииска ми се да подсвирна.

— Коя е тя?

— Май не трябваше да ти я показвам. Като ти гледам отнесената физиономия, направо си готов. Казва се Шарлот Манинг. Психиатър е с кабинет на Парк Авеню, бизнесът ѝ процъфтява. Доколкото знам клиентелата ѝ е от лъв нагоре.

Погледнах номера и си помислих, че тук специално запознанството ни щеше да ми донесе приятни мигове. Но не го споменах на Велда. Възможно беше да се заблуждавам, но винаги съм си мислил, че ми има мерак. Разбира се, дори и не го беше споменавала, но всеки път като отивах късно в офиса със следи от червило по яката на ризата ми, ставаше бясна като фурия и не ми проговаряше по цяла седмица.

Подредих листовите на бюрото си и се завъртях на стола си. Велда се беше привела напред готова да стенографира.

— Имаш ли нещо да добавиш, Майк?

— Мисля, че нямам. Поне засега. Трябва да обмисля много неща. Засега всичко е в пълна мъгла.

— Добре, а мотивът? Възможно ли е Джак да е имал някакви врагове, които да са си разчистили сметките с него?

— Никакви. Поне доколкото знам. Беше абсолютно прям. Винаги даваше шанс на всеки, разбира се, ако го заслужаваше. И при това никога не се е забърквал в каквито и да били нередности.

— Притежаваше ли нещо действително ценно?

— Абсолютно нищо. В апартамента му изобщо не беше пипано. В портфейла му на нощната масичка имаше неколкостотин долара. Убиецът му е бил садист. Джак се е опитал да се добере до пистолета си, но убиецът бавно е издърпвал назад стола на който е висяло оръжието му, принуждавайки го по този начин да пълзи по пода след него, като се е мъчел да задържи вътрешностите си с ръка.

— Майк, моля те.

Замълчах. Просто си седях и гледах втренчено в стената. Един ден щях да продупча копелето простреляло Джак. Бях продупчил достатъчно до този момент. Без никакви угризения. Свършиха с първия. След войната бях направо луд да се добера до някои от ония плъхове представляващи онази част от човечеството, която паразитира върху хората. Хората. До каква невероятна тъпота можеха да стигнат понякога! Съдебен процес съгласно закона за един убиец.

Парадоксална фраза позволяваща на убиеца да се измъкне. Но в крайна сметка хората си получаваха заслуженото. От време на време се появяваха и такива като мен. Бабаитите тероризираха обществото, а аз тероризирах тях. Застрелвах ги като бесни кучета каквото в същност си бяха и същото това общество после ме влачеше по разни съдилища да им давам обяснения защо, как и къде съм ги изтребил. Ровеха се из миналото ми, проверяваха отпечатъците от пръстите ми и ми задаваха милиони въпроси. Вестниците ме изкарваха най-кръвожадното чудовище, но не смееха да се приближават твърде много, защото Пат ги държеше изкъсо. А и освен това винаги съм измъквал полицията от най-тежки ситуации и те не го забравяха. Пък и наистина си ме бива да давам показания по случаите.

Велда се върна в кантората с вечерните издания на вестниците. Убийството заемаше всички първи страници, последвано от четириколонно изложение на всички известни подробности. Велда се зачете над рамото ми и след малко дъхът ѝ секна.

— Ама и теб си те бива! Гледай!

Тя ми посочи последния абзац. Там беше описано моето съпричастие към случая, но тя имаше предвид буквално предадената ми дума по дума клетва, която бях направил пред Джак. Обещанието ми дадено на един мъртъв приятел, че ще застрелям убиеца му по същия начин по който беше загинал той. Смачках вестника на топка и го запратих в стената.

— Тая въшка! Ще му скърша въшливия врат за това! Аз се заклех пред Джак. Това е свещена клетва, а те го обърнаха на майтап. Само Пат му го е казал. И го имах за приятел! Дай ми телефона.

Велда ме сграбчи за ръката.

— Спокойно. Дори и да го е направил, какво от това? В края на краищата Пат е ченге. Може да е видял в това възможност да насочи убиеца към теб. Ако тая отрепка знае, че си по петите му едва ли ще остане спокоен и сигурно ще се опита да се добере до теб. И тогава ще го пипнеш за яката.

— Благодаря ти, дете — казах ѝ аз — но ти си прекалено чиста за тия неща. За първото действително си права, но при второто си съвсем далеч. Пат няма и най-малкото желание да го насочва към мен, защото му е безпределно ясно, че това означава случаят да приключи веднага и на място. Ако той има желание да насочи убиеца към мен,

можеш да заложиш сутиена на баба си, че ще ми закачи опашка, която денонощно да ми диша във врата, готова да ме дръпне за ръката при първия признак за стрелба.

— Не знам за такова нещо, Майк. Пат знае много добре че ти няма начин да не усетиш опашката. Не мисля, че той е способен на такова нещо.

— Не е способен? О, ти не го познаваш. Той е изключително хитър. Залагам сандвич срещу брачно свидетелство, че е поставил по един дюстабанлия на всеки изход от сградата, готови да тръгнат по петите ми щом само си подам носа навън. Разбира се, ще се отърва от тях, но работата няма да приключи с това. В момента в който ги „откача“ ще се закачат вече истинските професионалисти.

Очите на Велда запламтяха като чифт горящи факли.

— Сериозно ли говореше за това? Имам предвид баса?

Кимнах.

— Абсолютно сериозно. Искаш ли да слезеш долу с мен и да се увериш?

Тя се ухили и грабна палтото си. Нахлузих стария филц на главата си и излязохме, но за всеки случай преди това хвърлих още един поглед на адреса на Шарлот Манинг.

Пиколото Пит ме дари с озъбената си усмивка при влизането ни в асансьора.

— Добър вечер, мистър Хамър, — каза той.

Сръгах го в ребрата и го запитах:

— Нещо ново около теб?

— О, нищо интересно, освен дето май ще ми бият шута оттук.

Ухилих се. Велда вече беше загубила баса. Зад кратката ни размяна на реплики се криеше сигнална система разработена от нас още преди години. Отговорът му означаваше, че долу ме чакаше опашка. Струваше ми петарка на седмица, но си заслужаваше. Окото на Пит беше още по-набито от моето за опашки. А и не можеше да бъде другояче. Беше се подвизавал като джебчия преди да му дойде акъла в главата. За разнообразие тоя път реших да използвам главния вход. Огледах се за куката, но не видях никой. За секунда сърцето ми се качи в гърлото. Страхувах се да не би Пит да се е заблудил. Велда също имаше остро око и си заслужаваше да се види усмивката ѝ,

когато пресякохме фоайето. Сграбчи ме за ръката готова да ме откара до най-близкия мирови съдия.

Но трябваше само да минем въртящата врата и усмивката ѝ изчезна в същия момент в който се появи моята. Опашката ни тоя път крачеше към нас. Велда изрече дума за която възпитаните момичета си нямаха и понятие и която можете да видите надраскана в пресния цимент от някой злодей с мръсно съзнание.

Този обаче беше хитър. Изобщо не разбрахме откъде беше дошъл. Крачеше доста по-бързо от нас, и се потупваше бодро по бедрото със сгънат вестник. Вероятно ни беше забелязал през прозорците зад палмата към който изход сме се насочили, заобиколил е ъгъла и мина покрай нас след като излязохме. Без съмнение и да бяхме избрали другия изход там щеше да ни прехване следващият.

Тоя специално беше забравил да премести пистолета си от джоба на бедрото в кобура под мишницата, а и най-дребните пистолетчета правеха джобовете да изглеждат така сякаш имаха най-малко по един пумпал вътре.

Докато стигнем гаража вече нямаше никой около нас. Имаше достатъчно врати в които можеше да се шумугне. Изобщо не си хабих времето да го търся. Изкарах колата и Велда се вмъкна вътре до мен.

— Накъде сега? — запита ме тя.

— При автомата за сандвичи, където ще ми купиш един.

ГЛАВА ТРЕТА

Стоварих Велда след сандвичите във фризьорския салон и поех към Уестчестър. Бях планирал посещението си при Джордж Калецки за следващия ден, но промених плановете си след като се свързах с кабинета на Шарлот. Дежурната вещица в приемната ми съобщи, че Шарлот си тръгнала, а тя нямала инструкции да дава на който и да било домашния ѝ адрес. Казах, че ще се обадя по-късно и оставих съобщение за Шарлот, че искам да се срещна с нея колкото е възможно по-скоро. Тая жена не ми излизаше от ума. Страхотни крака!

Двадесет минути по-късно дърпах звънеца на входа на къща, която струваше най-малко четвърт милион. Един много студен иконом ми отвори и ме пусна вътре.

— Мистър Калецки — казах аз.

— За кого да докладвам, сър?

— Майк Хамър. Частен детектив.

Поднесох му значката под носа, но той не се впечатли особено.

— Страхувам се, че мистър Калецки е неразположен в момента, сър — каза ми той.

Винаги мога да разбера, когато съм нежелан, но не давам пет пари.

— Окей, кажи му тогава да се разположи веднага и да си домъкне задника долу, за да не става нужда аз да го смъквам. И му предай, че не се шегувам.

Икономът ме огледа много внимателно и изглежда реши, че държа на думата си. Кимна и пое шапката ми.

— Заповядайте оттук, мистър Хамър.

Поведе ме към една огромна библиотека, където се проснах в едно кресло и зачаках мистър Калецки.

Не ми се наложи да го чакам дълго. Вратата се отвори с трясък и на прага застана сивокос мъж, малко по-пълен отколкото беше на снимката и мина направо на въпроса.

— Защо влязохте след като слугата ми ви каза, че не трябва да ме безпокоите?

Запалих цигара и издухах пушека в очите му.

— Не ми дръж такъв тон, педал. Знаеш защо съм тук.

— Без съмнение. И аз чета вестници. Страхувам се обаче, че не мога да ви бъда от полза. Бях си у дома в леглото, когато е станало убийството и мога да го докажа.

— Хал Кайнс с теб ли се прибра?

— Да.

— Слугата ли ви отвори вратата?

— Не, аз си имам ключ.

— Някой друг, освен Хал да те е видял като си се прибирал?

— Не мога да бъда сигурен, но неговата дума е достатъчна.

Изсмях се в очите му.

— Не и когато и двамата сте заподозрени в убийство.

Калецки побеля при думите ми. Устата му се размърда и имаше вид на човек готов да ме убие на място.

— Как се осмелявате да ми говорите така! — излая той. — Полицията не е направила даже и опит да ме свърже с това убийство. Джак Уилямс е умрял часове след като съм си отишъл.

Прекрачих към него и усухах половината му риза около юмрука си.

— Слушай ме добре, ти дребен вонящ педал — изплюх се в лицето му аз, — говоря ти на език, който не си забравил. Ченгетата не ме вълнуват. И ако си под нечие подозрение, то е моето. Единствено то важи, защото когато открия убиеца, той ще умре. Дори и да не съм в състояние да го докажа, той пак ще умре. Нямам нужда от стопроцентови доказателства. Достатъчни са само няколко улики, че си забъркан в случая и ти скачам на врата. Може да се случи, така че докато се добера до отрепката, доста негови колеги да си получат оловото, но можеш да се обзаложиш, че един от тях ще е бил той, а пък колкото до останалите, да са се родили с малко повече късмет. Просто са си наврели носовете повече отколкото е трябвало.

Едва ли някой му беше говорил с такъв тон за последните двайсет години. Беше загубил дар слово. Ако само си беше отворил устата в тоя момент щях да му вкарам зъбите в гърлото.

Отвратен от вида му го отблъснах към една крайна маса тъкмо навреме преди да ми отворят черепа. Някаква много шарена ваза се разби в рамото ми и се пръсна на хиляди парченца.

Гмурнах се и се завъртях в същото време. Блокирах удара на нечий юмрук към главата си с лявата си ръка. Реагирах светкавично. Избягнах коварен удар към слепоочието ми и замахнах на свой ред. Юмрукът ми намери челюстта му с разтърсващ удар. Хал Кайнс се блъсна в пода и замря там.

— Голям умник се извъди. Да ме напада в гръб. Определено допускаш пропуски в обучението му, Джордж. На времето ти самият беше бияч и стоеше зад рамото на боса си, а сега си поверил охраната си на един младок, който се опитва в къща с огледала да се промъкне зад гърба ми.

Не каза нищо. Придърпа стол и се смъкна в него с очи превърнати в тесни цепки от омраза. Само да се беше опитал да извади пистолет и щях да го напълня с олово. Имам изключително богат опит в мигновеното вадене на 45 калибровата буца изпод мишницата ми.

Младокът на пода започна да дава признаци на живот. Подритнах го няколко пъти в ребрата с обувката докато седне на пода. Целият беше бесен, но не чак дотам, че да ми се озъби.

— Ти мръсно копеле, биеш се мръсно, а?

Пресегнах се, сграбчих го под мишницата и го изправих на крака. Очите му малко остана да изскочат от орбитите си. Сигурно си мислеше, че си има работа с някой левак.

— Слушай, малко пъпчиво чекиджийче. Трябваше за забавление да забърша пода с брадата ти, но си имам достатъчно друга работа. Преди да се правиш на мъж си обърши жълтото около устата. Доста си едър, но аз съм три ръста по-едър от теб и далеч по-корав и ще те размажа само да опиташ още веднъж такъв номер. А сега си сядай на задника хей там.

Кайнс се блъсна в дивана и замря върху него. През това време обаче Джордж явно се беше посъвзел, защото взе да ми се дърви.

— Ако обичате, спрете мистър Хамър. Отидохте твърде далеч. Аз имам достатъчно влияние в общинската управа...

— Знам — прекъснах го аз — Ще наредиш да ме арестуват за нападение с телесна повреда и ще ми отнемат разрешителното. Само че след като го направиш, не забравяй на какво ще заприлича лицето

ти след като те срещна. Някой вече ти е обработил носа, но това ще е нищо в сравнение с онова, което ще последва. А сега си затваряй голямата уста и ми отговори на няколко въпроса. Първо, по кое време си тръгнахте снощи?

— Около един или малко след това — изрече враждебно Джордж.

Това съвпаднаше с показанията на Мирна.

— Къде отидохте след като излязохте?

— Слязохме долу до колата на Хал и се прибрахме направо у дома.

— Кой сте тези „вие“?

— Хал, Мирна и аз. Оставихме я до апартамента ѝ и се прибрахме в къщи след като оставихме колата в гаража. Питай Хал, ще го потвърди.

Хал ме изгледа. Не беше трудно да се види тревогата му. Очевидно за пръв път се забъркваше в нещо толкова сериозно като убийство. Никой не обича убийствата.

Продължих с въпросите си.

— И после какво?

— О, за бога, пийнахме по едно и си легнахме. Какво друго мислите, че сме правили? — запита Хал.

— Че откъде да знам. Може да сте се изучукали за лека нощ.

Хал щръкна отпреде ми с почервенияло от гняв лице. Бутнах го леко с юмрук в лицето и той си седна обратно на дивана.

— Или пък — продължих аз — не спите заедно. Което означава, че и единият и другият сте имали достатъчно време да изкарате колата от гаража, да се върнете в града, да пречукате Джак и да се приберете без да ви види някой. Ако пък спите в едно легло може да сте го свършили заедно. Сега разбирате ли какво имам предвид?

Ако си мислите, че сте в безопасност, забравете го. Аз не съм единственият, който ви е взел на мушката. Пат Чеймбърс също си е извлякъл всички необходими заключения. Скоро ще бъде тук, така че имайте готовност. И ако, който и да е от двамата ви се окаже кандидат за електрическия стол, то по-добре е да ви прибере той, защото тогава поне ще имате шанса да преживеете до края на процеса.

— Някому съм нужен тук ли? — дочу се глас откъм вратата. Мигновено се извърнах. Пат Чеймбърс беше застанал на прага с

неизменната си усмивка.

Махнах му да дойде.

— Да, ти си главната тема на разговора ни.

Джордж Калецки стана от натруфения диван и закричи решително към Пат. Отново беше заел бойна поза.

— Офицер, настоявам незабавно да арестувате този човек тук, — изкрещя той. — Нахлу с взлом в дома ми и оскърби мен и моя гостенин. Вижте раната на челюстта му. Кажи му какво се случи, Хал.

Хал видя погледа ми. Видя Пат на десет фута от мен с ръце в джобовете очевидно без всякакво намерение за намеса. Внезапно проумя, че Джак беше служил в полицията, а Пат беше полицай, и Джак беше убит. А никой не може да убие полицай и да се измъкне без да си плати.

— Нищо не се е случило, — каза той.

— Вонящ дребен лъжец! — извъртя се към него Калецки. — Кажи истината! Кажи му как ни заплашваше! От какво се страхуваш, от това нищожно копойче ли?

— Не, Джордж, — казах аз, — той се страхува от това, — и се завъртях към него с цялата си мощ на деветдесетте и пет килограма.

Юмрукът ми потъна до китката в стомаха му. Разплеска се на пода, като си изповърна и червата, а лицето му постепенно стана алено. Хал само гледаше. Можех да се закълна, че за секунда мярнах на подутото му лице доволна усмивка.

Хванах Пат за ръката.

— Тръгваме ли? — запитах го аз.

— Да, нямаме повече работа тук.

Пат беше паркирал колата си под навеса на входа. Качихме се и той запали двигателя. Заобиколихме къщата по чакълената алея, излязохме на шосето и потеглихме на юг към града. Дълго време мълчахме, докато накрая наруших мълчанието.

— Нададе ли ухо на вратата?

Той ме погледна и кимна.

— Да, бях до вратата, докато им изнасяше лекцията. Мисля, че им поднесе материала по същия начин, по който го бих направил и аз.

— Между другото, — добавих аз, — не си мисли, че ти бягам. Просто ми се наложи да се откача от опашката ти. Какво направи той,

обади ти се от входната врата или от бензиностанцията, където оставих колата?

— От бензиностанцията, — отвърна той. — Не е могъл да разбере защо продължаваш пеша и ми се обади за инструкции. И наистина, защо продължи пеша?

— Това е много просто, Пат. Калецки по всяка вероятност е дал инструкции да не ме пускат на никаква цена в къщата след като е прочел написаното във вестниците. Прескочих оградата. А, ето я и бензиностанцията. Отбий тук.

Пат отби колата до покрития със стурия паркинг. Колата ми си стоеше до измазаната с гипс къща. Посочих към заспалия вътре мъж в сив костюм.

— Ето го и твой човек. Събуди го.

Пат излезе от колата и го разтърси. Онзи се събуди с гузна усмивка.

— Той те е забелязал, авер. Може би ще е по-добре да смениш похватите си.

Момъкът изглеждаше озадачен.

— Да ме е забелязал? По дяволите, та той дори и не даде признак.

— Дрън-дрън, — казах аз. — Ютията ти стърчи от задния джоб като антена. Трябва да знаеш, че имам доста по-голям стаж от теб в тая игра.

Пъхнах се в моята таратайка и запалих двигателя. Пат си промуши главата през прозореца и запита:

— Още ли си твърдо решен да продължаваш сам, Майк?

Най-доброто, което успях да сторя, беше да кимна.

— Разбира се. Какво друго си очаквал?

— Тогава по-добре ме следвай до града. Имам нещо любопитно за теб.

Той се качи в служебната кола и излезе на магистралата. Опащката ми потегли след него и аз го последвах. До този момент Пат играеше открито и не криеше намеренията си. Използуваше ме за примамка, но аз нямах нищо напротив. Беше все едно да използваш пъстърва за лов на мухи по мое мнение. Но това, което наистина ме притесняваше беше, че дишаше прекалено близо до врата ми. Не можех да бъда сигурен дали го правеше от съображения за моята

сигурност или за да предотврати пръсването на черепите на евентуалните заподозрени от моя страна.

Оная статия във вестника бе твърде отскоро за да има някакъв реален ефект. Убиецът нямаше да изпадне толкова бързо в паника. Който и да беше натиснал спусъка, не беше от мухльовците. Беше дяволски хитър. Трябва да ме беше взел предвид, ако наистина разсъждаваше. Явно беше взел предвид и полицаите. Но той се беше осмелил да застреля полицаи, а това беше дяволско предизвикателство. В едно нещо бях абсолютно сигурен. Аз щях да бъда следващият в плановите на убиеца, особено след като приключех частното си разследване на всички заподозрени в случая.

Но така или иначе, не бях успял да открия нищо компрометиращо за Калецки или Хал. Нямах предвид мотив. Той щеше да изплува по-късно. И двамата бяха имали възможността да застрелят Джак. Джордж Калецки не беше това за което се представяше пред хората. Нямаше и намерение да се разделя с рекета. Нищо чудно оттам да изскочеше нещо. А и за Хал имаше място в схемата. И той беше замесен по някакъв начин. А можеше и да не е. Или да е. Но каквото и да беше, щях да го открия.

Мислите ми се въртяха около главните аспекти на случая без обаче да стигна до някакво определено заключение. Пат прекоси града без да използва сирената, нещо непривично за повечето ченгета, и накрая долепихме бордюра пред участъка му.

Качихме се в кабинета му, където отвори долното чекмедже на бюрото си и измъкна пинта бърбън от пакета с обяда си. Наля ми в една огромна чаша и си сипа за себе си. Глътнах я на един дъх.

— Искаш ли още една?

— Не. Искам още информация. Какво се канеше да ми показваш?

Той се приведе над металния шкаф и издърпа една секция. Забелязах табелката. На нея пишеше „Мирна Девлин“.

Пат седна и изтръска съдържанието на бюрото. Досието беше пълно. Съдържаше всичко, което имах и още нещо.

— Какво си замислил, Пат? — запитах го аз. Знаех, че си има нещо на ум. — Да не подозиращ Мирна? Ако е така, трябва да ти кажа, че си на съвсем погрешен път.

— Възможно е. Виждаш ли Майк, когато Джак срещана Мирна за пръв път при опита ѝ да се хвърли от моста, той се отнесе към нея

като към обичайния наркоман. Закара я в отделението за спешна медицинска помощ на болницата. — Пат се изправи и пхна ръце в джобовете си. Говореше, но го виждах, че разумът му е някъде другаде. — Той се влюби в нея след като не се отлъчи през цялото ѝ лечение. Това му беше напълно достатъчно. Той се сблъска с цялата ѝ лоша страна, преди да има някаква представа за добрата. И след като можеше да я обича и тогава, значи би могъл да я обича и цял живот.

— Малко ми е трудно да следя мисълта ти, Пат. Познавам Мирна толкова добре, колкото познавах и Джак. Ако ти вследствие на цялата информация с която разполагаш я обявяваш за кандидат номер едно за електрическия стол, то нашите взаимоотношения свършват дотук.

— Не бързай толкова, Майк. Има и още нещо. След като беше изписана от болницата, тя накара Джак да ѝ обещае, че няма да търси източника ѝ на снабдяване с наркотик. Той се съгласи.

— Знам, — вмъкнах се аз. — Бях там онази нощ.

— Е, Джак си сдържа обещанието до края, но това не се отнасяше за отдела. С наркотиците се занимаваше специално бюро. Предадохме им случая. Мирна не разбра нищо за това, но като излезе от болницата, проговори. Имахме стенографка, която записва всичко казано от нея, а тя каза много. Бюрото за наркотици успя да се докопа до мрежата им, но когато направиха финалния рейд стана малко стрелба и момъкът, който трябваше да изпее всичко получи куршум в черепа и работата спря до там.

— Това е ново за мен, Пат.

— Да, тогава беше в армията. Почти цяла година ни отне проследяването и разкриването на мрежата им. Но дори и това не ги спря. Организацията им работеше в няколко щата и тогава се намесиха и федералните. Отхвърлиха Мирна като потенциален престъпник след като се запознаха с биографията ѝ. Момиче от малък град дошло в големия град с мечтата да пробие в киното. За нещастие се забъркала не с шоу бизнеса и почнала да взема наркотици под влиянието на една от съквартирантките ѝ. Снабдителят им бил момък, който плащал за протекция като букмейкър^[1], но който използвал прикритието за да пласира наркотици. Негов ангел-пазител бил един политик, който сега обитава една уютна килия в Осайнинг на Хъдзън.

Шефът на цялата организация бил някакъв изключителен дявол. Никой не го познава или го е виждал. Сделките се осъществявали по

пощата. Наркотикът се изпращал в пощенски кутии в пощенските отделения, много умело маскиран. Във всяка пощенска кутия имало номер на който да бъдат превеждани парите. Оказало се, че това също било пощенска кутия, някъде си.

Това вече не можех да го проумея. Пат се обърна и седна преди да продължи, но аз го прекъснах с въпрос.

— Нещо не е наред, Пат. Цялата работа е обърната с главата надолу. Дрогата обикновено се заплаща предварително, като пласъорите се надяват, че ще продадат количеството с печалба за себе си.

Пат запали цигара и закима енергично.

— Точно така. Ето защо се блъскахме толкова много. Без съмнение и сега има пощенски кутии наблъскани до пръсване с дрога. Тук се сблъскваме с подход, който няма нищо общо с аматьорството. Стоката пристигаше съвсем редовно. Източникът беше неизчерпаем. Успяхме да се доберем до няколко стари контейнера за пренасяне неунищожени от получателя и върху тях не можеха да се видят и две еднакви марки.

— След като са били такава крупна организация, това едва ли било проблем за тях.

— Изглежда не е било проблем. Командировяхме хора по градовете откъдето е била изпращана стоката и те буквално са прочесали мястото. Абсолютно никакъв резултат. Проверили са възможността за транзитни изпращачи тъй като това оставаше единствената възможност. През тия градове минават автобуси и влакове и е възможно пакетите да са подхвърлени от хора, които се представят за пътници. Всеки град е бил използван само по веднъж. Така че е невъзможно да се каже откъде е пристигнала следващата пратка.

— Започвам да схващам, Пат. След като са прибрали последната мрежа, има ли открити други източници?

— Няколко. Но нямат нищо общо със старата мрежа. Повечето от тях бяха дребни пласъори с един болничен разсилен, който го крадял от шкафовете и го пласирал отвън.

— Дотук добре, но още не си ми казал какво общо има Мирна с всички това. Благодаря ти за информацията, но тя няма нищо общо с нашия случай. Това са обичайни полицейски сводки.

Пат ме изгледа с продължителен и изучаващ поглед. Очите му бяха силно присвити, което означаваше, че мисли напрегнато. Добре познавах този поглед.

— Кажи ми — изрече той — не ти ли е хрумвало, че е възможно Джак да е нарушил обещанието си дадено на Мирна? Все пак беше полицаи. Той ненавиждаше мръсниците и мошениците, но още повече ненавиждаше ония мръсни плъхове, които използват хора като Мирна за да тъпчат джобовете си.

— Е, и какво от това? — запитах аз.

— Е и това. Той беше вътре в нещата още от самото начало. Може да е скривал нещо от нас. Или пък може да е измъкнал нещо от Мирна за което да не знаем. Може да е проговорил в неподходящия момент или пък да не е. Но някой се е страхувал от осведомеността му и го е ликвидирал.

Прозинах се. Беше ми неприятно да го разочаровам, но той беше заблуден.

— Приятел, съвсем си оплел конците. И ще ти покажа къде точно. Първо нека да класифицираме всички видове убийства. Те са само няколко вида. В случаите на война, страст, самоотбрана, лудост, изгода и такива при неизлечими болести и случаи. Има и още няколко вида, но тези са достатъчни. На мен ми изглежда, че Джак е бил убит или с цел извличане изгода или за да се запуши устата му. Не се и съмнявам, че се е добрал до нещо много важно за някого. Трябва да е било нещо, което през цялото време е било пред очите му, и той внезапно го е проумял, или пък е било нещо открито от него съвсем наскоро. Знаеш колко беше активен в полицейската работа даже и когато се върна осакатен от войната и го назначиха в застрахователната компания.

Но каквото и да е било, той е бил изправен пред избор. На убиеца е било нужно нещо притежавано от Джак и го е убил за да го вземе. Но вие претърсихте апартамента, нали? — Пат кимна. — Нищо не липсваше, нали? — Той поклати глава. — Тогава, — продължих аз — не е било убийство с цел извличане на изгода, освен ако Джак не е имал нещо ценно извън апартамента, в което силно се съмнявам. Убиецът е знаел със сигурност, че Джак притежава изключително опасни за него материали, които биха означавали разкритие или нещо по-лошо. И за да се обезопаси, убиецът застрелва Джак. Самозащита.

Вдигнах разкривената си шапка от бюрото и се протегнах.

— Трябва да вдигам гълъбите, авер. И тъй като не съм на чужди разноски или държавна заплата не мога да си позволя да си губя времето. Но така или иначе ти благодаря за съдействието. Ако изскочи нещо непременно ще те осведомя.

— Колко време след това? — запита Пат с усмивка.

— Колкото да не ти усещам дъха във врата си, — изстрелях обратно аз.

Бръкнах за цигара и напипах някаква угарка в джоба си, махнах за довиждане на Пат и излязох. Опашката ми вече ме чакаше, като се мъчеше да изглежда безобидна сред тълпата захапали пурите си детективи в преддверието. Веднага щом излязох се пъхнах в една ниша в тухлената стена. Момъкът излезе след мен, спря и се заозърта в паника на всички страни. Пристъпих зад него и го потупах по рамото.

— Да ти се намира огънче? — запитах аз залепвайки стария фас между устните си.

Той почервения като рак, но ми даде огънче.

— Вместо да си играеш на стражари и апаши — казах му аз — защо не се поразходиш малко с мен?

Беше съвсем объркан, но успя да изтръгне едно „окей“, което прозвуча повече като ръмжене. Отидохме при колата ми. Той се вмъкна вътре, а аз седнах на кормилото. Нямаше смисъл да го заговарям. И думичка не можех да изтръгна от него. Като стигнах до главния трафик отбих в една странична уличка до малък хотел. Спрях пред него и излязох от колата с опашката зад гърба ми. Влязох във въртящата се врата и направих пълен кръг като по този начин се озовах там откъдето бях влязъл. Опашката ми остана заклещен във вратата. Наведох се и пъхнах под вратата един гумен клин, който бях измъкнал предварително от прозореца на колата си и се върнах обратно на кормилото. Ченгето барабанеше по прозорците на стъкления си затвор и ме наричаше с всякакви мръсни думи. Видях дежурния на рецепцията да се къса от смях. Не за пръв път използвах хотела за този номер. През целия ми път до центъра на града прозореца ми тракаше сякаш щеше всеки момент да изскочи и това ми напомни да се запаса с повече гумени клинове в случай че ми се наложи да разкарвам още опашки.

[1] Човек, който събира облози при конни състезания. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Приемната беше ултрамодерна и обзаведена с изискан вкус. Столовете изглеждаха малко ъгловати, но бяха изключително удобни. Който и да беше дизайнерът на интериора явно е имал предвид душевното състояние на пациентите. Стените бяха в дискретен нюанс на маслиново зелено, в мъдра хармония с матов набор пердета. Прозорците не пропускаха светлина, а вместо тях стоята се озаряваше от мекия блясък на скрити в стената лампи. На пода килим в който краката ви затъваха до глезените заглушаваше всякакъв шум от стъпки. Отнякъде долитаха приглушените тонове на струнен квартет.

Щях да заспя още на секундата ако секретарката, която ме беше разкарала по телефона не ме повика до бюрото си. От тона ѝ ставаше ясно, че не можех да мина за пациент. С еднодневната си четина и жалките останки от костюм заемах в скалата ѝ място под това на един разсилен.

Тя наклони глава към вратата зад себе си и каза:

— Мис Манинг ще ви приеме веднага. Моля, заповядайте.

Наблегна особено на думичката „моля“. Отдръпна се леко, но забележимо като минах покрай нея.

— Не се безпокой, сладур, — казах аз с ъгълчето на устните си. — Няма да ти накача въшки. Това е само маскировка.

И с тия думи блъснах вратата и влязох.

Тя беше по-хубава отколкото на снимката. Беше умопомрачителна. Езикът бледнееше и немееше при вида ѝ. Шарлот Манинг седеше зад бюрото си със скръстени ръце сякаш се вслушваше в нещо. Красива беше бледа и бедна дума. Тя беше това, което би се получило на платното ако всички големи майстори на четката се съберяха и всеки от тях дадеше най-доброто от себе си за да създадат вълнуващ шедьовър.

Косата ѝ беше почти бяла както си я представях. Падаше на такива меки къдри, че ви обземаше желание да заровите глава в тях. Всяка от чертите ѝ беше моделирана ювелирно. Гладкото и високо

чело с небесносини очи под него обрамчени от естественокестеняви вежди и дълги и влажни ресници.

Роклята ѝ изобщо не беше от разголващия тип, а черна и делова с дълги ръкави, но това, което тя правеше неуспешен опит да скрие беше всепобеждаващата красота. Гърдите ѝ напираха да изскочат по същия начин както и при банския костюм. Можех само да си представям как изглеждаше останалото закрито от бюрото.

Всичко това си го отбелязах в съзнанието за трите секунди, които ми бяха необходими да прекося стаята. Съмнявам се дали прочете някаква промяна в изражението на лицето ми, но ако можеше да ми прочете мислите сигурно щеше да ме даде под съд.

— Добро утро, мистър Хамър. Моля, седнете.

Гласът ѝ се лееше като ручей. Чудех се какво ли щеше да се получи ако вложеше и малко страст в него. Обзалагах се, че ще е нещо голямо. Не беше трудно да разбере човек защо имаше такъв голям успех като психиатър. Пред мен стоеше жена с която всеки би споделил тревогите си.

Седнах на стола до нея и тя се извъртя да посрещне очите ми с твърд и прям поглед.

— Доколкото разбирам сте тук по линия на полицията?

— Не съвсем. Аз съм частен детектив.

— О.

Тя произнесе това с глас, който не съдържаше обичайното любопитство или презрението с който ме посрещаха навсякъде. Вместо това съдържаше необходима доза уважение сякаш бях споделил с нея нещо много важно и доверително.

— Да не се отнася за смъртта на мистър Уилямс? — запита тя.

— Аха. Беше ми много близък приятел. Провеждам си свое собствено разследване.

В първия момент ме изгледа удивено и после изведнъж възкликна:

— О, да. Спомням си. Четох клетвата ви във вестниците. Трябва да ви призная, че се опитах да анализирам подбудата ви. Тия неща винаги са ме интересували.

— И до какво заключение стигнахте?

Шарлот наистина ме изненада.

— Страхувам се, че ви оправдавам, макар че няколко от бившите ми преподаватели биха ме разпънали на кръст ако изкажех това твърдение публично.

Разбрах какво искаше да каже. Съществуваха научна школа, която приемаше, че всеки, който убие, е жертва на временна загуба на разсъдък, без значение каква е причината за убийството.

— С какво мога да ви помогна? — продължи тя.

— Като ми отговорите на няколко въпроса. Първо, по кое време отидохте на партито снощи?

— Приблизително около единайсет. Задържах се при един пациент.

— А в колко си тръгнахте?

— Около един. Тръгнахме си заедно.

— Оттам къде отидохте?

— Колата ми беше долу. Естер и Мери Белеми пътуваха с мен. Отидохме до пилешкия бар и хапнахме по сандвич. Тръгнахме си оттам в два без петнайсет. Спомням си точно часа, защото бяхме последните останали в заведението и вече се канеха да затварят в два. Оставих близначките в хотела им и оттам направо се прибрах в апартамента си. Стигнах в два и четвърт. Също си спомням точно времето, защото трябваше да нагласям будилника за сутринта.

— Някой видя ли ви като се прибирахте?

Шарлот прихна с къс и лукав смях.

— Да, господин областният прокурор. Моята прислужница. Тя дори ме зави в леглото както обикновено. Щеше да ме чуе като излизам, защото единствената врата на апартамента ми има закачен звънец, който звъни при всяко отваряне, а Кати спи много леко.

Не можах да сдържа усмивката си като чух това.

— Пат Чеймбърс беше ли вече тук?

— Да, сутринта, но доста по-рано.

Тя се изсмя отново. Потръпнах като я слушах. Полът ѝ крещеше от всяка фибра на тялото ѝ.

— Нещо повече — продължи тя. — Той дойде, видя и заподозря. Сигурно вече проверява показанията ми.

— Не позволява нищо да се изплъзне от погледа му, — развеселих се аз. — Спомена ли ме въобще?

— Изобщо. Много последователен мъж. Символ на ефикасността. Харесва ми.

— Още едно нещо. Кога се запознахте с Джак Уилямс?

— Страхувам се, че нямам право да ви разкрия това.

Поклатих глава.

— Ако имате предвид Мирна, това е излишно. Бях в течение на целия случай.

Тя беше изненадана от думите ми. Но аз знаех, че Джак не беше споделил абсолютно с никой друг.

— Е — каза тя — точно за това ставаше дума. Обади ми се и ми каза, че някакъв лекар е препоръчал психиатър да прегледа Мирна. Тя беше претърпяла извънредно силен шок. Съмнявам дали можете да си представите какво изживява пристрастен към наркотиците човек, когато го превърнат в „студена пуйка“ както му казват в техните среди. На практика това е незабавно и пълно откъсване от източника на наркотика. Душевните страдания са непоносими. Разкъсвани са от страхотни конвулсии, телата им изпитват най-страшните болки, които може да изживее човек. Оголените им нерви са изложени на невъобразими страдания, и с нищо не можете да им помогнете. Много често се саморазрушават в пристъп на лудост.

Лечението е жестоко. След като вземат съгласието им ги отделят от контакт с външния свят в килии със специална облицовка на стените. През първоначалните стадии те си променят решението и молят да им дадат наркотик. По-късно болката и страданията достигат такива стойности, че те губят човешки облик. През цялото време тялото им се бори с последиците от наркотика и накрая или се излекуват или се превръщат във физически и психически развалини. Мирна го преодоля успешно, но Джак се тревожеше, че това може да даде отражение на психиката ѝ и ме повика. Грижих се за нея докато траеше лечението ѝ и след това. След като я изписаха никога не съм я посещавала в качеството си на психиатър.

— Е, предполагам, че това е всичко. Имам още няколко неща по случая, които бих желал да обсъдя с вас. Но първо искам да направя няколко малки проверки.

Тя ме дари пак с една от ония причиняващи сърцебиене усмивки. Още една или две и щеше да разбере какво е да я целува мъж с четина на един ден.

— Ако имате предвид хронологията на историята ми — или трябва да кажа алиби? — тогава ви предлагам да побързате да стигнете у дома преди прислужницата ми да хукне на седмичните си покупки.

На тая жена абсолютно всичко ѝ беше ясно. Опитах се да запазя безизразно лицето си, но се съмнявах дали имах успех. Извадих една несръчна усмивка и вдигнах шапката си.

— Това е само частично вярно. Просто не вярвам на никого.

Шарлот се изправи и по този начин ми даде възможност да огледам краката ѝ нещо за което бях тръпнал още от влизането си в стаята.

— Разбирам — отбеляза тя — За един мъж приятелството означава много повече отколкото за една жена.

— Особено когато този приятел даде ръката си за да спаси живота ми.

Озадачен израз премина по лицето ѝ.

— Значи вие сте били този човек. — За миг не можа да си поеме дъх. — Не знаех, но се радвам, че накрая научих. Джак ми е разказвал много за вас, но винаги в трето лице. Дори и не ми е споменавал за ръката си, макар че по-късно Мирна ми разказа как я е загубил.

— Джак не искаше да ме притеснява. Но това не е цялата причина заради която съм се заклел да се добера до убиеца му. Ние бяхме приятели далеч преди още войната.

— Надявам се, че ще го хванете — каза простичко тя. — Наистина вярвам.

— Ще го направя — казах аз.

Останахме за момент така един до друг, но успях да се опомня.

— Трябва да тръгвам. Ще се видим скоро.

Дъхът ѝ за миг заседна в гърлото преди да изрече:

— Вярвам, че ще е много скоро.

Надявах се, че оня блясък в очите ѝ изразяваше това, което беше изказала и с думи.

Паркирах на няколко крачки от синия навес над входа на блока. Консервативно облеченият портиер отвори вратата на колата ми без да се намръщи гнусливо. Кимнах му небрежно и влязох във вътрешното фоайе.

Името над звънеца беше изгравирано на алуминиева пластинка. „Манинг, Шарлот“ пишеше на него без да се изреждат поредицата от

титли както беше направил докторът под нея. Тоя момък сигурно имаше комплекс към буквите. Натиснах звънеца и влязох след избърмчаването на зумера.

Тя живееше на четвъртия етаж, в един апартамент с изглед към улицата. Вратата се отвори от въгленочерна прислужница в снежнобяла униформа.

— Миста Хама? — запита ме тя.

— Да, но откъде ме познаваш?

— Полицай в главна стая ви очаква. Заповядайте, моля.

И разбира се Пат се беше курдисал в едно кресло до прозореца.

— Здравей, Майк — каза той.

Захвърлих шапката си върху една крайна маса и се проснах в креслото отсреща.

— Какво откри, Пат?

— Версията ѝ съвпада. Един съсед я видял да се прибира в споменатия час; потвърди го и прислужницата ѝ. — Изведнъж ми олекна. — Знаех, че ще се отбиеш тук, затова реших да те изчакам. Между другото бих те помолил да се отнасяш малко по-внимателно към сътрудниците ми на които съм възложил задачата да се грижат за теб.

— По дяволите по-внимателно. Махни ги от главата ми. Или пък постави хора, които си разбират от работата.

— Целта им е единствено да те пазят, Джак.

— Дрън-дрън. Не се познаваме от вчера. Мога и сам да се грижа за себе си.

Пат отпусна назад глава и притвори очи. Огледах стаята. Подобно на офиса си Шарлот беше обзавела и апартамента си със същия отличен вкус. Имаше особен вид, който ясно показваше, че в него живеят хора и същевременно всичко беше на мястото си. Не беше голям, но по-голям не ѝ беше нужен. След като живееше само с прислужницата си няколко стаи ѝ бяха напълно достатъчни. Стените се украсяваха от няколко наистина изискани картини, които висяха над шкафове пълни с всякакви книги. Забелязах един шкаф пълен с учебници само по психология. В един ъгъл на стаята дипломата в рамка беше единственото украшение. Широко отворена портална врата водеше към спалнята и кухнята, срещу които беше банята. До фойето беше стаята на прислужницата. Тук цветовата гама не

благоприятствуваше особено душевния покой, но беше предназначена да добави още багри и веселие и на тъй симпатичната ѝ обитателка. Точно срещу креслото на което седях имаше диван дълъг поне шест фута, който веднага отклони мислите ми в съвсем друга насока, но аз успях да ги игнорирам. Още не му беше дошло времето.

Подритнах леко Пат.

— Хей, авер, проспиваш времето на данъкоплатците.

Той мигновено се разсъни.

— Давах ти време да се ориентираш в обстановката, младежо. Хайде, да тръгваме.

Кати довтаса веднага като чу, че се каним да си тръгваме. Отвори ни вратата и чух звука на звънеца за който ми беше споменала Шарлот.

— Гонгът звъни ли и той заедно със звънците? — запитах я аз.

— Да сър, или кога врата се отваря също.

— Защо?

— Сър, кога аз няма в къщи мис Шарлот трябва отваря врата. Понякога кога заета в тъмна стаичка звънец звъни и тя трябва отваря врата. И кога пациенти идват знае кога влизат в къщи. Тя не може напуска тъмна стаичка посред работа кога звънец звъни.

Двамата с Пат се спогледахме.

— Каква е тая тъмна стаичка? — запитах аз.

Кати подскочи като ужилена.

— Там тя прави снимки от ленти — обясни тя.

И Пат и аз се почувствувахме малко глупаво. Значи Шарлот си имаше за хоби фотографията. Напомних си да я поразпитам за някои подробности, когато се срещнехме следващия път. Покрай другото, исках да кажа.

ГЛАВА ПЕТА

Влязохме с Пат в една кръчмичка на другата страна на улицата и седнахме в едно сепаре да ударим по една бира. Запита ме дали съм научил нещо ново и бях принуден да му дам отрицателен отговор.

— Какво ще кажеш за мотива? — запитах го аз на свой ред. — Тъна като в мъгла по тая линия, най-вече защото не съм погледнал от тая страна. Като събера версиите на всички замесени тогава ще почна да го търся. А ти нещо не си ли изкопал?

— Все още не, — отговори ми Пат. — Специалистите по балистика изследваха куршума и се разбра, че е изстрелян от неидентифицирано оръжие. Според експертите почти не било стреляно с този пистолет. Проверихме продажбите на този вид пистолети, но стигнахме до никъде. Продадени са били само два, и двата на собственици на магазини, които били ограбени скоро. Направихме по няколко проби с тях, но данните не съвпадат.

— Възможно е да е пистолет продаден доста отдавна, но досега да не е било стреляно с него, — казах аз.

— Обмислихме и този вариант. Но проверките навсякъде дадоха отрицателни резултати. Никой от гостите вечерта не е притежавал оръжие поне доколкото ни е известно.

— Официално — добавих аз.

— Да, това е твърде вероятно. Не е трудно човек да се снабди с оръжие.

— Добре, ами заглушителя? Убиецът не е бил новак с оръжията. Заглушител плюс дум-дум. Искал е да се увери, че Джак наистина ще умре — и при това не по най-бързия начин. Просто да умре.

— Заглушителят също е загадка. Може да го е взел от някоя пушка. Някои модели заглушители за пушки могат да се преустроят за пистолет 45 калибър.

Пиехме си бавно бирата и мислехме усилено. Минаха две минути преди Пат да си спомни нещо и каза:

— О, да, за малко щях да забравя. Джордж Калецки и оня хлапак Кайнс са се преместили на квартира в града тази сутрин.

Това наистина беше ново.

— Защо?

— Снощи късно някой е стрелял през прозореца му в него. Пропуснал на косъм. Куршумът пак е бил 45 калибър. Сравнихме го с онзи който е убил Джак. Пистолетът е същият.

Малко остана да се задавя с бирата.

— За малко да забравиш — казах аз с принудена усмивка.

— Да, и още нещо.

— Какво?

— Той мисли, че това си бил ти.

Така блъснах чашата в масата, че Пат подскочи.

— Тая мръсна и смърдяща въшка! Тоя път вече няма да му се размине! Ще му размажа физиономията по цялата му квартира!

— Хайде, хайде, задръж топката, Майк! Седни и се успокой. Както спомена тогава не е без някаква влияние в управата на града и те ме накараха да те държа под око. Но да не забравяме, че ти изчисти града от няколко боклука преди време и куршумите ти бяха изследвани и фотографирани. Съхраняваме всичките отпечатащи и се опитахме да нагласим по най-мръсния начин да приличат на тия, но все. Пък и знаехме къде си бил миналата нощ. Момчетата ми нахлуха в кръчмата десет минути след като си излязъл.

Лицето ми леко порумения и аз седнах на стола си.

— Измислил си много оригинален начин да споделяш новостите с мен, Пат. А сега остави майтапа настрани и ми кажи къде са се нанесли Калецки и компания.

Пат се ухили.

— Живеят зад ъгъла точно в хотела, където са и близначките Белеми, но на втория етаж. Хотел Мидуърт Армс.

— Беше ли вече там?

— Без да гостувам на близначките. Видях се само с Джордж и Хал. Голям майтап беше докато му обясня, че не е хубаво да те дава под съд с обвинение за нападение с телесна повреда след онази нощ. Но не ми се наложи да го убеждавам дълго де. Очевидно е понаучил доста за методите ти на действие, но спореше колкото да запази достойнството си.

Глътнахме си остатъка от бирата и се надигнахме да си вървим. Изпреварих Пат с плащането. Следващият път щеше да е негов ред да черпи, нищо че беше на държавна служба. Разделихме се пред входа и веднага щом потегли с колата тръгнах към хотела Мидуърт Армс зад ъгъла. Искях да си изясня пълните подробности и всички факти, когато някой ме обвинеше в убийство или опит за такова. Истинската причина поради която бях отпаднал от списъка на заподозрените от Пат беше, че убиецът е пропуснал, а аз нямаше.

Бях сигурен, че Калецки е подкупил портиера и поддръжника на входа да не ме пускат на никаква цена, така че не си губих времето с обяснения. Вместо това влязох с безгрижния вид на обитател и взех асансьора до втория етаж. Пиколото беше едно мършащо джудже към тридесетте с вградена усмивка. Бях единственият в клетката и когато спряхме измъкнах банкнота от джоба си и му показах цвета ѝ.

— Калецки. Джордж Калецки. Съвсем отскоро е тук. Кажи ми в кой апартамент е и е твоя — казах аз.

Дребосъкът ме огледа арогантно отгоре до долу. Накрая пъхна език зад бузата си и каза:

— Значи ти си бил онзи балък Хамър. Той ми даде десетарка да си държа езика зад зъбите.

Разтворих палтото си и извадих моя 45 калибров от кобура. Очите му изскочиха като го видя.

— Аз съм този балък, момчето ми — казах му аз — и ако не си извадиш езика пред зъбите, ще ти помогна с това — и дулото спря на сантиметър от предните му зъби.

— Стая 206 — бързо избъбри той.

Банкнотата ми беше петарка. Смачках я на топка и я пъхнах в зяпналата му уста, след което прибрах пистолета.

— Следващият път да не ме забравиш. А дотогава си дръж езика зад зъбите ако не искаш да се разделиш с него.

— Д-да, с-сър — заекна той и буквално скочи обратно в асансьора като затръшна вратата.

206 беше надолу в коридора, апартамент с изглед към улицата. Почуках, но никой не се обади. Задържах дъха си и долепих ухо до дървената плоскост на вратата. По този начин дървото действа като резонансен щит и всеки шум отвътре се увеличава стократно. Само че този път нямаше нищо за усиляване. Апартаментът беше пуст. За да се

уверя окончателно пъхнах листче под вратата, така че да му се подава крайчето отвън, после се отдръпнах и слязох по стълбите на първия етаж. Там си събух обувките и се качих по чорапи горе. Бележката си стоеше в същото положение в което я бях оставил.

Вместо да продължавам да се мотая пристъпих към действия. Измъкнах комплект шперцове. Третият подред стана. Дръпнах резето на вратата за всеки случай.

Апартаментът беше мебелиран. В гостната нямаше никаква следа от личните вещи на Калецки, освен ако не се броеше снимката му на лавицата над камината, където беше доста по-млад. Влязох в спалнята. Беше просторна, с два шкафа с чекмеджета и маса. Но леглото беше само едно. Значи наистина спяха заедно. Разсмях се, макар че им го бях споменал тогава за да ги извадя от равновесие.

Под леглото имаше куфар. Отворих го. Най-отгоре върху шестте бели ризи лежеше пистолет 45 калибър с две резервни пачки до него. Господи, та това оръжие беше само за професионалисти, а в този град изглежда вече започваха да ги подритват по улиците. Подуших дулото, но беше чисто. Не беше стреляно с него най-малко от месец. Изтрих си отпечатъците и го оставих на мястото му.

И в чекмеджетата не можах да открия кой знае какво. Хал Кайнс си държеше там албума с фотографии, който демонстрираха уменията му в почти всички видове спорт в колежа. Имаше и много снимки на жени, и някои от тях не бяха много лоши, тоест ако си падате по високи и кльощави. Аз специално харесвам здравенячките. В края на албума имаше и няколко фотографии на Джордж и Хал заедно. На една от тях ловяха риба. На друга бяха в курортни дрехи до някаква кола. Но особено ме заинтригува третата.

Хал и Калецки бях застанали пред един магазин. На тая снимка Хал изобщо нямаше вид на момче от колеж. Напротив, имаше вид на съвсем почтен бизнесмен. Но не това беше впечатляващото.

На витрината зад него стоеше една от ония нов тип реклами, които ги помещаваха на витрините към улиците и която представляваше голям плакат с надпис под него. Бяха два такива. Единият беше излязъл малко размазан, но другият се виждаше съвсем ясно, че беше Моро Касъл. А Моро Касъл беше изгорял преди осем години. Но въпреки това на снимката Хал Кайнс изглеждаше по-възрастен отколкото сега.

Нямах повече време за разглеждане. Чух да се затръшва вратата на асансьора и влязох в приемната. Докато стигна и някой вече мъчеше да вкара ключ в бравата. Последва серия от псувни след неизбежния неуспех чак докато вдигна резето и отворя вратата.

— Заповядай, Джордж — казах аз.

Видът му беше повече уплашен, отколкото удивен. Изглежда наистина беше повярвал, че съм се опитал да го убия. Хал стоеше зад него готов да хукне в мига в който посегна към шефа му. Джордж се овладя първи.

— Да влезеш с взлом в апартамента ми! Този път вече...

— О, млъквай и влизай. Вече почва да ме боли глава от развалената ви плоча. А ако не искаш, да затварям, защото става течение.

Двамата пристъпиха вътре и се вмъкнаха в спалнята. След малко излезе червен като рак. Не му дадох шанс да ме обвини повторно.

— Какъв е тоя оръжеен склад? — запитах го аз.

— За юнаци като теб — изръмжа той — дето се опитват да ме пречукат през прозореца. А и освен това си имам разрешително за носене на оръжие.

— Хубаво. Само гледай срещу кого искаш да го използваш.

— Не се тревожи, първо ще те предупредя. А сега, ако нямаш нищо напротив, ще ми кажеш ли какво правиш тук?

— Разбира се, синко. Искам да ми разкажеш всички подробности по случая. След като съм обвинен в опит за убийство, бих искал да знам какво толкова съм направил.

Джордж скъса опаковката на пурата си и я пхна в устата си. Не бързаше да я запали.

— Нали имаш връзки в полицията, — каза накрая той — защо не ги запиташ?

— Защото не обичам информация от втора ръка. И защото ако имаш макар и малко ум в главата, ще ми разкажеш. Пистолетът, с който е стреляно по теб, е този на убиеца, а той ми е дяволски нужен. И ти знаеш това. Но това не е всичко. Убиецът този път е пропуснал, но можеш да си заложиш ботушите, че той няма така лесно да се откаже.

Калецки извади пурата от устата си. Около очите му се бяха образували тънки бръчици от страх. Беше здравата уплашен.

Опитваше да го скрие, но без особен успех. Ъгълчето на устата му заби в нервен тик.

— Не виждам нищо, което да ти е от полза. Седях си в голямото кресло до прозореца. Изведнъж прозорецът се пръсна и куршумът се заби в гърба на креслото ми. Хвърлих се на пода и изпълзах до стената за да не бъда в обсега на този който стреляше.

— Защо? — запитах бавно аз.

— Как защо? За да се спася, разбира се, за какво друго. Да не мислиш, че трябваше да стоя там докато успее да ми пръсне черепа? — Калецки ме изгледа с поглед изпълнен с презрение, но аз се направих, че не го забелязвам.

— Изглежда не разбра какво те питам, Джордж — казах му аз. — Имах предвид защо въобще са стреляли по теб.

Ситни капчици пот изпъкнаха по челото му. Избърса нервно веждите си.

— Че откъде да знам? Открай време имам врагове.

— Но този е много специален, Джордж. Той уби Джак и сега гледа да види и твоята сметка. Следващият път може и да не си толкова голям късметлия. Хайде сега, кажи ми защо си на мушката му?

Той замалко не подскочи.

— Н-не знам, честна дума, не знам. — Тонът му беше едва ли не умоляващ. — Опитах се да размисля, но нищо не ми дойде на ума. Затова се и преместих в града. Там всеки можеше да се добере до мен. Тук поне е пълно с хора наоколо.

Приведох се към него.

— Мозъкът ти изглежда не е наред, Джордж. Двамата с Джак сте имали нещо общо. Какво е било то? Какво е това, което е знаел и Джак? Ти си имал нещо важно за личност, която е интересувала Джак извънредно много. Като ми отговориш на тоя въпрос ще заловя убиеца на Джак, който се опитва да премахне и теб. А сега да поблъскам ли главата ти в пода да ти освежа паметта или ще се сетиш без помощ?

Той се изправи рязко и закрачи по стаята. Мисълта, че е в списъка на някой убиец го изкарваше из релсите. Просто не беше вече на ония години. Това вече го съкруши окончателно.

— Нищо не знам. Даже и да има нещо, сигурно е някаква грешка. Познавах Джак съвсем отскоро. С Хал бяха стари познати. Той се беше запознал с него чрез мис Манинг. Ако виждаш някаква връзка,

ще се радвам да ти помогна с каквото мога. Да не мислиш, че искам да получа куршум в черепа?

Бях забравил напълно за тази страна на въпроса. Хал Кайнс си седеше на креслото до камината и продължаваше да опъва здраво цигарата. Изобщо не спазваше правилата на спортния режим. Още ми беше пред очите снимката му. Оная, отпреди осем години. По дяволите, правеше го да изглежда като старец. Не знаех. Може и да беше някой изоставен магазин с реклама отпреди години.

— Окей, Хал, нека чуем и твоята версия.

Хлапакът завъртя глава към мен като ми даде възможност да се насладя на гледката, която предоставяше гръцкия профил на носа му.

— Джордж каза всичко.

— Как се запозна с мис Манинг? — запитах го аз. — Къде я срещна за пръв път? В края на краищата жена като нея се движи в сфери недостъпни за боклуци като вас.

— О, тя дойде при нас в университета миналата година и изнесе лекция по практическа психология. Това е основният ми предмет. Тя покани няколко студента да посетят клиниката ѝ в Ню Йорк за да се запознаят с методите ѝ на лечение на практика. Аз бях един от тях. Тя се заинтересува от мен и ми помогна изключително много. Това е.

Не беше трудно да се разбере защо се е заинтересувала от него. Полудявах само от мисълта за това, но той можеше да се окаже прав. Възможно беше да е било чисто професионален интерес. В края на краищата жена като нея можеше да има който си пожелае мъж, включително и мен.

— А Джак? Кога се запозна с него? — продължих аз.

— Малко след това. Мис Манинг ме заведе в апартамента му на вечеря с него и Мирна. Бях се забъркал в една пиянска свада след футболен мач. Беше последният за сезона. Всички попрехвърлихме малко мярката и раздрусаме здравата кръчмата. Джак познаваше собственика и вместо да ни опандизят отървахме се като заплатихме за щетите. Другата седмица пък изучавах случая с един маниакален убиец в един от полицейските участъци, когато се срещнахме пак. Той беше много радостен като ме видя и вечеряхме заедно. За кратко време се сприятелихме. Бях щастлив да го познавам, защото ми помогна изключително много. Работата ми изискваше посещение на места,

където обикновено е невъзможно да стъпи човек като мен, но с неговата помощ и това се уреди.

Главата ми не побираше чутото. Джак никога не говореше много за когото и да било. Нашето приятелство беше започнало от общата ни работа и се беше задълбочило по площадките за стрелба, балистичните таблици и каталозите с отпечатыци от пръсти. Дори и в армията не бяхме престанали да говорим за това. Всичко останало беше незначително и случайно. Беше ми споменал за приятелите си и това беше всичко. Мирна познавах много добре. Калецки ми беше добре известен от връзките му с подземния свят. Близначките Белеми ги знаех най-вече от вестниците и от краткото ни познанство преди това.

Нямаше какво повече да науча. Шляпнах шапката на главата си и се запътих към вратата. Никой от тях и не помисли даже да каже довиждане така че излязох затръшвайки вратата колкото сила имах. Отвън вече се замислих откъде ли Джордж се беше сдобил с тоя 45 калибров. Пат ми беше споменал, че никой от присъстващите на партито не притежава оръжие. Но Джордж имаше, и то какъв, и плюс това разрешително за него. Поне така твърдеше. Е ако нещо изскочеше някъде замесено с 45 калибров, знаех къде да проверя първо.

Близначките Белеми живееха на петия етаж. Апартаментът им имаше същото разположение като този на Калецки. Единствената разлика беше, само че тук ми отвори на звънеца. Вратата имаше защитна верижка отвътре и в шестинчовата пролука се показва едно малко плоско, но въпреки това доста приятно личице.

— Да?

Не можех да различа с коя от двете разговарям, за това за всеки случай запитах:

— Мис Белеми?

Тя кимна.

— Аз съм мистър Хамър. Частен детектив. Работя по случая с убийството на Джак Уилямс. Не бихте ли могли...

— Но разбира се...

Вратата се затвори и верижката беше свалена. После пак се отвори и застанах лице в лице с жена, чието тяло беше буквално изваяно. Кожата ѝ беше загоряла от слънцето с изключение на ситните бръчици покрай очите ѝ, а ръцете и раменете ѝ бяха като излезли като изпод пръстите на някой скулптор. Тая жена очевидно нямаше нужда

от ретуш по снимките си. За момент се удивих как изобщо биха могли да имат проблеми с намирането на съпруг. Всичко си й беше на мястото. Имаше достатъчно свободни момчета, които не биха се поколебали да направят предложение дори и без да имат предвид зестрата.

— Няма ли да влезете?

— Благодаря ви.

Пристъпих прага и се огледах. Не се различаваше много от този на Калецки, но във въздуха се носеше дискретен аромат на парфюм вместо този на пури. Заведе ме до чифт дивани разделени от масичка за кафе и ми махна към единия. Седнах и тя зае място на срещуположния.

— А сега кажете за какво искате да ме видите.

— Може би ще е по-добре да ми кажете с коя от двете мис Белеми говоря в момента, за да не ви объркам.

— О, аз съм Мери — изсмя се тя. — Естер отиде на покупки, което означава, че няма да я има цял ден.

— Е, надявам се да ми кажете всичко, което ми е необходимо. Мистър Чеймбърс беше ли вече тук?

— Да. И ми каза да ви очаквам.

— Нямам какво толкова да ви питам. Познавахте се с Джак още отпреди войната, нали? — Тя потвърди с кимване. — Забелязахте ли нещо особено вечерта през време на партито? — продължих аз.

— Не, нищо. Пийнахме малко и потанцувахме. Видях как Джак няколко пъти имаше разгорещен разговор с Мирна, и веднъж той и мистър Кайнс се усамотиха в кухнята за петнайсетина минути, но се върнаха смеейки се сякаш си бяха разказвали анекдоти.

— А някои други да се бяха отделяли за разговор?

— Хм, не. Мирна и Шарлот по едно време се бяха запrikaзвали, но момчетата им прекъснаха разговора, когато започнаха танците. Мисля, че говориха за сватбените планове на Мирна.

— Какво стана после?

— Отбихме се да хапнем по сандвич, и после се прибрахме в къщи. И двете както винаги си бяхме забравили ключовете, та се наложи да вдигаме портиера за да ни пусне. Легнахме си веднага. Не знаех нищо за убийството до момента в който един репортьор ни събуди по телефона за да ни интервюира. Очаквахме да ни посетят от

полицията и затова останахме цял ден у дома, но никой не дойде. Едва днес се обадиха.

Тя замлъкна внезапно и завъртя леко глава.

О — каза тя — извинете ме за момент. Бях пуснала ваната да се пълни.

Тя побягна по тесния коридор и изчезна в банята. Сигурно остаряха. Не можех да чуя никаква течаща вода.

Няколко списания лежаха на стойка до дивана. Вдигнах едно и го прелистих, но се оказа от онези модни списания, които съдържаха само кройки и модели без никакви снимки и аз го захвърлих. Най-отдолу имаше два броя на Признания. Бяха малко по-добри от останалите, но дъвчеха все едно и също.

Едното описваше историята на едно момиче в големия град срещнало детектив, който я оставя с разбито сърце. Тя се опитва да се хвърли под колелата на идващия в метрото влак. Намира се обаче някакъв младок-пъргавелко, който я сграбчва в последния момент и я прави уважавана жена.

Тъкмо бях стигнал до мястото, където я води при мировия съдия, когато Мери Белеми се върна. Само че този път главата ми се замая. Беше сменила сивия си костюм с едно ефирно розово неглиже, чийто единствен мотив беше простотата. Беше разпуснала косата си и лицето ѝ имаше чист и строг вид.

Не знам дали го беше планирала, но за миг застана между мен и прозореца и светлината направи съвсем прозрачно неглижето ѝ. Оказа се, че отдолу нямаше нищо. Усмихна се и седна до мен. Отдръпнах се да ѝ направя малко място.

— Извинявам се, че трябваше да ви напусна за малко, но водата изстива бързо.

— Не се притеснявайте, на повечето жени не им стига и цял ден за това.

Тя отново се изсмя.

— Не съм от тях. Страшно съм любопитна да чуя повече подробности за случая върху който работите.

Тя кръстоса крака и се наведе да си вземе цигара от кутията върху масата. Принудих се да си завъртя главата на другата страна. На този етап не можех да си позволя даже и дребна любовна афера. А и бързах да се видя с Шарлот по-късно.

— Цигара? — предложи ми тя.

— Не, благодаря.

Тя се облегна на дивана и издуха кръгче дим към тавана.

— Какво още бихте искали да чуете? Мога да говоря от името на сестра ми и от моето, защото цялата вечер бяхме заедно.

Видът ѝ в тая ефирна тъкан решително не подпомагаше усилията ми да се концентрирам върху думите ѝ.

— Разбира се, можете да проверите, като разпитате и сестра ми по-късно — добави тя — точно както направи и мистър Чеймбърс.

— Не, това няма да е необходимо. Това са незначителни неща. Мен ме интересуват привидно маловажните подробности. Личностни конфликти. Неща, които може да сте забелязали около Джак последните няколко дни. Всяка невинна наглед реплика или нещо неволно подочуто.

— Страхувам се, че тук не мога да ви бъда от помощ. Не ме бива да подслушвам и не събирам клюки. Сестра ми и аз сме били напълно изолирани в нашия дом докато дойдем в града. Кръгът ни от познати се простира до нашите съседи, които обичат усамотението не по-малко от нас. Много рядко ни се случва да имаме гости от големия град.

Мери придърпа краката си под себе си на дивана и се завъртя с лице към мен. По време на тая операция пенъарът ѝ се отвори, но тя не прояви особена бързина докато го загърне. Съвсем преднамерено остави очите ми да се порадват на прекрасната ѝ гръд. Коремът ѝ представляваше най-възхитителния комплект релефни мускули, които някога бях виждал върху женско тяло. Облизах си устните и запитах:

— Колко време възнамерявате да останете в града?

Тя се усмихна.

— Толкова, колкото е достатъчно за Естер да направи своите покупки. Нейното главно наслаждение в живота е да носи скъпи дрехи, без значение дали я виждат с тях или не.

— А вашето?

— Главното наслаждение в моя живот е самият живот.

Преди две седмици не можех дори да допусна, че тя е способна да изрече такива думи. Сега пред мен седеше жена за която времето и мястото не представляваха никакъв интерес.

— Кажи ми — започнах аз — каква е разликата между теб и сестра ти?

— Едната от нас има бенка по рождение на дясното си бедро.

— Коя?

— Защо не го откриеш сам?

Братко, това момиче си търсеше белята!

— Днес няма да стане. Имам много работа.

Изправих се и се протегнах.

— Не се прави на сестричка.

Очите ѝ се забиваха като горящи факли в моите. Бяха тъмно виолетови, с див син блясък. Устата ѝ изглеждаше мека, влажна и провокираща. Вече не правеше опит да придържа полите на пеньоара събрани. Едното ѝ рамо вече се беше оголило и бронзовата кожа образуваше интересен контраст с розовата тъкан на дрехата. Чудех се как ли се беше сдобила с тоя тен. Нямахме никакви следи от презрамки. Свали бедрото си от другото и ги разтвори бавно и протяжно като голяма котка, мускулите ѝ се разиграха като живи под кожата ѝ.

Бях човек от плът и кръв, а не от желязо. Приведох се над нея и поех устата ѝ с моята. Тя се напрегна цялата в усилието си да се долепи цялата до мен; ръцете ѝ сграбчиха с животинска сила врата ми. Тялото и представляваше бурен пожар, връхчето на езика ѝ търсеше моя дълбоко в устата ми. Тялото ѝ тръпнеше навсякъде, където я докоснех с ръце. Сега вече ми беше ясно защо не се беше омъжила досега. Един мъж никога нямаше да ѝ бъде достатъчен. Ръката ми сграбчи подгъва на пеньоара ѝ и с рязко движение го смъкнах, оголвайки стегнатото ѝ твърдо тяло. Тя остави очите ми да обхождат всяко потайно ъгълче и кътче на плътта ѝ.

Сграбчих шапката си и я нахлупих на главата си.

— Изглежда сестра ти е с бенка по рождение — казах ѝ аз като се изправих. — Довиждане.

Бях готов да изслушам порой от ругатни докато стигна до вратата, но останах разочарован. Вместо това дочух слабо и далечно кискане. Бих дал много за да разбера как ли беше реагирал Пат на тоя номер. Изведнъж проумях, че тя всъщност беше поставена на пътя ми като капан, който да ме забави, докато Пат успее да навакса закъснението си. Ха, щях да му го върна аз за тоя номер. На Трето Авеню имаше едно много здраво парче, което умираше да скрои някой номер на ченгетата. Но и за това си имаше време...

ГЛАВА ШЕСТА

Заварих Велда в офиса. Видях, че вътре свети и спрях пред вратата с огледалото за да се огледам за предателските следи от червило. Успях да изчистя устата си, но не и бялата си яка. Никога нямаше да проумея защо жените толкова лесно премахваха червилото от себе си за разлика от мъжете. Следващият път когато навестя Мери Белеми щях да имам грижата първо да използва кърпички Клийнекс преди да се награбим.

Влязох бодро подсвирквайки си. Велда ми хвърли само един поглед и устата ѝ се втвърди.

— Какво има? — запитах я аз. Изглежда нещо пак не беше наред.

— Имаш останало още по ухото — каза тя.

Тъй. Това момиче можеше да бъде убийствено само да пожелаеше. Отказах се от всякакъв коментар и влязох в кабинета си. Велда ми беше приготвила безукорно изгладена бяла риза и вратовръзка без никаква гънчица. Понякога имах чувството, че ми чете мислите. Държах си в кабинета някои неща за екстрени случаи, и тя обикновено винаги знаеше кое да ми приготви.

Почистих се доколкото можах на мивката в ъгъла, и после облякох чистата риза. Връзките ми винаги бяха голям проблем и обикновено Велда ми помагаше при тях, но след като я чух как затръшва външната врата разбрах, че тоя път бях оставен на собствените си сили.

На слизане се отбих в бара и ударих няколко на крак. Часовникът на стената ми каза, че е още рано, така че си избрах едно празно сепаре и се залостих вътре с намерението да прекарам няколко часа. Сервитьорът дойде и му поръчах да ми носи на всеки петнайсет минути по едно ръжено уиски със сода. Беше ми отколен навик и той му беше свикнал.

Измъкнах лист от джоба си и нахвърлих няколко бележки за Мери Белеми. Дотук списъкът представляваше главно наброски за отделните личности, но и оттук можеше да изскочи нещо важно, което

да ме наведе на вярна следа. В действителност не се бях добрал до кой знае какво. Бях обходил кръга на потенциалните заподозрени и ги бях накарал здравата да се изпотят.

Ченгетата без съмнение си вършеха работата по техния методичен тертип. Определено не бяха сбирщина от леваци каквито се мъчеха да ги изкарат някои новоизлюпени вестникарчета. Разкриването на убийство винаги изисква време. Но тук в моя случай това означаваше надпревара. Пат нямаше да успее да ме настигне и изпревари, освен ако аз не му позволях. Той беше посетил същите хора, които и аз, но можех да се обзаложа, че едва ли беше научил нещо повече.

Мотивът беше това, което търсехме и двамата. Трябваше да има, и то дяволски голям. Едно убийство не се случва току-така. То се планира. Макар и припряно понякога, но никога без план.

Що се отнасяше до времето, Джордж Калецки бе имал на разположение достатъчно за да убие Джак. Също и Хал Кайнс. Колкото и да ми беше омразно, трябваше да призная, че и Шарлот Манинг също бе разполагала с достатъчно време да убие Джак. После идваше Мирна. Тя също би могла да се върне и да го застреля, след което да се прибере незабелязано у дома. Оставаха близначките Белеми. Може и да е случайно, но си имаха алиби с онова събуждане на портиера за да ги пусне. Можеше да се окаже наистина брилянтен ход ако беше замислено предварително. Беше безсмислено да ги разпитвам дали после не са излизали. Предварително знаех, че ще ми отговорят отрицателно. Близнаците въобще бяха въобще особени хора; според всички правила те трябваше да бъдат неразделни във всичко. Бях го забелязвал и преди при други такива двойки, така че и тази нямаше да е по-различна. Ако се наложеше, щяха да излъжат, измамят или откраднат една заради друга.

Нещо обаче не можех да си представя Мери Белеми като нимфоманка. От всичко, което бях чел за двете, знаех, че са сладки и скромни, нито възрастни, нито млади. Живееха затворено, или поне така твърдяха вестниците. А това, какво си позволява една жена когато остане сама с мъж в стаята си е съвсем друго нещо. Надявах се да се срещна с Естер Белеми. Тая бенка по рождение на бедрото ѝ нещо ми беше паднала на сърцето.

После идваше неуспешния изстрел по Калецки. Това наистина ме озадачаваше. Най-доброто нещо на което бях способен беше да направя една скоростна обиколка на града и да навестя старите му явки. Махнах на сервитьора и поисках сметката. Момъкът ми се намръщи. Очевидно не беше свикнал да си тръгвам толкова бързо.

Скочих в колата и подкарах към клуба Хай-Хо. Беше място, където човек можеше да си разкваси сериозно гърлото по време на алкохолната забрана, но после западна и с годините се превърна в най-обикновена кръчма. Със смрачаването мястото ставаше доста неприветливо към външни хора, но аз познавах управителя й. Представляваше едно много симпатично негро. Четири години по-рано ми беше подал рамо в една наистина сериозна престрелка с един пиян педал-каубой. Месец по-късно му се отплатих като пречуках един изнудвач, който искаше да си прибере наема за „охраната“ на заведението. В това отношение името ми се ползува с наистина заслужен авторитет и всички знаеха, че думата ми на две не става. Оттогава го оставиха на мира да си върти както иска бизнеса. В тоя бранш не е лошо човек да има подобни връзки.

Големият Сам си стоеше зад бара. Видя ме като влизах и ми махна с мокрия парцал и в добавка ме зарадва с едрите си зъби. Стиснахме си ръцете и аз си поръчах бира. Двама здравеняци в непосредствена близост, дългунест жълтокож и върлинеца чернилка, ми хвърляха гадни погледи докато чуха Сам да казва:

— Добър ден, миста Хама. Радвам са да са видим. Утдавна не сти идвали насам.

Само като ми чуха името сграбчиха чашите си и се дръпнаха в най-далечния ъгъл на бара. На Сам му беше пределно ясно, че не съм дошъл само да пия бира. Той се дръпна на края на бара и аз го последвах.

— Кво има, миста Хама? Нещо дъ ви пумогна?

— Аха. Знаеш ли кой движи стоката?

Сам обиколи заведението с бърз поглед преди да ми отговори.

— Аха. Мумчеата га взимат оттука и га ръзнасят пу другите места. Защо?

— Джордж Калецки ли е още главната клечка?

Сам облиза дебелиите си бърни. Занервничи. Беше раздиран от противоречивите желания да ми помогне, без да става певец.

— Става въпрос за убийство, Сам — казах му аз. — По-добре да споделиш с мен, вместо копоите да те влачат по участъците. Познаваш ги добре що за стока са.

На лицето му се изписаха следи от силна душевна борба. Черната кожа на челото му се набръчка от положените усилия.

— Окей, миста Хама. Мисла, че всичко е наред. Калецки е още отгоре, но вече ни идва насам. Пласьорите му вършът цялата рабута.

— Бобо Скакалеца пласира ли още? Той беше при Калецки известно време. Навърта се насам през цялото време, нали?

— Да, сър. Той е тука, ама вече не пласира. Скъта си по някоя парици за последните няколко месеца. Сига вечи гледа пчели.

Това наистина беше новост. Бобо Скакалеца беше получовек, пример за това какво може да стори природата с човека. Умствено беше останал на равнището на дванайсетгодишен, а на ръст беше пак на толкова години. От системното недохранване през целия си живот се беше превърнал в мършава човешка карикатура. Добре го познавах. Чудесен момък със сърце от злато. Както и да се отнасяхте с него, той щеше винаги да ви е приятел. Беше приятел с и на всички. Птици, животни, насекоми. Веднъж даже го бях видял да плаче, защото някакви хлапета стъпкали някакъв мравуняк и смачкали десетина мравки. Сега си беше намерил „хубава работа“ и гледаше пчели.

— Къде е той, Сам? Отзад ли е?

— Да, сър. Знаете къде. Кату гу видях пуследни път, разглеждаши някакви книжка с картинки за пчели.

Глътнах наведнъж остатъка от бира в чашата като се надявах, че тия дето бяха пили от нея преди мен нямаха заразни болести. Като минах покрай жълтокожия и чернилката усетих очите им по гърба ми чак докато влязох в задната стаичка.

Бобо Скакалеца се беше настанил на масата в далечния ъгъл на стаята. На времето това беше игрална зала, но сега масата за зарове и двете рулетки бяха струпани на куп в един ъгъл. Високо на стената зарешетено прозорче се опитваше без особен успех да подпомага в осветлението на стаята мъжделивата и оплюта от мухи гола крушка увиснала на дългата жица от тавана. До стената бяха насметени набързо купчини боклук умело предпазени от разсипване и пръскане от няколко празни кашони за бира.

Стените бяха покрити с порнографски снимки забодени с кабарчета, като героините им бяха полузацапани от мръсни пръсти и прах. Някой се беше опитал да копира съдържанието им с молив на тапета, но без особен успех. Вратата към бара беше единственият изход от стаята. Огледах се за някакво резе, но нямаше дори и помен от такова, така че се отказах от идеята си.

Бобо не ме чу като влизах, толкова беше задълбочен в книгата си. Няколко секунди се взирах през рамото му в картинките, като гледах как се движат устните му в усилията да прочете думите. Тупнах го по гърба.

— Хей, авер, няма ли да кажеш добре дошъл на стария си приятел?

Подскочи от стола си, но като видя кой е лицето му цъфна в усмивка.

— Хей, ами туй било Майк Хамър, бе! Брей, хубаво, че си тук! — Той ми протегна костеливата си ръчичка и аз я стиснах. — Какво правиш тук, Майк? Дошъл си да ме видиш, а? Ето ти стол, сядай.

И той побутна към мен празно буренце за бира от една кварта, което беше виждало и по-хубави дни и аз се наместих върху него.

— Чувам, че се занимаваш с пчели в последно време, Бобо. Вярно ли е?

— Ами как да не е вярно, и сега се уча тука от тая книжка. Голям майтап. Те даже ме познават, Майк. Като си пхна ръката в кошера, изобщо не ме хапят. Ходят по мен. Трябва да ги видиш.

— Сигурен съм, че е голям майтап — съгласих се с него аз. — Но те имат големи разходи, не е ли така?

— Ами, хич. Направих им кошера от празни картони за яйца. И го боядисах. Много им харесва. Не бягат от него като на другите пчелари. Сложих го на покрива на квартирата ми и хазайката не ми забранява. Тя не ги обича, но когато и дадох едно бурканче с мед, много ѝ се услади. Аз се грижа добре за тях.

Беше чудесно дете. Бърбореше преизпълнен с ентузиазъм. За разлика от много други такива като него изпълнени със злоба и горчицина. Нямаше си нито семейство нито къща, но си имаше хазайка, която му позволяваше да си гледа пчели. Бобо беше забавно дете. Не бих се подиграл с него, защото щеше да се затвори в

черупката си, но когато го разприказваше човек, беше готов цял ден да му говори за това, което го вълнуваше.

— Чувам, че си намерил нова работа, Бобо. Как върви?

— О, много добре, Майк. Много е хубава. Казват ми мениджър по поръчките.

Сигурно бяха имали предвид по „греховете“^[1], но не му го казах.

— Какво представлява работата ти? — запитах го аз. — Тежка ли е?

— Аха. Разнасям поръчки и доставям пратки и мета и върша всякаква друга работа. Понякога мистър Дидсън ми позволява да карам колелото му когато карам стоки за магазина му. Много е весело. Запознавам се с много хубави хора.

— Вадиш ли много пари?

— Ами как? Всеки път ми дават четвъртак или половинка когато правя нещо. На Парк Авеню всеки ме вика да му свърша нещо. Миналата седмица изкарах без малко петнайсет долара.

Петнайсет долара. Това бяха много пари за него. Той живееше достатъчно просто; и сега се гордееше със себе си. И аз се гордеех с него.

— Звучи наистина добре, Бобо. Но как успя да намериш такава хубава работа?

— Ще ти кажа. Помниш ли стария Хъмпи?

Кимнах. Хъмпи беше един гърбушко, който ходеше да лъска обувки по офисите на Парк Авеню. Няколко пъти го бях използвал за наблюдател. Беше готов на всичко за някой и друг долар.

— Старият Хъмпи го пипна охтиката — продължи Бобо. — Отиде горе в планината да лъска обувки и аз заех мястото му. И тогава клиентите му започнаха да ми поръчват разни неща да им върша и така започнах. Сега ходя там рано всяка сутрин и ме карат да разнасям поръчки. Днеска си взех почивен ден, защото ще ходя да купувам от един човек пчела-царица. Той имал две. Мислиш ли, че петарка е много за една царица, Майк?

— О, едва ли Бобо.

Не мисля, че можех да различа царица на кошер от кралска кобра, но по принцип цариците от всякакъв род обикновено струваха скъпо.

— Какво каза мистър Калецки като отказа да пласираш повече стоката му?

Бобо не се сви в черупката си както се бях опасявал.

— Брей, ами той дори не ми се разсърди. Даде ми десетарка задето съм бил с него толкова дълго време и ми каза, че мога да се върна винаги когато поискам.

Не беше за чудене. По-честен човек от Бобо едва ли се беше раждал. Обикновено пласьорите винаги продаваха с надценка, така че да има солидно и за тях. Но Бобо беше прекалено простодушен за такива номера.

— Това наистина е било много мило от страна на мистър Калецки — ухилих се аз — но ти си много по-добре като си въртиш свой собствен бизнес.

— Да. Един ден ще отглеждам пчели. Много хубави пари се вадят от тях. Даже може и да си направя пчелин.

И Бобо се усмихна щастливо при мисълта за това. Но след миг усмивката му премина в озадачено навъсване. Очите му се приковаха в нещо зад мен. Бях с гръб към вратата, но като видях лицето му, разбрах, че вече не сме сами в стаята.

Нечий нож се плъзна под брадичката ми без да бърза. Не го държаха много стегнато, но тънките пръсти свити около него, бяха готови да го стиснат при първото ми движение. Острието му беше прясно наточено с брус. Палецът лежеше в основата на четириинчовото острие в професионален захват. Очевидно собственикът му си отбираше от занаята.

Очите на Бобо се бяха ококорили от ужас. Устата му мърдаше беззвучно. Бедният момък се покри с пот, който потече на ручей по хлътналите му бузи. Кафява ръка заобиколи другото ми рамо и ловко посегна към вътрешния ми джоб за пистолета. Приклеках мигновено и ритнах назад. Масата излетя под шута ми. Едновременно с това сграбчих ръката с ножа и я дръпнах с всичка сила надолу и жълтокожият се приземи на гърба ми. Точно миг преди отправеният ми към лицето крак да се стовари в лицето ми отместих глава. Чернилката пропусна с няколко инча. Аз обаче не пропуснах. Пуснах ръката с ножа и сграбчих крака. В следващия момент се биех на живот и смърт с две потни чернилки.

Но не за дълго. Ножът замахна отново и този път сграбчих ръката за китката като я усуках здраво. Сухожилията се опънаха до скъсване и костите изпращяха с гаден трясък. Върлинезият жълтокож нададе писък и ножът се изтръгна от пръстите му. В следващия миг вече бях стъпил на крака. Черната буца се беше засилил като овен към мен с наведена глава. Нямах смисъл да си разбивам кокалчетата на пръстите в черепа, затова замахнах с крак и токът на обувката ми се стовари точно по средата на муцуната му. Това го отклони от пътя му и той се блъсна в стената като се свлече бавно по нея. Долните му зъби стърчаха през устните му. Два от резците му лежаха до носа му, облени в кръв.

Жълтокожият беше хванал счупената си китка с другата ръка и се мъчеше да се изправи. Аз услужливо му помогнах. Сграбчих го за яката с една ръка и го изправих. С другата го изблъсках с всичка сила по носа. Костта му се пръсна и шурна кръв. В Харлем нямаше да има повече разбити сърца. Дните му на сваляч бяха вече минало. Нададе кратък стон и политна като сноп към пода. Оставих го да падне.

От чисто любопитство го пребърках. Нямах кой знае какво. Евтин портфейл със снимки на много момичета, едно от тях бяло, единайсет долара и шепа цигари с марихуана. Антрацитната буца покри с ръце разнебитената си мутра като минах покрай него, като въртеше очите си подобно на крава. В джоба му намерих ножче за бръснене пъхнато в разцепена клечка кибрит. Хитър номер. Държат ножчето си в шепата и само острието се подава между пръстите им, и после ви шибват по лицето с него. Могат да нарежат с нея лицето ви на парченца.

Негрото се опита да се дръпне, и аз го халосах отново. Допълнителният удар с юмрука ми в разбитата му вече челюст беше нещо, което не можеше вече да понесе и той припадна, също като другия. Бобо продължаваше да си седи на стола, но вече се усмихваше със старата си усмивка.

— Брей, Майк, ти си страшен! Добре ги нареди. И на мен ми се иска да съм като теб.

Измъкнах петарка от джоба си и я пъхнах в джоба на ризата му.

— Ето ти да си купиш цар за царицата, приятел — казах му аз.
— Хайде, довиждане.

Сграбчих за яките двата педала и ги затътрих по пода към вратата. Големият Сам ме видя като ги изритах в бара през вратата, а с него и още една дузина посетители. Ония пък до вратата имаха вид на хора, които бяха очаквали нещо повече.

— Какво става тук, Сам? Защо пусна тия маймуни вътре? Я ми обясни.

Усмивката на Големия Сам стигна невероятни размери.

— Много време не сме имали забава тук, миста Хама.

Той се обърна към момчетата на бара и протегна дебелата си длан.

— Хайде, давай парата — ухили се той.

Събрах с шутове двамата авери на купчина до стената и момчетата си платиха кротко и тихо. Другият път нямаше да залагат срещу мен.

Тъкмо махвах за довиждане на Сам и Бобо изскочи запъхтян от задната стая като размахваше петарката.

— Хей, Майк — изрева той, — цариците нямат нужда от царе. Не мога да купя цар на пчелен кошер.

— Разбира се, че имат, Бобо — извиках му през рамо аз. — Всички царици трябва да си имат царе. Питай Сам, той ще ти обясни.

И Бобо се зае да пита Сам защо е така. Вероятно щеше да разпитва за това до края на дните си.

Прибирането ми отне повече време от обичайното. Движението беше много голямо и се прибрах малко преди шест. Паркирах колата, изкачих стълбите до апартамента си, влязох и започнах да се разсъбличам. Чистата ми риза беше останала такава единствено в спомените ми. Целият бях оплискан в кръв и връзката ми се беше усукала около врата. Джобът на самото ми беше разпран по шевовете. Само като го видях и ми се прииска да убия на място двамата педали. В тия дни един порядъчен костюм струваше цяло състояние.

След няколко редувания на студен и горещ душ се почувствувах значително по-добре. Обръснах се по бързата процедура, измих си зъбите и се вмъкнах в чисти дрехи. За момент си помислих дали беше редно да нося оръжие като отивам при дама, но навикът надделя. Сложих си кобура върху ризата, капнах няколко капки масло на ударника и проверих пълнителя. Всичко беше наред. Избърсах оръжието и го пъхнах в кобура под мишницата. Пък и костюмът ми

нямаше да стои както трябва ако мястото под мишницата останеше празно. Бях го правил по специална поръчка с предвидено разширение за кобура.

Огледах се пред огледалото дали случайно не съм забравил нещо. Като я нямаше Велда, която да ми каже как да се облека според случая, не можех да разбера дали съм се приготвил за цирк или за нощен клуб. Прииска ми се да се бях държал малко по-благоразумно с котенцето Белеми. Велда беше прекрасна жена и щеше да е пълна глупост да я загубя. Най-малко седмица трябваше да се примирявам с реакцията ѝ. Един ден все щях да се опитам да я превъзпитам. Тя се отнасяше с открито неодобрение към моите „странични“ ангажименти и определено не се ангажираше с мъже.

Таратайката ми се нуждаеше от зареждане, така че я откарах в един гараж. Механикът Хенри ми беше стар приятел. Повдигна капака и провери маслото. Той обичаше машината ми. Беше ѝ монтирал свръхмощен двигател с умела маскировка. Отвън имаше вид на готова да се разпадне всеки миг развалина, но гумите ѝ бяха много добри, а двигателят беше истинско чудо. Работеше като дявол. Бях го пробвал на прав участък от пътя със сто в час, а педалът беше едва наполовина до пода. Хенри го беше свалил от една лимузина със смачкана задница и ми го продаде на безценица. Където се случеше механик да вдигне капака на колата продължително изсвирване се изтръгваше от устата му, с което отдаваше дължимото на талантливия си колега.

Изкарах я от гаража и потеглих по една еднопосочна улица за да избягна светофарите до апартамента на Шарлот. Не можех да забравя погледа ѝ с който ме гледаше последния път, когато се видяхме. Страхотно парче.

Пространството на улицата пред жилището ѝ беше пълно с коли, така че подминах малко и се вмъкнах между един черен седан и един двуместен закрит луксозен автомобил. Крачех към блока с надеждата, че тая вечер нямаше покана за вечеря или някой досадник за компания. Молах се да имам късмет. Темата на разговора ни пък щеше да бъде другото нещо, което ме вълнуваше.

Някъде смътно в съзнанието ми проблясваше представата ми, че като психиатър трябва да е била по-наблюдателна от останалите. Това беше важна част от професията ѝ.

Натиснах бутона на стълбите. Секунда по-късно зумерът бръмна и вратата се отвори. Тъмнокожата прислужница вече ме чакаше на вратата и ме поздрави, но той път си беше сложила шапката и самото.

— Заповядайте, миста Хама — каза тя. — Мис Шарлот вече ви очаква.

На това място вече веждите ми се повдигнаха. Захвърлих шапката върху масата до вратата и влязох. Прислужницата извика към спалнята:

— Той тука, мис Шарлот.

И онзи студен глас отвърна:

— Благодаря ти. Вече можеш да тръгваш на кино.

Кимнах на тъмнокожото момиче на излизане и седнах на дивана.

— Здравей.

Подскочих и улових топлата ръка.

— Здравей и ти — усмихнах се аз. — Какъв беше този номер с очакването ми?

— Сигурно съм суеверна, предполагам. Така ми се искаше да се обадиш тази вечер, че го повярвах и се приготвих. Харесва ли ти роклята ми?

Тя се завъртя пред мен и погледна през рамо към лицето ми да види какъв беше ефектът. Психиатърът беше изчезнал. Останала беше само Шарлот Манинг, жената, с удивително младежки и жизнен вид. Роклята ѝ представляваше плътно прилепнало по тялото ѝ синьо копринено жарсе, което стоеше като мокро върху нея, скриващо всичко, като в същото време не оставяше никакви тайни места. Косата ѝ нависваше тежка и сламеноруса над шията ѝ, ситните и плътни къдрици излъчваха искрици. Даже и в очите ѝ играеха купидони.

Тя закричи предизвикателно напред-назад по стаята. Под роклята ѝ се открояваше неземното ѝ тяло, доста по-различно от онова, което си бях представял първия път. Беше още по-стройна, с кръшна талия, но с широки рамене. Гърдите ѝ бяха две палави същества под ефирната тъкан, макар че не можех да съзря даже и следи от презрамки на сутиен. Божествените ѝ крака стъпваха върху високи токчета, обвити в тънък найлон, което я правеше почти толкова висока колкото и аз. Вълшебни крака. Изглеждаха толкова силни, прекрасно оформени...

— Е, харесва ли ти? — накара ме да се опомня тя с въпрос.

— Чудесна е. И ти го знаеш. — Ухилих ѝ се. — Напомняш ми за нещо.

— Какво?

— Как да измъчиш един мъж.

— О, моля те, не ставай лош. Въздействам ли ти по тоя начин? Искам да кажа, измъчвам ли те?

— Не, не съвсем. Но ако хванеш някой мъж не видял жена пет години, приковеш го за стената и започнеш да се разхождаш пред него по начина който направи преди малко... какво друго би могло да се нарече освен изтезание? Разбираш ли какво имам предвид?

Смехът ѝ беше нисък и гърлен. Тя отметна леко глава назад и на мен ми се прииска да я сграбча и обсипя с целувки тая прекрасна шия. Шарлот ме хвана за ръката и ме поведе към кухнята. Масата беше сложена за двама. Върху нея имаше сервирано печено пиле и не помалка купчина пържени картофи.

— Това е само за теб. Сега сядай и яж. Аз си изядох порцията преди час, докато те чаках.

Бях направо като зашеметен. Тя или имаше пълен списък на любимите ми неща или можеше да чете мисли. Печеното пиле беше любимият ми специалитет.

Запитах я докато си издърпвах стол и сядах:

— Шарлот, ако това е преднамерено все ми се мярка в ума, че може да е отровено. Но дори и да е така, пак ще го изям.

Тя си слагаше престилка с червено по ръбовете. След като я завърза, сипа кафето.

— Преднамерено е — изрече тя с небрежен глас.

— Да чуем — изрекох аз с пълна уста.

— Когато ме посети първия път видях мъж когото харесах за пръв път от много дълго време насам. — Тя седна и продължи. — Пациентите ми наброяват стотици, и изненадващо повечето от тях са мъже. Но те са толкова дребни човечета. Те или нямат характер или пък са го изгубили. Мозъците им са сковани в рамки, мислите замръзнали. Много от тях са депресирани или обзети от натрапчиви идеи, и ме засипват с жалостивите си истории; е, след като си се нагледала на толкова много мъже, в които нищо мъжко не е останало, и след като кръгът ти от приятели е пълен пак само с такива, ти зажадняваш за онзи, истинския.

— О, благодаря за комплимента — вмъкнах аз.

— Не, говоря абсолютно сериозно — продължи Шарлот — диагностицирах те още в първия момент в който прекрачи прага на кабинета ми. Видях мъж който не се боеше от живота и умееше да го подчини на своите правила. Грамаден си, а и разумът ти не отстъпва по мащабите си. Нямах никакви депресии.

Изтрих устата си със салфетка.

— И въпреки това имам натрапчива идея.

— Ти? Не мога да си представя.

— Търся един убиец. Искam да го застрелям.

Наблюдавах я над ръба на една чаша как дъвче лениво едно дълго влакно месо. Тя тръсна глава и косата и се разсипа по раменете.

— Да, но това е напълно адекватна и аргументирана натрапчива идея.

Продължих с пилето със същите темпове. Чинията ми вече беше отрупана с кокали. Вярно, и Шарлот имаше дял, но основният принос беше мой. След солидно парче кекс и втора чаша кафе се отпуснах назад на стола си, доволен като крава с пълен търбух.

— Имаш чуден готвач — забелязах аз.

— Готвач, как не — изсмя се тя. — Всичко направих сама. Не съм с прислужница по рождение.

— Е, поне когато дойде времето да се жениш, няма да е необходимо да търчиш по улиците и да го търсиш.

— О, аз си имам система — каза тя. — И ти тъкмо сега я изпитваш на гърба си. Примамвам мъже в апартамента си, готвя им, и преди да си отидат в къщи им правя предложение.

— Не бих искал да те разочаровам — казах аз — но досега поне няколко пъти са ми правили същия номер.

— Бас държа обаче, че никоя от тях не е била специалист като мен.

И двамата се изсмяхме. Предложих да ѝ помогна да разтребим и измием съдовете и тя ми връчи престилка. Отказах ѝ много учтиво и деликатно и я оставих на гърба на стола. Едва ли щеше да ми отива на муцуната. Ако някой познат съвсем случайно влезеше в тоя момент и ме зърнеше в това положение нямаше да си намеря място от подигравки не в града, ами и в целия щат.

След като привършихме със съдовете се прехвърлихме във всекидневната. Шарлот се сгуши на едно кресло, а аз се полустоварих върху дивана. Запалихме цигари, след което тя ми се усмихна и каза:

— Окей, сега вече можеш да ми кажеш защо дойде да ме видиш. За да ми зададеш още въпроси ли?

Поклатих глава.

— Признавам се за победен. Започнах с две неща наум. Първото беше да те видя с пусната коса. Оказа се по-добре отколкото бях очаквал.

— А другото?

— Да разбера, дали ти, като практикуващ психиатър можеш да хвърлиш известна светлина върху убийството на Джак Уилямс.

— Разбирам. Може би ако ми кажеш малко по-подробно какво ти трябва, тогава сигурно ще мога да ти помогна.

— Добре. Трябват ми подробности. Убийството е много отскоро, за да съм навлязъл в него, но аз ще успея. Съвсем ясно е, че някой от партито е убил Джак. Но не по-малко вероятно да е бил някой извън него. Направил съм няколко личностни характеристики и това, което съм установил изобщо не ми харесва. Но както и да е, то може и да не бъде достатъчен мотив за убийство. Това което искам от теб е мнение, основано не на логика или факти, а мнение чисто професионално, относно това как тези които са под подозрение могат да се навържат в схемата и кои от тях биха могли да бъдат потенциалният убиец.

Шарлот пое дълбоко тютюневия дим и после я смачка в пепелника. Умът ѝ беше заработил на високи обороти, виждаше се по лицето ѝ. Цяла минута мина преди да заговори.

— Искаш от мен прекалено много, да дам заключение за дадена личност. Обикновено са нужни дванадесет души и съдия и часове заседание за да се стигне до окончателното решение. Майк, след като те срещнах си поставих за цел да ти направя психологически портрет. Искях да разбера какво представлява мъж като теб. Не беше трудно да го разбера. Вестниците са пълни с описания на случаите ти, има даже и уводни статии за теб, които при това определено не са в твоя полза. И въпреки всичко открих хора, които те познаваха и те обичаха. Малки и големи. Аз също те харесвам. Но ако трябва да ти кажа какво си мисля, то това би било все едно да гласувам смъртна присъда за даден човек. Не, няма да ти кажа, ти ще го застреляш мигновено. А аз

именно това се стремя да избягна. Има толкова хубави неща които биха разцъфнали в теб с пълна сила стига само да не беше тоя твой навик да ненавиждаш толкова смъртоносно.

Ще споделя с теб само своите наблюдения. За да се разровя в паметта си се иска време, и целият ми следобед отиде в това. Изплуваха някои неща които си мислех, че съм ги забравила, но които могат да представляват интерес за теб. Привикнала съм с междуличностните конфликти, с терзанията от които се разкъсва една душа, но не и с различията между двама и повече души. Мога да забелязвам всякакви неща, да ги класифицирам както трябва, но нищо повече. Ако някой човек ненавижда силно някой друг, мога да откроя причината за неговата ненавист и по възможност да му помогна да я преодолее чрез разумни и логически доводи, но ако тя го е обзела до степен, че да е готов да извърши убийство, то тогава мога да кажа, само че бих могла да го очаквам от него. Разкриването на убийците и техните мотиви е занятие на хора с далеч по-проницателни мозъци от моя.

Слушах с огромно внимание всяка нейна дума, и определено виждах логиката ѝ.

— Благодаря ти — казах аз — а сега ми кажи наблюденията си.

— Не са кой знае колко много. Джак беше изпаднал в състояние на силно нервно напрежение цялата седмица преди партито. Два пъти се срещах с него през това време без да забележа каквото и да е подобрение. Споменах му го, но той се изсмя и ми каза, че се мъчи да се приспособи към цивилния начин на живот. Тогава ми звучеше съвсем логично. Човек загубил ръката си е съвсем естествено да среща трудности в живота си известно време.

През нощта на партито си беше все същият напрегнат. По някакъв начин това се предаде и на Мирна. Тя беше много разтревожена и виждах, че беше напрегната почти колкото него. Нищо обаче на повърхността. Познаваше се само по реакциите на такива дребни неща като изтървана неволно чаша или силен шум. Дватамата с Джак се контролираха доста добре, така че предполагам, че съм била единственият, който е забелязал нещо.

Мистър Калецки дойде силно раздразнен. Може би гняв би била по-точна дума, но не мога да си представя на кого е бил ядосан.

Няколко пъти изръмжа на Хал Кайнс и беше абсолютно груб с Мери Белеми.

— Как по-точно? — запитах аз.

— Танцуваха и тя спомена нещо или някой. Не разбрах добре какво беше, но той се озъби и изръмжа: „Не ми ги дрънкай такива, по дяволите.“ Веднага след това я върна при другите и си тръгна.

Разсмях се силно и тя ме загледа учудено докато не й казах:

— Мери Белеми вероятно му се е предложила директно на дансинга. Но изглежда, че Джордж е вече стар за такива работа. Тя е нимфоманка.

— О, така ли? И как разбра?

Гласът ѝ се беше превърнал в леден айсберг.

— Не си въобразявай нищо — казах аз. — Тя пробва и при мен същия номер, но не стана.

— И ти я отблъсна?

— Разбира се. Обичам аз да водя играта, а не да ми се предлагат на тепсия.

— Ще го запомня. Подозирах, че Мери има такива наклонности, но никога не съм му придавала някакво особено значение. Просто бяхме добри познати. Когато си тръгнахме, Джак ме спря на вратата и ме помоли да се отбия да го видя през седмицата. Не успя да добави нещо повече, защото компанията се развика и бях принудена да тръгна. Повече не го видях.

— Разбирам.

Опитах се да го разчопля в ума си, но нещо не излезе. Значи нещо силно е тревожило Джак, а също и Мирна. Можеше да се окаже, че са се тревожили за едно и също нещо. А може би не. Също и Джордж. И той се беше тревожил за нещо.

— Какво мислиш за всичко това? — запита Шарлот.

— Засега нищо, но ще го обмисля.

Тя се изправи от креслото и дойде да седне до мен на дивана. Положи ръка върху моята и очите ни се срещнаха.

— Майк, направи ми една услуга. Не те увещавам да зарежеш всичко и да оставиш работата само на полицията, искам само да бъдеш безкрайно внимателен и да се пазиш. Много те моля, пази се.

След като ми заговори така почувствувах се като че ли я познавах от цял живот. Ръката ѝ беше топла и една малка вена пулсираше леко.

Усетих как сърцето ми лудо забърза, а я виждах едва за втори път.

— Ще внимавам — обещах аз. — Защо се тревожиш?

— Ето защо.

И тя се приведе напред с разтворени устни и ме целуна по устата. Стиснах я толкова силно за ръцете, че чак моите ме заболяха, но тя дори не трепна. Когато се отдръпна от мен очите ѝ излъчваха сияние и бяха странно меки. В мен бушуваше вулкан. Шарлот погледна следите по ръцете си от пръстите ми и се засмя.

— И любовта ти е такава, нали, Майк?

Тоя път не я нараних. Изправих се и я дръпнах към себе си. Притиснах я към гърдите си, така че да усети пламъка който гореше вътре в мен. Целувката ни беше продължителна. Целувка, която никога нямаше да забравя. После я целунах по очите и онова тъй сладко място на шията. Оказа се даже още по-сладко от очакванията ми.

Завъртях я с лице към прозореца, така че и двамата да гледаме към улицата. Тя си потърка главата о моята придържайки леко ръцете ми около кръста си.

— Тръгвам си — казах аз. — Никога не си тръгвам, ако не искам. Следващият път ще поостана повече. Не искам да правя грешка сега. Но ще я направя, ако ме задържиш.

Тя отметна глава нагоре и аз я целунах по нослето.

— Разбирам те — произнесе меко тя. — Но когато и да почувствуващ нужда от мен, винаги можеш да ме намериш тук. Просто ела и ме вземи.

Целунах я отново, този път по-леко, и после застанах до вратата. Тя ми подаде шапката и прокара ръка през косата ми.

— Довиждане, Майк.

Намигнах ѝ.

— Довиждане, Шарлот. Прекарах една чудесна вечер с едно чудесно момиче на една чудесна вечеря.

Беше цяло чудо, че успях да намеря стъпалата надолу. Почти не си спомням как съм влязъл в колата. Пред очите ми бяха само лицето ѝ и това вълшебно тяло. Как ме целуна и как блестяха очите ѝ! Спрях на Бродуей и се отбих в един бар да пийна нещо, та да ми се проясни малко ума. Нямаше особен ефект и затова се прибрах у дома и захапах възглавницата по-рано от обикновеното.

---

[1] Игра на думи. В случая двете думи на английски език имат много близко звучене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Събудих се преди да звънне часовника, нещо, което беше твърде необичайно. Изкъпах се набързо и се обръснах, след което светкавично си изпържих няколко яйца и със същата скорост ги натъпках в гърлото си. Допивах си втората чашка кафе, когато дойде момчето от шивашкото ателие с костюма ми който просто не можах да си го позная след вчерашните поражения, които беше понесъл. Така бяха зашили джоба, че и да се взирах от сантиметри пак нямаше да го разбера. Беше идеално изгладен и почистен. Облякох го с наслаждение и се обадох в офиса.

— Тук частна детективска агенция Хамър. Добро утро.

— Добро утро и на теб, Велда, тук е шефът ти.

— О!

— Оу, хайде сладур — запледирах аз — престани да ми се сърдиш. Онова червило ми полепна при изпълнение на служебните ми задължения. Как бих могъл да работя ако всеки път ми слагаш вилата на врата по този начин?

— Изглежда се справяш добре с работните си задължения — гласеше отговорът й. — Какво мога да направя за вас, мистър Хамър?

— Някой да се е обаждал?

— Не.

— Да има някаква поща?

— Не.

— Да се е отбивал някой?

— Не.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Не.

— Е, тогава сбогом.

— Да се омъжа? Хей, почакай... Майк, Майк! Ало... ало...

Окачих нежно слушалката като се смеех без глас. Това щеше да я отрезви. Следващият път щеше да си помисли дали да ми отговаря само с тия две букви. Май беше време да преминавам с повишено

внимание на кръстовищата. Не можех да си го позволя точно в този момент, макар че Велда изобщо не би била лоша партия.

Ченгетата бяха свалили поста пред апартамента на Джак. Вратата беше запечатана до по-нататъшно разпореждане и аз нямах намерение да се сблъскам с областния прокурор за влизане чрез взлом, така че се поогледах за по-заобиколни пътища.

Бях на косъм да се откажа, когато изведнъж си спомних, че прозорецът на банята излизаше на въздушната шахта, а точно срещу нея имаше друг прозорец. Заобиколих чупката в коридора и почуках на съседната врата. Показа се дребен човечец на средна възраст и аз размахвах значката под носа му.

— Полиция.

Бях много лаконичен. Той не се интересува повече от значката, но побърза да разтвори широко вратата. Добър и уважаван гражданин който вярваше в закона и реда. Стоеше пред мен и притискаше пешовете на извехтялото си сако като си мъчеше да скрие наедриялото си шкембенце и се опитваше да си придаде невинен вид. Сигурно в момента пред очите му беше как е минал на червено преди месец и се виждаше вече в пандела за тая работа.

— Ъ-ъ... господин офицер, какво мога да направя за вас?

— Разследвам възможни опити за нахлуване в апартамента на мистър Уилямс. Доколкото разбирам някои от вашите прозорци гледат неговите, нали така?

Челюстта му увисна.

— Н-но разбира се, макар че н-никой не би могъл да се промъкне през нашия прозорец без да го видим.

— Не в това е работата — обясних му аз. — Някой би могъл да се спусне от покрива на въже. Искам само да проверя дали онзи прозорец може да се отвори отвън. Нямам особено желание да се спускам по въже от покрива.

Мъжът въздъхна с видимо облекчение.

— О, разбирам. Но да, разбира се, заповядайте оттук.

Мишеподобната му съпруга промуши главата си от спалнята и запита:

— Какво има, Джон?

— Полиция — изрече той нетърпеливо. — Искат да им помогна.

Поведе ме към банята и аз отворих прозореца. Бая зор видях докато го сторя. Тия хора изглежда си мислеха, че целият свят надзърта в банята им като се къпят и никога не го бях отваряли. Когато накрая успях по пода се посипаха ситни тресчици от дограмата.

Точно срещу нас беше прозорецът на банята на Джак. Двете стени ги делеше едно разстояние от три фута. Изправих се на външния перваз като мъжът ме държеше за колана. И после се отпуснах напред. Мъжът изпищя и жена му мигновено нахлу в банята. Но всичко, което направих беше да разтворя ръце и да се опра на срещуположната стена. Сигурно си помисли, че бях въртнал.

Прозорецът на Джак се отвори лесно. Промъкнах се през него благодарих на мъжа и съпругата му и хлътнах вътре. Всичко си беше както го бяхме оставили тогава. Екипът по отпечатъците от пръстите беше оставил следи от белия прашец по повечето вещи които представляваха интерес от тяхна гледна точка, а мястото, където беше лежало тялото на Джак, беше очертано с тебешир. Изкуствената му ръка продължаваше да си лежи на леглото където я беше оставил. Единственото нещо, което липсваше беше пистолетът му, а на мястото му в кобура се белееше листче хартия. Издърпах го и го прочетох. „Майк — пишеше там — не се вълнувай за пистолета. Прибрал съм го на сигурно място в полицията.“ И отдолу подписът му: „Пат“.

Как ви се струва това, а? Бил е сигурен, че ще успее да вляза. Върнах бележката на мястото ѝ със следното допълнение: „Благодаря, авер — написах аз — няма да се вълнувам.“ И се подписах най-отдолу.

Не беше трудно да се види, че полицията беше претърсила най-щателно мястото. Бяха го свършили много елегантно и цялостно. Всяка вещ беше върната точно на мястото ѝ. Само няколко неща бяха малко разместени, което говореше, че тук е имало претърсване.

Започнах с всекидневната. Струпах столовете на средата на стаята като при това ги оглеждах един по един. После продължих с ръбовете на килима. Нямаше нищо ако не се броеше лекия прах. Намерих три цента под седалките на дивана и това беше всичко. Вътрешността на радиото не беше докосвана от месеци защото дебел слой прах беше покрил всичко. Книгите не съдържаха нищо между страниците си, нито пликове, нито марки нито каквато и да било хартия. А даже и да бе имало, полицията несъмнено ги беше прибрала.

След като върнах обратно всичко на мястото му се заех с банята, но и там всичко си беше нормално.

Следваше спалнята. Повдигнах матраците и опипах всички ръбове за възможни срязани места или отвори където би могло до се скрие или зашие нещо. И тук нямах късмет. Стоях на средата на стаята, търках си брадичката и мислех усилено. Джак си беше водил дневник, но го криеше в дрешника. Нямаше го там. Полицията и тук ме беше изпреварила. Проверих дори и завесите на прозорците, защото можеше да има някой сгънат лист.

Смущаваше ме фактът, че Джак си беше водил бележки на едно малко бележниче още от началото на работата му в полицията. Съдържаше много ценна информация и ако успеях да го открия... Отново опитах с дрешника. Опипах всяка риза, чорап и комплект бельо след като измъкнах всичките дрехи от чекмеджетата, но само си загубих времето. Нищо.

Докато изпразвах най-долното чекмедже една вратовръзка се закачи за ръба и падна отзад. Измъкнах го цялото и извадих вратовръзката от шперплатовото дъно. Извадих и още нещо. Бележника на Джак.

Не исках да го отварям още сега и на това място. Наближаваше десет часа и имаше голяма вероятност да дойде полицията или пък оня дребният юнак да се паникьоса от дългото ми отсъствие и да повика ченгетата. По най-бързия начин натъпках обратно по местата им дрехите в чекмеджетата и дрешника. Бележника напъхах в джоба.

Дребосъкът ме чакаше в банята си. Измъкнах се от прозореца на Джак и се направих, че се вирам за следи от въжета или стъпки по перваза. Очите му ме следяха много внимателно.

— Намерихте ли нещо, господин офицер? — запита ме той.

— Страхувам се, че не. Не открих никакви следи. Проверих и другите прозорци. Изобщо не са били отваряни.

Направих опит да стигна до покрива с поглед, но не можах да се отдалеча достатъчно от стената докато не прекрачих на неговия прозорец, после се промуших в банята му, след което отново си подадох главата отвън като старателна имитирах внимателен оглед.

— Е, мисля, че това беше всичко. Вече мога да мина и през входната ви врата, нали?

— Разбира се господин офицер, заповядайте оттук.

Той ме поведе към антрето с кучешкия си поглед и я отвори пред мен.

— По всяко време сме на вашите услуги, господин офицер — извика ми той след като излязох — само ни се обадете. Ще се радваме да ви помогнем.

Стигнах до офиса за рекордно кратко време и влязох в приемната като измъкнах бележника от джоба. Велда спря да чука на машината.

— Майк...

Аз се обърнах. Знаех какво ще последва.

— Какво има, съкровище?

— Моля те, не постъпвай повече с мен така.

Ухилих й се с най-голямата усмивка на която бях способен.

— Изобщо не съм се майтапил — казаха аз. — Ако беше нащрек и във форма вече щях да съм сгоден мъж. Хайде, ела при мен за малко.

Тя покорно ме последва и седна. Качих си краката върху разнебитеното бюро и запрелиствах бележника. Велда беше заинтригувана.

— Какво е това? — запита тя любопитно, като се наведе да погледне по-отблизо.

— Бележникът на Джак. Отмъкнах го от апартамента му преди да го набарат ченгетата.

— Има ли нещо важно?

— Може би. Още не съм го огледал.

В началото съдържаеше списък с имена всичките зачеркнати. Всяка страница беше датирана, най-старата отпреди три години. Тук-там се споменаваха случаи от отдела с възможните заподозрени и предприетите акции. Те също бяха зачеркнати очевидно като изпълнени и приключени.

Към средата на бележника започнаха да се появяват бележки, които очевидно касаеха текущи дела или такива все още неуредени, защото не бяха зачеркнати. Преписах си ги на отделен лист и Велда ги провери по изрезките от вестниците които съдържаеше картотеката ми. След като ги отметна тя добави по моите бележки думата „решен“ по всеки случай. Очевидно всичко беше приключено докато Джак беше в армията.

Нямаше кой знае колко за мен. Джак беше оставил една страница чиста с една-единствена дума върху нея: „У-ра-а-а-а!“. Беше датата на

уволнението му. На следващата страница пък имаше рецепта за телешко с паприкаш с една забележка накрая, че трябва да се добави още сол тъй като тази в рецептата е недостатъчна.

Имаше още две страници с цифри, подреден по позиции отчет за похарченото за дрехи и срещу него парите с които разполагаше в банковата си сметка. И след това: „Ейлийн Викърс. Родителите все още в Паукийпси“.

Явно беше момиче от родния му град. Той беше роден и отраснал в това градче докато отиде в колежа. Следващите няколко страници съдържаха указания от застрахователната агенция. После пак се появяваше името Ейлийн Викърс. Този път текстът гласеше: „Видях пак Е. В. Да се обади на родителите й.“ Датата беше точно две седмици преди да го убият.

Пет страници по-нататък пак се появяваше. Джак беше написал с дебел молив: „Р. Х. Викърс, да се предаде на Халпър. Ул. Плау № 221. Да се обади след шест.“ И под него: „Е.В. също под името Мери Райт. Адрес неизвестен. Да се открие.“

Опитах се да разгадам какво ли означаваше всичко това. Изглеждаше ми, че Джак е срещнал момиче от родния му град и е разговарял с него. Тя му е казала, че родителите й са все още в Паукийпси. Очевидно се бе опитал да се свърже с тях по телефона и е разбрал, че живеят у Харпърови, и за да говори с тях, трябва да им се обади след вечеря. И после другото. Е. В. Ейлийн Викърс, много хубаво, но това момиче пътешестваше под името Мери Райт и нямаше постоянен адрес.

Прелистих набързо страниците и тя пак се появи. „Е. В. Да се обади на родителите й. Лоша работа. Да проследя и атакувам 36904 на 29.“ — А днес беше 29. Имаше само една страница още. Беше като размисъл, обръщение към себе си: „Да помоля Ш. М. за помощ...“

Ш. М., Шарлот Манинг. Беше напомняне за това, което бе споделила с мен Шарлот. Молеше я да се отбие при него до края на седмицата, но не успя да се срещне с нея.

Посегнах към телефона и извиках телефонистката. Обади се и дадох заявка за номера в Паукийпси. Последва серия от изцраквания докато стигне до края и накрая се обади нечий срамежлив глас.

— Добър ден — казах аз. — С мистър Викърс ли разговарям?

— Не — отвърна гласът, — тук е Мистър Халпър. Мистър Викърс е още на работа. Бихте ли оставили съобщение?

— Искях да разбера дали има дъщеря в Ню Йорк. Вие знаете ли нещо...?

Гласът ме прекъсна.

— Съжалявам, но ще е по-добре да не споменавате това пред мистър Викърс. Кой се обажда, моля?

— Аз съм Майкъл Хамър, частен детектив. Разследвам съвместно с полицията едно убийство и се опитвам да се добера до някои следи. А сега ще ми кажете ли каква е работата?

Халпър се поколеба за момент и после изрече:

— Много добре. Мистър Викърс не е виждал дъщеря си откакто тя замина в колежа. Замеси се в греховна връзка с един младеж. Мистър Викърс е един изключително морален джентълмен и за него тя вече е мъртва в морално отношение. Повече не иска да има нищо общо с нея.

— Разбирам, благодаря ви.

Затворих телефона и се обърнах към Велда. Тя гледаше втренчено числото което си бях преписал. 36904.

— Майк...

— Какво?

— Знаеш ли какво е това?

Отново погледнах числото. Можеше да е справочен номер за някой полицейски архив, но като го погледнах за трети път ми се стори, че го бях срещал и друг път.

— Аха. Сигурен съм, че трябва да го знам. Нещо смътно ми е познато.

Велда извади молив от джоба си и завъртя листа.

— Да се опитаме да го запишем по този начин — каза тя.

И написа числата по следния начин: XX3-6904.

— Проклет да съм! Ами че това е телефонен номер!

— Получавах брошка. А сега замести хиксовете с номера на централата и всичко е наред.

Скочих като изстрелян от пружина и отидох до картотеката си. Сега вече си спомних къде бях виждал този номер по-рано. Беше на гърба на една карта, която бях взел от един сводник. Дребният тарикат се беше опитал да ме прецака, но не му стана играта и заслужено си

получи шамарите. Извадих една папка с листове за бележки, карти, и цифри надраскани на гърба на менюта с цени.

Измъкнах един лист от папката. На него пишеше: „Уроци по танци“, с „Двайсет хубави момичета“. На гърба му имаше номер. Сравних го с другия от бележника на Джак. Беше същият. Само че този беше вече с кода на телефонната централа, ЛО, което беше съкращение от Лоелен. Значи това беше номерът, ЛОЗ–6904. Велда го взе от ръката ми и го прочете.

— Какво е това, Майк?

— Телефонният номер на публичен дом. Ако не греша това е мястото, където ще открия онова момиче Викърс.

Посегнах към телефона, но Велда ме изпревари и положи ръката си върху моята.

— Няма да ходиш там, нали?

— Защо да не ходя?

— Майк!

Гласът ѝ беше пълен с негодувание и болка.

— За бога, сладур, толкова закъсал ли ти изглеждам? Не съм си и помислял даже за оная работа. След всички ония картинки с които в армията ни набиваха в бедните мозъци какво става с добрите малки момчета, които излизат с лошите момиченца вече ме е страх да целуна даже и майка си.

— Добре, прави си каквото си знаеш, но да си наясно какво вършиш, по дяволите, защото иначе ще си търсиш нова секретарка.

Прокарах пръсти през косата ѝ и избрах номера.

Гласът от другата страна беше малко безжизнен. Зад умрялото „Хелоу“ се виждаше една прецъфтяла и презряла блондинка над петдесетте в раздърпана рокля с провиснал фас между устните.

— Хелоу — казах аз — заета ли си тая вечер?

— Кой се обажда?

— Пит Стърлинг. Взех ти номера от един малчуган в центъра на града.

— Окей. Ела преди девет иначе ще изтървеш началото на празненството. С преспиване ли го искаш?

— Зависи. Ще реша на място. Но така или иначе ми резервирай за вечерта. Дано да се измъкна от моята чума.

Намигнах на Велда като приложение към думите ми, но тоя път нямаше ответна реакция.

— Записан си. Носи пари в брой. Звъни три пъти дълго и един път кратко като дойдеш.

— Ясно.

Затворих телефона.

В очите на Велда се появиха сълзи. Опитваше се да остане начумерена, но силите ѝ изневериха.

Обгърнах раменете ѝ и нежно я притиснах към себе си.

— О, хайде сладурче — прошепнах аз — нека бъдем реалисти. Как иначе по дяволите мога да разнищя този случай?

— Не е необходимо да стигаш толкова далеч — подсмръкна тя.

— Нали ти казах, че даже и през ум не ми минава. Нали сме си наши хора, ще ти кажа, че не съм закъсал чак дотолкова, че да се мъкна по такива гадни места, когато има толкова дами които са готови да споделят леглото ми на една дума.

Тя ме блъсна с ръце и се дръпна от мен.

— Аз ли не го знам — почти изрева тя — като толкова пъти ти... о, Майк, прости ми. Аз само работя тук. Забрави.

Щипнах я за нослето и се усмихнах окуражително.

— Работиш тук, по дяволите. Че къде щях да съм без теб? А сега се дръж мъжки и не се отделяй от телефона тук или в къщи. Може да ми потрябваш да проверим нещата от някой друг ъгъл.

Велда се изсмя късо.

— Окей, Майк, аз ще ги проверявам по ъглите, а ти внимавай по гънките. Браво, Майк!

Почистваше бюрото ми когато излизах.

ГЛАВА ОСМА

Първото ми позвъняване беше до Пат. Искаше да знае дали имам напредък, но не му казах кой знае какво. По-късно щях да му разкажа подробно за момичето на име Викърс, но първо исках да си взема своето. Извадих няколко номера от указателя като включих и номера на публичния дом между тях. Изчаках на телефона докато Пат издири адресите им и ми ги съобщи. След като му благодарих, проверих в указателя дали съвпадаха. Бяха същите. Засега Пат водеше честно играта.

А и в случай че решеше да прояви някаква активност аз щях да съм далеч преди него.

Тоя път паркирах таратайката си половин квартал преди номер 501. Оказа се стар жилищен блок от кафеникав строителен камък на три етажа. Наблюдавах го известно време иззад един тъгъл на улицата, но никой не влезе или излезе. На най-горния етаж светеше само една стая без признаци на живот в нея. Изглежда бях подранил. Блокът беше заобиколен от двете страни със здания в същия умрял нюанс и също така порутени; човек сякаш се намираше на улиците на призрачен град.

Това не беше от ония обичайни квартали с червените фенери. Мястото имаше прекалено почтен вид за това, което са вършеше зад стените му. Спокоен и улегнал квартал, обхождан няколко пъти нощно време от приятел полицаи, няколко процъфтяващи бизнес-кантори на приземния етаж. Деца нямаше — улицата беше твърде скучна за тях. Отсъствуваха също и обичайните пияници пикаещи по входовете. Дръпнах за последно цигарата и смачках угарката под тока си, след което тръгнах през улицата.

Натиснах бутона три пъти дълго и един път кратко. Някъде много навътре едва се дочу звънеца, след което вратата се отвори. Не беше презрялата блондинка както си я бях представял. Тази жена наистина беше около петдесетте, но приликите свършваха дотук. Роклята ѝ беше подчертано консервативна и с изискана кройка. Беше

си навила косата на кок, а лицето ѝ едва издаваше дискретните следи от грим. Изглеждаше съвсем като майката на някой приятел.

— Пит Стърлинг — представих се аз.

— О, да, защо не влизате?

Тя затвори зад мен вратата докато я изчаках, и после забърза напред към една всекидневна съседна на хола. Влязох вътре. Промяната беше зашеметяваща. За разлика от убития екстериор, стаята направо внушаваше палави мисли. Мебелите бяха хем модерни, хем удобни. Стените бяха покрити с панели в светъл махагон който хармонираше на реставрираната камина и на грациозната вита стълба която се гънеше елегантно в другия край на стаята. Разбрах защо не проникваше никаква светлина през прозорците. Бяха напълно затъмнени с тежки кадифени завеси.

— Мога ли да взема шапката ви?

Придърпах я леко с ръка до веждите си. На горния етаж свиреше радио, но това бяха единствените звуци. Жената се върна след малко и седна, като ми посочи мястото пред нея.

— Хубаво местенце сте си избрали — забелязах аз.

— Да, тук сме си добре.

Зачаках да започне да ми задава въпроси, но тя очевидно не бързаше.

— Казахте ми по телефона, че сте срещнали един от нашите агенти и той ви е насочил към нас. Кой беше той?

— Един дребен и жалък нещастник. Но не беше особено учтив, та се наложи да го понаплескам малко.

Тя ми се усмихна малко стегнато.

— Да, спомням си, мистър Хамър. Наложих му се да вземе седмица отпуск по здравословни причини.

Ако си мислеше, че ще подскоча от изненада, жестоко се лъжеше.

— Как разбрахте, че съм аз?

— Не се правете на толкова скромни. Достатъчно пъти са ви изкарвали на първа страница, та да не ви познават хората. А сега ми кажете защо сте тук?

— Познай — казах аз.

Тя се усмихна отново.

— Предполагам, че и на вас може да ви дойде мерака. Окей, мистър... е-е... Стърлинг, бихте ли искали да се качите горе?

— Разбира се. Кой е там?

— Асортимент който ще ви хареса. Ще видите сам. Но първо двайсет и пет долара, моля.

Извадих мангизите и ѝ ги подадох.

Тя ме заведе до стълбите. На колоната имаше монтиран бутон и тя го натисна. Горе изписука мелодичен звънец и се отвори врата на стая от която стълбите се обляха в светлина. На прага застана тъмнокосо момиче загънато в прозрачен халат.

— Качвайте се — изрече тя.

Качих се като вземах стъпалата по две наведнъж. Не беше особено красива, но гримът я правеше привлекателна. В тялото наистина си я биваше. Влязох вътре. Още една всекидневна, но тая беше изпълнена с народ. Мадам наистина не беше излъгала преди малко за богатия асортимент. Момичетата седяха, пушейки или четейки; блондинки, брюнетки, и две червенкоси. Нито една от тях не беше отрупана кой знае колко с дрехи.

Неща като тия бяха предназначени за ускоряване на сърдечната дейност, само че аз не реагирах по предназначението им. Помислих си за Велда и Джак. Тук някъде се намираше нещо, което беше от голяма важност за мен, а аз дори не знаех как да го изтръгна. Ейлийн Викърс беше едно от нещата които ми трябваша, но аз никога не я бях виждал. Работният ѝ псевдоним — Мери Райт. Изглеждаше логично да не използвава собственото си име за работата тук, за да избегне облагането с данъци.

Никоя от тях не ми даде нишан, така че се наложи аз да избирам. Момичето което ме въведе ме загледа изпитателно.

— Нещо специално ли търсите? — запита ме тя.

— Мери Райт — казах аз.

— Тя е в стаята си. Почакайте тук, ще я доведе.

Момичето изчезна през вратата и след малко се върна.

— Направо през хола, предпоследната врата вдясно.

Кимнах и минах през вратата като се озовах в дълъг коридор. От двете му страни вратите бяха плътно една до друга, скоро монтирани. Всяка имаше дръжка, но нямаше ключалка. Предпоследната вдясно не

се различаваше от останалите. Почуках и нечий глас ме покани да вляза. Завъртях дръжката и бутнах вратата.

Заварих Мери Райт седнала пред тоалетната масичка да се сресва. Беше само със сутиен и чифт найлонови чорапи. Плюс домашни чехли. Тя ме изгледа от огледалото.

На времето можеше и да е била красива. Бръчките около очите ѝ не бяха от натрупани години. На едната си буза имаше лек тик който се опитваше да прикрие, но без особен успех. Наближаваше трийсетте. Изглеждаше по-възрастна, но можех да се обзаложа, че още не ги беше прекрачила.

Пред мен стоеше момиче очукано много грозно от живота. Тялото ѝ беше малко по-слабо от необходимото, добре гледано, но без живот в него. Празно, като черупка напусната от собственика си. Професията и миналото ѝ се четяха свободно в очите. Беше момиче което можеше да понесе и най-жестокия побой без да трепне. Най-много да се променеше малко изражението на лицето ѝ, но само толкова. Един бой повече или по-малко не означаваше нищо за нея. Подобно на останалите, и тя не беше дебело гримирана. Използуваше съвсем умерено грима.

Косата ѝ беше светлокестенява, също като ирисите на очите ѝ. Скоро се беше пекла на слънце или пък беше използвала кварцова лампа, защото кожата ѝ пазеше следи от загар. Имаше хармонични пропорции. Средна на ръст. Гърдите ѝ не бяха от големите, но затова пък краката бяха чудесни. Испитах искрено съжаление за момичето.

— Здравей.

Гласът ѝ беше изненадващо приятен. Седеше си пред масичката сякаш се приготвяше за излизане, а аз бях съпругът отбил се с молба да му сложи копчетата за ръкавели.

— Май си подранил малко, а?

— Не е лъжа, но ми писна да кисна в бара.

Огледах набързо стаята, после отидох до масата в края и прехвърлих няколко книги. Опипах масата отдолу преди да проверя стените. Търсех микрофони. Тези места се подслушваха повече от всички други и не исках да се напъхам в капан. После беше на ред леглото. Приведох се на лакти и колене и го огледах основно отдолу.

Мери ме наблюдаваше с любопитство.

— Ако търсиш диктофон, нямаме — каза тя. — Пък и стените са звуконепроницаеми.

Тя стана пред мен.

— Нещо за пиене като начало?

— Не.

— Може би после?

— Не.

— Защо?

— Защото не съм дошъл за това.

— За бога, за какво си дошъл тогава, да си почешем езиците ли?

— Позна, Ейлийн.

Стори ми се, че ще припадне. Първо придоби мъртвешки бял цвят, после очите ѝ се вкамениха и устните ѝ се стегнаха. Стана ми ясно, че нямаше да е съвсем лесно.

— Какви са тия номера, мистър? Кой си ти?

— Казвам се Майк Хамър, пиленце. Частен детектив съм.

Изобщо не се удиви. Само се стегна още повече като чу името ми. Страх пропълзя в тялото ѝ.

— Значи ти си ченге. Каква работа имаш при мен? Ако те е пратил баща ми...

Прекъснах я без да се церемоня.

— Баща ти не ме е изпращал. Никой не ме изпраща. Преди няколко дни застреляха един мой приятел. Казваше се Джак Уилямс.

Ръката ѝ притисна устата ѝ. За секунда си помислих, че ще изкрещи. Но не го направи. Приседна на ръба на леглото и една сълза се отрони от окото ѝ и остави браздичка в грима ѝ.

— Не. Аз... аз не знаех.

— Не четеш ли вестници? — Тя поклати глава. — Сред нещата му открих и твоето име. Виждали сте се съвсем скоро преди да го убият, нали?

— Да. Моля ви, кажете ми, арестувана ли съм?

— Не. Не искам да арестувам никого. Аз само застрелвам. Убийците.

Сълзите ѝ рукогнаха свободно. Опита се да ги изтрие с ръка, но те не спираха.

Нещо не се връзваше. Пред мен стоеше жена за която си бях мислил, че е обръгнала като кремък, но новината за смъртта му

буквално я съсипа. А пък ненавиждаше баща си. Наистина си я биваше. Не беше съвсем пропаднала.

— Не, не и Джак. Той беше толкова добър. Аз... аз наистина се опитах да скрия от него какво правя, но той разбра. Даже ми беше намерил и работа, но аз бях много несериозна и я загубих.

Мери се захлупи по лице и зарови глава във възглавницата. Тялото ѝ се разтърсваше от ридания.

Седнах до нея.

— С плач няма да помогнеш. Искам от теб отговор на няколко въпроса. Хайде, изправи се и слушай. — Хванах я за раменете и я изправих. — Джак е имал намерение да устрои хайка на тоя дом тази вечер, но съобщението не успя да стигне до полицията. Убиха го преди да успее да направи каквото и да било. Какво щеше да става тук тази вечер?

Мери се изпъна. Сълзите ѝ бяха спрели и тя се замисли. Казах и да не бърза, а да обмисли спокойно всичко.

— Не знам — каза накрая тя. — Джак нямаше никаква видима причина да прави това. Градът гъмжи от подобни заведения и те не се отчитат пред никого.

— Може да има нещо, което ти не знаеш — добавих аз. — Кой ще идва тази вечер?

Тя продължи.

— Ще има шоу. Ще има и много гости. Знаеш какви. В града има голяма бизнес-среща и перспективните купувачи ги водят тук на развлечение. Тук политици не идват. Искам да кажа такива, които ги поместват във вестниците. Посещават ни само процъфтяващите търговци.

Познавах ги добре. Мръсна пасмина извън града. Зализани градски контета които въртяха сделките с наркотици и ги сърбяха пръстите да се изфукат с парите си. Богати безделници от двата пола които обожаваша мръсотията и плащаха скъпо и прескъпо за удоволствието да се въргальт в нея. Двойка педали които плащаха толкова по-добре, колкото по-силно им разпаряха задниците. Мръсни хора. Изпаднали чиновници които обираха последните си жълти стотинки и после се свиваха по уличните ъгли.

Реших малко да сменя подхода.

— Как се забърка в цялата тая гадост, Мери?

— Дълга история, но не чакай от мен да ти я разказвам.

— Слушай, нямам намерение да те поучавам. Искам само да ми разкажеш цялата история. Някои подробности може да ти се сторят глупави, но за мен могат да се окажат важни. Сигурен съм, че знаеш неща които са в пряка връзка със смъртта на Джак. Ако искаш, мога да обърна и другия край. Мога да те поблъскам малко в стената. Ако ми кефне, мога да обърна целия ви бардак с главата надолу. Но нямам такива намерения; ще отнеме твърде много време. Така че всичко зависи от теб.

— Добре. Щом мислиш, че това ще помогне. Нямаше да го направя, ако не беше заради него. През целия си живот съм срещала двама или трима свестни мъже и той беше един от тях. Даде ми много възможности да се променя, но всеки път го подвеждах. Обикновено ми иде да крещя, като ми се наложи да си разказвам историята, но оттогава изтече твърде много вода, за да ме боли още.

Седнах и извадих цигара, като предложих и на нея. Тя я взе и ги запалих. Облегнах се назад на леглото и зачаках.

— Всичко започна в колежа. Отидох в Средния запад да уча за учителка. Училището беше смесено и след време са запознах с едно момче. Казваше се Джон Хансън. Висок и красив. Възнамерявахме да се оженим. Една нощ след един футболен мач легнахме заедно и знаеш какво се случва обикновено. Три месеца по-късно трябваше да напусна училище. Джон не искаше да се женим толкова рано и ме заведе на доктор. След аборта едва се държах на краката си. Бях страшно изнервена. Наехме апартамент с Джон и заживяхме като мъж и жена без помощта на свещеник.

Не зная откъде са се научили родителите ми. Случва се. Получих писмо от баща ми с което ми съобщаваше, че вече не съм му дъщеря. Същата нощ и Джон не се върна при мен. Чаках, чаках, и накрая позвъних в общежитието. Не беше се записал за учебната програма. Духнал нанякъде. Предплатеният наем беше към края си и не знаех какво да правя.

А сега следва неприятната част. Започнах да приемам посетители. Мъже. Това беше единственият начин да изкарам някой долар. Продължи само няколко седмици докато хазяинът ми не научи и ме изрита на улицата. Не, не станах уличница в буквалния смисъл на

думата. Дойдоха и ме взеха с кола, след което ме закараха в публичен дом.

Не беше като тоя. Беше мръсен и забутан. Мадам беше стара торба с мръсна душа и обичаше да ни замеря с каквото ѝ паднеше. Първото нещо, което ми каза беше, че има пълен списък на всичко, което съм вършила и ще го предаде на полицията ако откажа да работя за нея. Какво можех да направя?

И тогава една нощ се разприказвах с момичето с което деляхме стаята. Нея си я биваше. Беше корава като кремък и знаеше как да изцеди максималната цена. Разказах ѝ всичко, което ми се беше струпало на главата и тя се разсмя като луда. С нея се беше случило същото нещо. Но тук се получи и интересното.

Описах Джон. Показа се, че той е и неин „благодетел“. Тя си загуби речта от бяс като чу това. Хукнахме да го дирим под дърво и камък, но нямаше и следа от него.

Оказахме се в лапите на голяма организация. Разпращаха ни навсякъде, където се нуждаеха от услугите ни. По някое време се озовах тук и това е всичко засега. Да имаш някакви други въпроси.

Вечната стара история. Испитах съжаление към нея, макар че самата тя не изпитваше никакво към себе си.

— Преди колко време напусна колежа, Мери?

— Преди дванайсет години.

— Уф.

Нищо не можеше да се направи. Посегнах за портфейла си и извадих петарка и визитна картичка.

— Можеш да ме откриеш на тия телефони ако си спомниш още нещо. А тая петарка е за теб. Имам дяволски много работа и ще тръгвам.

Тя ме погледна изумено.

— Искаш да кажеш... нищо друго ли не искаш?

— Не. Но въпреки това благодаря за всичко. И си отваряй очите на четири.

— Непременно.

Намерих един друг път на излизане и слязох в приемната по една натруфена стълба която беше полускрита зад пищни драперии. Дежурната си седеше кротко и четеше нещо. Остави книгата настрана колкото само да каже:

— Отивате ли си? Пък аз останах с впечатлението, че ще останете с преспиване.

Нахлупих шапката си и казах:

— И аз имах същото впечатление, но се оказа, че кръстът ми вече не е онова, което беше на млади години.

Не се потруди да ме изпроводи до изхода.

Добрах се до колата, запалих двигателя и я придвижих по-близо до къщата. Исках да се запозная с посетителите на заведението. Джак трябва да бе имал много важна причина да прави хайка на мястото, иначе не би го споменал в бележника си. Шоу. Шоу в удобни помещения надлежно оборудвани за целта. Място което налудничави доктори умираха да го гледат как се пръска по шевовете, за да могат после да изсмукват и последните центове на нещастниците поразени от изобилието на венерически болести. Дълбоко в душата си благодарих на чичо Сам за всички ония плакати и филми които ни бяха показали в армията.

Облегнах се удобно на седалката и зачаках нещо да се случи.

Какво точно, не можех да кажа. Досега всичко беше дяволски мътно. Смъртта на Джак. Хората с които се беше заобиколил последните седмици. Бележникът му и тая къща пред мен. Това последното беше полутон в гамата. Истинския, дълбокия тон, от който струеше омраза и насилие, и потоци от страх, който обливаше всичко до което се докоснех, с мръсното си дихание. Усещах го, но още не можех да открия източника му.

Да вземем Ейлийн. Една проститутка. Поела към гроба си по ускорената процедура само защото се е забъркала с някакъв плъх, който я изучава, напълнил корема ѝ, после „помогнал“ да се оправи и я тласнал по най-мръсния път, след което се сврял в дупката си. Такива типове трябваше да бъдат гонени с кучета и после да бъдат бесени за палците. За мен щеше да е голямо удоволствие да свърша това собственоръчно. Или пък нейната съквартирантка. Още едно момиче попаднало в „бизнеса“ по същия начин с „помощта“ на същия плъх. Можех да си представя как се е чувствувала Ейлийн като е разбрала, че бившият ѝ „приятел“ е изиграл същата роля и при нея. Джон Хансън. Не го познавах. А тя можеше да си остане порядъчно момиче. В крайна сметка ония мръсници винаги си получават заслуженото. Но тоя момент беше приключил преди дванайсет години. Това

означаваше, че... да пресметнем, тя е постъпила в колежа на осемнайсет, срещнала го е на деветнайсетгодишна възраст, плюс дванайсет това правеше трийсет и една година. По дяволите, тя изглеждаше още по-възрастна. Ако баща ѝ беше имал поне капка разум в главата си не би допуснал всичко това. Всичко, от което се е нуждаела, е била блага дума и малко топлина, дом където да се прибере, и тя нямаше да плъзне надолу в тинята. Вечната стара история, все се намираше някой загрижен, който да информира услужливо родителите за пътя, избран от дъщеря им. Та колежът беше в средните щати, на хиляда мили от Паукийпси, Ню Йорк. Тоя вид новини пътешестваше по-бързо от всичко друго. Вероятно някое завистливо момиче от колежа с мръсно съзнание и отровна писалка. А може и някое от бившите гаджета на Хансън. Обзалагах се, че не бяха едно и две. И беше станало още по-лошо. Не във финансовия смисъл — Ейлийн правеше достатъчно пари, дори и да вземаше само десет процента от постъпленията. Работното ѝ място просто дъхаше на долари. Организация със строга йерархия. Явно беше, че преуспяваше. Свидетелство за това беше предстоящото шоу тази вечер. Това означаваше оборот в петцифрени числа. Или пък...

Така се бях отплеснал в размишленията си, че забелязах едва в последния момент таксито което спря пред входа. Млад боклук в двуредно сако се измъкна от колата и подаде ръка на един дебел момък. Мазен мръсник, дошъл да погледа шоу или пък да се позабавлява, а най-вероятно и двете. Помислих, че съм го виждал от залозите за конните надбягвания, но не бях много сигурен. Дебелия момък не го бях виждал досега. На входа нямаше никакви въпроси, от което заключих, че бяха стари клиенти на заведението.

Пет минути по-късно се появи още една кола и двойка педали се измъкнаха от нея. Мъжът, ако го приемехме условно за такъв, беше навлякъл палто от камилска вълна, мършавата му шия се стърчеше високо над огненочервена вратовръзка. Беше прясно накъдрен. Компаньонът му беше жена. Единственото по което можехте да стигнете до това заключение, беше полата. Всичко останало беше абсолютно мъжко по нея. Крачеше страшно наперено и той ситнеше до нея по паважа като я държеше под ръка. Красота.

Тя натисна звънеца и го избута пред себе си. Чудесни хора. На тоя свят ги имаше всякакви. Беше много лошо, че се криеха, когато

половете им крещяха открито и с пълен глас. Можеха да имат в най-добрия случай само част от това от което се нуждаеха.

Цял час седях и наблюдавах напречния разрез на човечеството, чиито представители пристигаха от всякъде. Можех да натрупам милиони, ако се бях въоръжил с инфрачервена камера. Ейлийн очевидно не беше чела достатъчно вестници за да подрежда посетителите по важност, но аз бях. Само от моя окръг имаше четирима политици. Плюс няколко други които едва ли минаваше седмица без да изскочат по специфичните рубрики на вестниците. Всички без изключение влязоха вътре, до този момент един човек не беше излязъл. Това означаваше, че шоуто беше в разгара си. Обикновено им стигаше половин час да разгреят и после да преминат към вече по-съществената част.

Минаха двацет минути, но повече коли не се появиха. Ако Джак се беше надявал да хване някой за врата, то досега не се беше появил никой от финалната вечер с партито или пък някой свързан със случая, когото да познавам. Не можех да го схвана.

И изведнъж ми проблесна. Или поне така си помислих.

Запалих двигателя, отделих се от бордюра, и после направих обратен завой на средата на квартала. Опитах се да хвана зелената вълна, но нямах късмет. Дори и сеченето на съседните коли не ми донесе успех, така че се влях в основния поток и така стигнах до апартамента на Джак.

Този път влязох през входната врата. Счупих печата с дръжката на пистолета, а бравата отворих с един от шперцове в джоба ми. Преди да направя каквото и да било друго, вдигнах телефона. За мой късмет не го бяха прекъснали. Набрах номера и зачаках. Оттатък се обадиха почти веднага.

— Тук полицията.

— Здравейте, дайте ми капитан Чеймбърс, отдела по убийства. И по-бързо.

След секунда Пат беше на линия.

— Капитан Чеймбърс слуша.

— Пат, тук е Майк Хамър. Аз съм в апартамента на Джак. Слушай, грабвай двама души и незабавно пристигай тук, а ако си взел някакви книги оттук донеси ги и тях. И още нещо. Кажи на дежурния екип да има готовност за работа.

Пат се възбуди неимоверно.

— Какво има, Майк, откри ли нещо?

— Възможно е, но ако се забавиш, може и да го изтърва.

И затворих преди да успее да зададе още въпроси. Включих лампата във всекидневната и измъкнах всички налични книги намерили убежище между бронзовите свещници или натъпкани в кашони. Намерих това, което търсих. Три от тях бяха годишници от колежи датирани от последните петнайсет години. Спомних си, че съм ги виждал когато бях за последен път в апартамента. Тогава не ми бяха направили впечатление, но сега представляваха изключителна важност.

Докато чаках Пат захванах да ги прелиствам страница по страница. Представляваха студентски публикации, всичките от колежи от Средния запад. Това, което търсех, беше снимка на Джон Хансън.

Решението можеше да се окаже съвсем просто. Джак е видял Ейлийн след толкова дълго време и е разбрал какво прави. Един полицаи едва ли би срещнал проблеми с откриването на тези неща. Той е знаел какво ѝ се е случило и е познавал бабаита. На листче закрепено към всяка книга имаше адреса и името на антикварна книжарница близо до площад Таймс и хартийките бяха съвсем чисти, което означаваше, че книгите са били купени съвсем скоро. Ако Джак беше проследил и открил този момък, това означаваше, че се беше осъдил на смърт. Може би въпросният имаше процъфтяващ бизнес или семейство, но всичко това лесно можеше да се изгуби, ако станеха известни подвизите му от миналото.

Прелистих ги, веднъж набързо, и втори път много внимателно, но никъде не открих снимка с надпис Хансън. Псувах се тихо когато Пат влезе. Носеше под мишницата си още три книги от същия вид.

— Заповядай, Майк — каза той и ги плъсна на дивана до мен.
— А сега казвай.

Обясних по възможно най-пестеливия начин докъде съм стигнал. Гледаше ме напрегнато и ме накара да повторя някои неща, за да ги запомни по-добре.

— Значи ти мислиш, че тая Ейлийн Викърс е ключът към цялата история, така ли?

Потвърдих с кимване.

— Възможно е. Разгледай книгите и потърси момъка. Тя ми каза, че бил висок и красив, но всички влюбени момичета си мислят, че

любимите им са първи аполоновци. Между другото, защо ги взе с теб тия книги?

— Защото ги заварих отворени във всекидневната. Четял ги е точно преди да го застрелят. Стори ми се малко чудно, че се е ровил в тях и ги взех да проверя дали няма да изскочат някои стари познати.

— Е?

— Е, открих две жени съдени за двубрачие, един юнак който покъсно намаза въжето за убийство, и един мой приятел който държи магазин за промишлени стоки в центъра на града и с когото се виждам всеки ден. Нищо друго.

Двамата седнахме и изчетохме от кора до кора проклетите годишници. Като ги свършихме си ги разменихме и пак ги прочетохме за да се уверим, че не сме пропуснали нищо. Не успяхме да открием и следа от Джон Хансън.

— Изглежда безнадеждна работа, Майк — каза Пат и се намръщи на купчината книги.

Пъхна цигара в устата си и я запали.

— Сигурен ли си, че Джак е търсил именно това?

— Защо не, по дяволите? Датите по тях се вписват в схемата. Най-старият е отпреди дванайсет години.

Извадих черния бележник от джоба си и му го подхвърлих.

— Огледай го — казах му аз — и после да не разправяш, че съм укривал доказателства.

Пат още го погледна и каза:

— Няма. Бях тук на следващия ден след теб. Намерил си го на дъното под последното чекмедже, нали?

— Да, но как разбра?

— В къщи често губя някои неща по този начин. Помислих си и разбрах, че това е единственото място, където пропуснах да погледна. Между другото, намерих бележката ти.

Той привърши с бележника и го пъхна във вътрешния си джоб. Вече не ми трябваше.

— Мисля, че си прав, Майк. От къде да започваме?

— От антикварната. Джак може да е купил и други книги. По дяволите, трябваше да питам Ейлийн за името на колежа, но не се сетих навреме.

Пат взе указателя и го прелиства докато открие номера на книжарницата. Беше затворено, разбира се, но сварихме собственика още там. Пат му се представи и го помоли да ни изчака. Изгасих лампите и излязохме, след което Пат остави един от хората си да пази на вратата.

Изобщо не си губих времето да се качвам в таратайката си. Скочихме в патрулната кола и надухме със сирената към площад Таймс. Движението спираше навсякъде пред нас да ни пропусне и се добрахме за рекордно кратко време. Шофьорът отби по шеста улица и спря точно пред книжарницата.

Кепенците бяха пуснати, но отвътре се процеждаше светлина. Пат почука и подплашеният дребен собственик отключи с разтреперани ръце и ни пусна вътре. Беше притеснен като квачка с пилци и непрекъснато си подръпваше потника. Пат му показва значката и мина направо на въпроса.

— Преди няколко дни сте имали клиент, който е купил няколко годишници от колежи. — Дребосъкът трескаво отричаше всички обвинения с енергично клатене на глава. — Пазите ли си касовите бележки?

— И да, и не. Пазим сумите на продажбите за данъчните власти, но самите книги не ги описваме. Виждате, че това са много стари неща.

— Нищо — каза Пат. — Спомняте ли си кои точно взе той от вас?

Човечецът се поколеба за секунда.

— Н-не. Но може би ще си спомня?

Дребният продавач ни поведе напред към дъното на магазина, където се качи по една разклатена стълба до най-горния рафт.

— Няма кой знае какво търсене за тях. Спомням си, че имахме всичко на всичко около две дузини. Аха, точно така. Продадъл съм десет.

Десет. В апартамента на Джак имаше три, и Пат донесе още толкова. Значи се губеха четири.

— Хей, — повиках го аз — можеш ли да си спомниш от кой колеж бяха?

Той повдигна мършавите си рамене.

— Не знам. Те бяха тук горе много отдавна. Дори и не съм ги свалял. Спомням си, че тогава бях нещо зает и му ги показах къде са.

Той се качи сам и ги свали.

Това не ни даваше нищо. Сграбчих стълбата и я разтърсих. Той ужасено посегна към стената за някаква опора.

— Свали ги долу — наредих му аз. — Само ги подхвърляй, аз ще ги хващам. Хайде, по-бързо, нямаме никакво време за губене.

Заизмъква книгите от рафтовете и ги запуска надолу. Успях да хвана няколко, но повечето се разпиляха по пода. Пат ми помогна да ги пренесем на масата за подвързия, и след малко дребосъкът се присъедини към нас.

— А сега — казах му аз — си изкарай всички квитанции. Те трябва да са били описани когато си ги купувал и искам да ги видя.

— Но това беше толкова отдавна, аз...

— По дяволите, размърдай си задника, преди да съм ти разнесъл лавката. Не ме изкарвай из нерви!

Той се стрелна като подплашен заек.

Пат сложи ръка на рамото ми.

— Спокойно, Майк. Не забравяй, че работя в градската полиция, а този човек тук е данъкоплатец.

— И аз съм такъв, Пат. Просто нямаме време за излишни церемонии, това е.

Собственикът се появи само след минута нагребил купчина прашни кочани с фактури.

— Тук някъде съм ги описал. Сега ли искате да ги търся?

Виждах, че искаше да ни ги натресе, защото в противен случай трябваше да ги прелиства цяла нощ. Пат също го знаеше, но си имаше изход. Обади се в управлението и нареди да му изпратят една дузина свободни полицаи. Десет минути по-късно бяха при нас. Той им обясни какво да търсят и раздаде кочаните.

Момъкът изобщо не го биваше за счетоводител. Почеркът му беше ужасен и почти нечетлив. Как се оправяше с годишните баланси, един господ знаеше, но не това ме вълнуваше. След като преодолях един кочан за половин час геройски усилия го захвърлих ядно и взех друг. Тъкмо бях стигнал до средата на втория, когато един от новопристигналите полицаи се обади и повика Пат.

Посочи му един опис на покупки.

— Това ли търсехте, сър?

На Пат му се разшириха очите.

— Майк, ела тук!

И ето, имахме целия списък на книгите, закупени преди толкова време от един организатор на аукциони, който беше разпродад имуществото на някой си Роналд Мърфи, разорен колекционер на книги.

— Това е — казах аз.

Отнесохме описа на масата да го сравним с наличните книги докато Пат освобождаваше полицаите. Открих четирите които липсваха. Едната беше от Средния запад, а другите три от колежи на Изток. Сега ни оставаше само да се доберем до копия от тях.

Подадох списъка на Пат.

— Опитай се да ги откриеш. Нямам никаква представа откъде можем да се сдобием с тях.

— А аз имам — каза Пат.

— Откъде? — запитах аз с надежда.

— От обществената библиотека.

— По това време?

Той ми се ухили.

— Ченгетата се ползват с някои привилегии — каза ми той.

Още веднъж хвана телефона и проведе няколко телефонни разговора. След като свърши повика собственика и му посочи с глава към хаоса който бяхме сътворили на масата му за подвързия.

— Искаш ли да ти помогнем да поразтребиш?

Дребосъкът заклати енергично глава.

— Не, не. Сутринта има достатъчно време. Много се радвам, че успях да помогна на полицията. Заповядайте пак, ако желаете.

Градът беше пълен с почтени граждани. Можеше даже и да си изпроси и грамота като почука на вратата на Пат, сякаш това можеше да му помогне с нещо в тоя град.

Обажданията на Пат бяха много ефективни. Вече ни чакаха като стигнахме библиотеката. Един възрастен джентълмен, изключително разтревожен, и двама секретари. Минахме през фоайето и оставихме един полицаи на пост пред вратата.

Мястото беше по-зловещо даже и от морга. Високите му сейфове на хранилището никога не бяха докосвани от мъжделивата светлина която се процеждаше от напращените голи крушки. Стъпките ни отекваха шумно по коридорите и се връщаха обратно при нас в тъпи

бумтящи стонове. Статуите оживяваха заплашително при преминаването ни край тях. Изобщо беше злокобно място за разходка в полунощ.

Пат му беше казал какво търсим, така че не губихме никакво време. Възрастният библиотекар изпрати двамата си подчинени с точни указания и те се върнаха след пет минути с четирите годишника.

Седнахме под светлината на настолна лампа в една читалня и си разделихме книгите по две на човек. Четири книги. Джак ги беше имал, а някой му ги беше взел. Крадецът беше оставил шест книги на мястото им, очевидно не са му вършели работа.

Библиотекарят надзърташе любопитно през раменете ни. Прелиствахме страници след страница. Тъкмо се канех да затворя последната страница от раздела за второкурсниците когато ръката ми застина. Бях открил Джон Хансън. Нямах сили да продумам, само гледах втренчено. Сега вече имахме портрета му.

Пат се пресегна и ме потупа по ръката, като ми посочи в неговата книга. И той го беше намерил. Мисля, че Пат работеше не по-бавно от мен. И двамата посегнахме към останалите книги и ги прелистихме. Отново го открихме. Захвърлих книгите на масата и сграбчих Пат за ръкава.

— Тръгваме — изрекох само аз.

Той хукна след мен, като спря само за миг в главното фоайе да даде заповед по телефона дежурният отряд да е готов за действие. После се стрелнахме покрай разтревожения пазач и скочихме в полицейската кола. Пат наду сирената докрай и се врязахме в най-гъстото движение. Пред нас видяхме мигащата червена светлина на полицейската камионетка и се лепнахме зад нея. Друга полицейска кола изскочи от една странична улица и се присъедини към нас.

Пред къщата паркираните коли си стояха на същите места на които си ги спомнях. Полицията блокира къщата и квартала от всички страни и част от полицаите се скупчиха зад мен и Пат пред вратата. Този път нямаше да има три дълги и един къс сигнал. Гигантска пожарна брадва се вряза във вратата и захвърчаха трески.

Някой изпищя и други подхванаха вика му. Мястото се превърна в истински пандемониум, но полицаите ги усмириха за минута. Двамата с Пат не се суетихме около входа. Той ме остави аз да го поведя през модерната приемна, по стълбите и в залата за

предварителен оглед. Тоя път беше празна. Измъкнахме се през вратата на малкото фоайе в дългия коридор с редиците от врати от двете страни и се затичахме към предпоследната вдясно.

Вратата се отвори под натиска ми и остър мирис на кордит изпълни ноздрите ми. Ейлийн Викърс беше мъртва. Лежеше напълно гола върху леглото, очите ѝ се взираха с отсъстващ поглед в стената. Куршум беше пробил сърцето ѝ. 45 калибър.

Открихме и Джон Хансън. Беше се свлякъл до краката на леглото сред локва от собствената му кръв и мозък, и дупка точно между очите. На стената зад него имаше още от соковете му, като мазилката се беше разпукала на мястото, където куршумът се беше врязал.

Джон Хансън представляваше кърваво зрелище. Всъщност така се беше наричал самия той. Аз му казвах Хал Кайнс.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Оставихме мястото без да пипаме нищо. Пат свирна за полицаи и го остави на пост в стаята. Всички изходи от сградата бяха завардени и тълпата се тъпчеше едни други в главното фоайе заобиколена от кордон полицаи. Към нас се присъединиха още двама капитани и един инспектор. Кимнах им набързо и изтичах зад къщата.

Изстрелите бяха произведени не повече от две минути преди нашето идване. Ако убиецът не беше сред тълпата, значи не беше стигнал много далеч. Много бързо открих задната врата. Тя излизаше право в един маломерен двор обграден от осемфутова ограда. Някой си беше правил труда да подстригва тревата и да почиства мястото. Дори и оградата беше прясно боядисана в бяло.

Огледах старателно цялото място за евентуално отпечатьци, но тук не беше стъпвано от седмица. Ако на някой му се беше наложило да прескача оградата, все щеше да е оставил някаква следа. Но нямаше нищо. Вратата на избата също извеждаше към задния двор, но беше заключена отвън с катинар; също и вратата която свързваше сградата със съседния вход. Убиецът не беше използвал задния вход.

Изкачих със скок стъпалата към малката кухня и преминах през хола към залата за представления. Наистина си я биваше. Всичко, което пречеше беше съдрано и смъкнато и по този начин се беше отворило място за сцена в единия ъгъл. Полицайте бяха върнали публиката по тапицираните седалки, а момичетата от шоуто се бяха сбили в плътна купчина на сцената.

Пат се появи в противоположния край на залата.

— Какво става отзад? — запита ме той.

— Нищо. Не е избягал оттам.

— Тогава е още тук. Не можах да открия дупка да се провере даже мишка през нея. Улиците са блокирани и съм поставил хора на пост зад къщите.

— Да огледаме тая пасмина тук — предложих аз.

Тръгнахме покрай редиците от кресла като се взирахме в лицата, които не изпитваха никакво желание да ни гледат в очите. На сутринта щеше да ни се отвори доста работа ако някои от тия нехранимайковци се заинатеше и не искаше да смени за известно време домашния си уют с един малко по-различен. Огледахме най-внимателно всяко лице. Търсихме Джордж Калецки, но той или беше офейкал навреме, или пък изобщо не беше идвал тук.

Отсъстваше и мадам.

Момчетата от екипа по убийствата пристигнаха и се отправихме към стаята на Ейлийн. Намериха това, което и бях очаквал, сиреч — нищо. Ясно долавяхм отдолу жалното виене на момичетата и очертаващото се вече озъбване на някои от най-куражлиите. Един господ знаеше как щеше да се оправя с тях полицейския инспектор. След като направиха необходимите снимки двамата с Пат приклекнахме и огледахме добре това, което беше останало от Хал Кайнс. С върха на един молив проследих няколко много фини линии по контура на челюстта му.

— Добре изпитано, а?

Пат ме стрелна с поглед.

— Настина добра работа, но ми разкажи повече. Всичко ми е ясно, само не мога да разбера защо.

С голямо усилие сдържах спокоен гласа си като заговорих.

— Хал не е колежанин. Разбрах го като видях негова снимка с Джордж на фона на Моро Касъл, и чак тогава проумях. Това копеле е бил сводник, който тласка млади момичета към проституция. Казах ти, че Джордж има пръст в неговия бизнес. Помислих си, че става дума само за наркотици, но се оказа и нещо повече. Той е бил част от организация която контролира публични домове. Хал е вършил първоначалната работа, с изключителна вещина, признавам, и после ги е предавал в ръцете на Джордж. Няма да се учудя, ако се окаже, че Хал е бил основната примамка.

Пат се вгледа напрегнато в чертите на лицето му и посочи към още няколко следи от пластични операции точно където започваше скалпът му. Не беше лесно да се забележат, защото кръвта беше спекла косите в съсирена маса.

— Виждаш ли Пат — продължих аз — Хал беше един от ония момчета, които изглеждат вечно млади. Подпомогнал е природата с тия

няколко пластични операции. Огледай добре годишниците, до които се добрахме, всеки един от различен колеж. Оттам е вербувал жените, момичета от малките градчета, които за пръв път напускат дома си. Изчуква ги, пълни им корема, „помага“ им после с доктор и те са готови. Един господ знае колко млади души е погубил във всичките колежи където се е подвизавал. Обзалагам се, че никъде не прекарал повече от един семестър. Вероятно навсякъде е подправял дипломата си от средното образование, за да бъде приет в колежа, и после вече се е заемал с мръсната си работа. След като улавял дамата в мъртва хватка, тя имала същия успех да се изтръгне колкото и агне попаднало сред глутница вълци.

— Изключително хитро — каза Пат, — изключително хитро.

— Не съвсем — казах аз. — Това което се случи тук опровергава теорията ми. Бях го нарочил за първото убийство, но сега знам, че не той е убиецът. Джак се е докопал до него по някакъв начин, и или Хал е видял книгите в апартамента му и е духнал или пък другият. Ето защо Джак е искал да направи хайка на мястото тази вечер, преди това да се случи. Знаел е, че Хал ще се появи тук и е искал да го пипне на място. Ако бях проумял съвета му Ейлийн щеше да е жива.

Пат се приближи до стената изчегърта сплескания куршум от стената с джобното си ножче. Куршумът пронизал Ейлийн не беше напуснал тялото ѝ; коронерът^[1] тъкмо го изваждаше. Накрая го измъкна и го протегна на Пат. Той го огледа внимателно под лампата преди да проговори.

— И двата са 45 калибър, Майк. Дум-дум.

Последното нямаше смисъл да ми го споменава.

— Някой дяволски се старае да са мъртви сто процента — изрекох аз през плътно стиснатите си устни. — Пак е нашият човек. Само той е. Същото мръсно копеле простреляло Джак. Няма начин да не съвпадат всички куршуми. Проклятие — изплюх се аз — тоя е луд за кръв! С дум-дум в корема, сърцето, и главата. Пат, ще изпитам истинско наслаждение да надупча с куршуми това чудовищно копеле. А може и отначало да го пообработя малко с ножа.

— Ти няма да направиш нищо такова — изрече меко Пат.

Хората на коронера изнесоха набързо телата. Слязохме пак долу и се присъединихме към полицаите които записваха имената и адресите на хората. Полицейската камионетка беше отвън и

момичетата прекрачваха вътре едно след друго. Полицейски служител се приближи до Пат и козирува.

— Никой не е минал през кордона, сър.

— Окей. Вземи няколко човека и претърси околните улици и съседните сгради. Накарай абсолютно всеки да се легитимира, а ако откаже, го арестувай. Пет пари не давам, които и да са, разбра ли?

— Тъй вярно, сър.

Полицаят козирува и бързо изчезна.

Пат се обърна към мен.

— Ще можеш да разпознаеш тая мадам ако я видиш?

— И ме питаш! Защо?

— Имам в участъка цяла сбирщина от обвинени и заподозрени за сводничество. Искам да им хвърлиш по един поглед. На тая й знаем името от момичетата, или поне това с което се е представяла пред тях. Карала ги да я наричат мис Джун. Никой от посетителите тук не я познава. Поне при половината от тях вратата им отваряла някое от момичетата. Тя се появявала само когато сигналът не бил уговореният.

Задържах Пат за момент.

— А Джордж Калецки? Той ми трябва на мен.

Пат се ухили.

— Пуснал съм съобщение за издирването му. Най-малко хиляда души са по следите му. Мислиш ли, че имаш някакъв шанс с тях?

Пропуснах това покрай ушите си. Но преди да хукна по следите на Джордж Калецки исках първо да свърша някои неща. Дори и той да беше убиецът, имаше и други замесени в тоя мръсен рекет, които трябваше да пипна и ми трябваша всичките, не само онзи, който беше натиснал спусъка. Щеше да бъде като вечеря с пуйка. Цялата им организация щеше да е ястието, а убиецът десерта. Много ми се искаше да разбера как Джак се беше добрал до Хал. Сега вече никога нямаше да го узная.

Но Джак имаше връзки. Може да се беше сблъскал с Хал от рано, или пък е знаел, че е свързан с Калецки и оттам си е направил изводите, и след като се е срещнал с Ейлийн всичко му е станало напълно ясно. Юнак със задачите на Хал не можеше да няма идеално прикритие. Все някъде трябваше да има слаба брънка във веригата. Каквото и да е правил Джак, свършил го е много бързо. Знаел е къде

точно да търси Джон Хансън, и го е намерил по същия начин, както и ние.

Но дори и Хал да беше застрелял Джак, как беше попаднал собствения му пистолет в ръцете на неговия убиец? Това оръжие пареше като никое друго и едва ли някой би се осмелил да го размахва толкова смело. Не, не беше възможно Хал да е застрелял Джак. Най-вероятно беше да е забелязал годишниците и да е казал на някой друг за тях. А този другият беше убиецът. Точно към тях се е стремил убиецът. Но дали е било така в действителност? Можеше да се окаже просто съвпадение. Може би убиецът имаше някаква съвсем далечна връзка с Хал. Ако това беше така, то тогава Джак беше убит поради съвсем други съображения, и убиецът съзнаващ, че все пак има някаква, макар и малка вероятност да бъде проследен чрез Хал, решава да не рискува и прибира книгите за да бъде отклонена следата от Хал.

И къде се озовавах тогава? Пак в лайната. Не можех да седя просто така със скръстени ръце и да чакам да се случи нещо отново и да започвам пак от нулата. Трябваше веднага да си напругна мозъка. Макар и слабо, но картината започваше да се очертава, за да покаже, че зад всичко това се крие мотив. Още не го виждах, но и той щеше да се покаже. Сега целта ми не беше убиецът, а мотива.

Казах на Пат, че ще се прибирам да спя и той ми написа пропуск за полицейския кордон. Тръгнах по улицата и връчих бележката на един червендалест полицай, след което продължих. Мина такси и аз го хванах до апартамента на Джак. Таратайката ми си стоеше където я бях оставил и след като платих на шофьора скочих зад кормилото. На другия ден ми предстоеше много работа и трябваше да се наспя добре.

Двайсет минути по-късно си бях вече в леглото, пуших и мислех. Нищо не успях да измисля, смачках угарката в пепелника и забих глава във възглавницата.

След закуска първо се отбих до апартамента на Калецки. Както и очаквах, Пат ме беше изпреварил. Попитах ченгето на пост дали няма съобщение за мен от Пат и той ми връчи запечатан плик. Скъсах го и извадих лист хартия. Пат беше надраскал набързо: „Майк, няма нищо... измъкнал се е даже без да си вземе и чанта.“ И го беше подписал с едно голямо „П“. Накъсах бележката на парченца и ги пуснах в кофата за боклук до сградата.

Денят беше вълшебен. Слънцето грееше с пълна сила и улиците бяха пълни с дечурлига които вдигаха шум до небесата. Спрях до ъгъла и се отбих в една дрогерия за тютюневи изделия, откъдето се обадох до кабинета на Шарлот. Нямаше я, но секретарката ми предаде, че Шарлот се обадила и казала ако позвъня да я потърся в централния парк на Пето Авеню близо до шейсет и осма улица.

Тръгнах направо към централния парка и го обиколих целия, като се насочих към Пето Авеню.

Паркирах на шейсет и девета улица и се върнах пеша до парка. Нямаше я на нито една от пейките, така че прескочих оградата и пресякох затревената площ към вътрешната алея. Хубавият ден беше извлякъл навън хиляди посетители. Частни детегледачки разхождаха бебета с колички и улових не един поглед отправен към мен.

Един продавач на фъстъци тъкмо ми връщаше рестото когато мярнах Шарлот. Приближаваше се бързо към мен бутайки бебешка количка и ми махаше енергично с ръка стремейки се да привлече вниманието ми. Забързах към нея.

— Здравей, миличко — поздравих я аз.

Лигите ми потекоха като я видях отблизо. Тоя път беше в светлозелен костюм. Косата ѝ наподобяваше водопад струящ над яката ѝ. Усмивката ѝ беше по-ярка и от деня.

— Здравей, Майк. Чаках те.

Тя ми протегна ръката си и аз я стиснах. Имаше твърдо ръкостискане, съвсем не като при другите жени. Без да я пускам я хванах под ръка и закрачих до нея зад количката.

— Сигурно изглеждаме като най-щастливите новобрачни на света — изсмя се тя.

— Е, не чак толкова нови — забелязах аз без да спирам да бутам количката.

Лицето и порумения малко и тя си потърка главата в моята.

— Как така не си на работа? — запитах я аз.

— В това хубаво време? А и до два часа нямам ангажименти, и една приятелка ме помоли да позабавя малко детето ѝ докато си свърши някоя работа.

— Обичаш ли децата?

— Разбира се. Един ден ще имам шест.

Подсвирих.

— Хей, задръж малко! Може да нямам толкова пари. Шест гърла не се хранят толкова лесно.

— Е, и какво от това? Аз съм работно момиче, и... я слушай, мистър Хамър, това да не е предложение?

— Възможно е — ухилих се аз. — Досега не са ме връзвали, но като те гледам май тоя път ще се оставя на милостта на боговете.

Ако разговорът ни беше продължил и по-нататък в същия дух, който знае как щеше да завърши. Но аз пак се върнах на случая с убийството.

— Между другото, Шарлот, чела ли си вестниците тази сутрин?

— Не, защо?

И тя ме изглежда любопитно.

— Хал Кайнс е мъртъв.

Челюстта ѝ увисна и бръчки на изумление се появиха на челото ѝ.

— Не — изрече тя като задиша учестено.

Извадих един таблоид от задния си джоб и посочих заглавията. Видях, че това я разтърси.

— О Майк, това е ужасно! Какво се е случило?

Посочих към една празна пейка.

— Можем ли да седнем за малко?

Шарлот погледна часовника си и поклати глава.

— Не — каза тя. — Нямаме време. Трябва да се срещна с Бети след няколко минути. Знаеш ли какво, изпрати ме до входа на парка, после ще се върнем в кабинета ми да пийнем по нещо. По пътя ще ми разкажеш какво се е случило.

Разказах цялата история от предната вечер без да пропусна и най-малката подробност. Шарлот слушаше внимателно без да ме прекъсне дори и с един въпрос. Умът ѝ се стараеше да разгадае психологическия елемент в случая. Трябваше да спра до входа. Бети я чакаше. Шарлот ни представи един на друг и след като си побъбрихме минута-две се сбогувахме с нея и махнахме за довиждане на бебето.

Тръгнахме на другата страна, покрай каменната ограда на Шейсет и девета улица. Не бяхме минали и десет фута, когато една кола изрева връхлитайки срещу нас. Нямаше кога да мисля, всичко стана мигновено. Зърнах зловещото дуло на пистолета подаващ се от прозореца, съборих Шарлот на тротоара и я захлупих с тялото си.

Куршумът изсвири над главите ни и се заби в стената на височината на гърдите и ни засипа с дребни песъчинки и камъчета. Джордж Калецки нямаше възможност за втори изстрел. Превключи на скорост и колата изрева и се понесе надолу към Пето Авеню. Ако беше успял щеше да е перфектно убийство. Наоколо нямаше никакви коли с които бих могъл да го преследвам. За пръв път наблизко не се мяркаше даже и такси.

Помогнах на Шарлот да се изправи и я изтупах от праха. Лицето ѝ беше преbledняло и разтърсено, но гласът ѝ беше изненадващо стабилен. Двама минувачи забързано се насочиха към нас мислейки, че сме паднали. Преди да ни достигнат успях да изровя куршума от праха под стената където беше паднал. Беше 45 калибър. Благодарих на загрижените пешеходци които искаха да ни помогнат, като им обясних, че сме се спънали, и те си продължиха.

Шарлот помълча малко и произнесе:

— Чувствам, че вече си близо, Майк. Някой вече се бои за кожата си.

— Знам. И знам кой беше — нашият общ приятел Калецки.

Изсмях се късо.

— Той е в паника. Но няма да е все така. Тоя боклук е на границата на разпада. Ако не беше в такова състояние, едва ли щеше да се опита да ме очисти посред бял ден на улицата.

— Моля те, Майк, само не се смей. Нямаше нищо смешно.

Спрях и я обгърнах около раменете. Усещах я как трепери леко.

— Съжалявам, миличко. Свикнал съм да стрелят по мен. Можеше да засегне и теб. Нека да те закарам, трябва да се преоблечеш. Тоя прах не придаде никакъв особен чар на дрехите ти.

Шарлот почти не проговори докато я карах до квартирата ѝ. Няколко пъти отвори уста и после пак я затвори.

— Какво има, Шарлот? — запитах я накрая аз.

Тя се намръщи леко.

— Мислиш ли, че това беше заради клетвата която си дал пред Джак когато го убиха?

— Калецки не може да има друга причина. Защо?

— А не би ли могло да бъде нещо, което знаеш само ти по тая история?

Обмислих го известно време преди да кажа:

— Не мисля. Полицията знае точно колкото мен, само че аз имам инициативата и личния момент.

До дома ѝ стигнахме без да проговорим повече. Беше малко преди десет. Качихме се по стълбите вместо да използваме асансьора и натиснахме звънеца. Никой не дойде да отвори и Шарлот бръкна в чантата си за ключа.

— По дяволите — изрече тя. — Забравих, че днес е почивният ден на прислужницата ми.

Влязохме вътре и звънецът отново иззвъня.

— Пригответи нещо за пиене, Майк, докато взема душ.

Шарлот сложи бутилка с бърбън на масата и отиде в кухнята да вземе лед и джинджър-ейл.

— Окей. Имаш ли нещо напротив, ако използвам телефона ти първо?

— И ме питаш! — извика ми тя от кухнята.

Избрах номера на Пат и трябваше да почакам докато телефонистката провери половин дузина места където можеше да бъде, като накрая успя да го открие.

— Пат?

— Да, Майк, слушам те.

— Слушай добре. Калецки не е духнал, още е в града.

— Как разбра?

— Опитва се да ме очисти преди малко.

Пат слушаше напрегнато докато му разказвах подробностите. След като свърших, ме запита:

— Успя ли да видиш номера на колата?

— Не успях. Беше последният модел кадилак, някъде от 41 година. Тъмносиня с много хром по нея. Подмина ме на път за града.

— Окей, Майк, ще предам описанието на патрулните коли. Взе ли с теб куршума?

— Разбира се, по дяволите. И той е 45 калибър. Дай го на момчетата от балистичната да го изследват. Макар че този не е дум-дум. Просто хубав старомоден куршум. Какво ще кажеш да се отбия при теб следобед?

— Ще те чакам — отговори Пат. — До края на деня съм тук освен ако не се случи нещо.

— И още нещо, Майк — добави той.

— Да?

— Проверихме куршумите убили Хайнс и жената Викърс.

— Същият пистолет? Оня, с който...

— Точно така, Майк. Убиецът е същият.

— Проклятие — казах аз.

Затворих телефона и извадих куршума от джоба си. Можеше да е от тях, а можеше и да не е. Мислех си за пистолета който бях видял под леглото на Калецки. Твърдеше, че имал разрешително за него. Искаше ми се да го бях взел за да го предам на момчетата специалисти по балистика вместо да се осланям на несигурното си обоняние, че не е било стреляно с него скоро.

Завих сплесканото парче метал в парче хартия и го пхнах в джоба, после обърнах две чаши уиски. Извиках на Шарлот да дойде да си изпие пиенето, но тя ми изрева в отговор да ѝ го занеса.

Може би трябваше да изчакам секунда или пък да почукам първо. Не направих нито едното, нито другото. Шарлот се беше изправила до леглото напълно гола. Само като зърнах прекрасното ѝ тяло кръвта ми закипя в жилите, а напитката се разплиска в чашата. Беше още по-красива дори и от мечтите ми. Беше изваяна. Разтревожи се дори повече от мен. Грабна халата от леглото и се прикри с него, но не и преди да зърна как цялото ѝ тяло поруменя.

Не можеше да си поеме дъх, също като мен.

— Майк — изтръгна се от гърлото ѝ.

Гласът ѝ трепереше леко като проговори, а очите ѝ не се откъсваха от моите. Обърнах се с гръб към нея докато си облече халата, и после се завъртях с лице към нея и подадох напитката.

И двамата ги гаврътнахме на един дъх. Не успях обаче да добавя нищо към пожара който бушуваше в гърдите ми. Идеше ми да я сграбча и да я смачкам в прегръдките си. Пуснахме едновременно чашите върху тоалетната масичка. Бяхме дяволски близо един до друг. Беше един от ония безумни моменти в живота.

Тя буквално влетя в обятията ми, като зарови глава в рамото ми. Отметнах главата ѝ назад и я целунах по очите. Устните ѝ се разтвориха и аз грубо се впих в тях. Знаех, че ѝ причинявам болка, но тя не се отдръпна. Отвърна на целувката ми с нейните устни, ръце, и цялото тяло. И тя изгаряше в пламъците на същия пожар, като се

опитваше отчаяно да се прилепи към мен преодолявайки пространството между нас.

Обгърнах я през плещите и ръцете ми се заровиха в косата ѝ. Никога преди не се бях чувствувал така, но и никога по-рано не бях изпитвал любов. Тя отдели устните си от моите и увисна в прегръдките ми с подкосени крака, като дишаше на пресекулки с притворени очи.

— Майк, — прошепна тя, — желая те.

— Не — казах аз.

— Да. Искам те.

— Не.

— Но, Майк, защо? Защо?

— Не, миличко, твърде хубаво е, за да го разваляме. Не сега. Ще дойде и нашето време, но когато трябва.

Обгърнах я и с другата ръка и буквално я извлякох от стаята. Ако останех още само минута и щях да загубя разсъдъка си. Отново я целунах, така както лежеше в обятията ми, после я пуснах до вратата на банята и зарових ръце в косите ѝ.

— Иди си вземи душа — прошепнах в ухото ѝ.

Тя ми се усмихна през премрежените си очи и влезе вътре, после притвори леко след себе си вратата. Взех чашите и за миг огледах с копнеж леглото. Сигурно бях абсолютен идиот, не зная. Отидох във всекидневната.

Изчаках докато чуя душа и тогава вдигнах слушалката. Секретарката на Шарлот отговори веднага с обичайното „хелюу“.

— Тук е пак Майк Хамър — казах аз. — Чакам да се обади един приятел. Казал съм му да ви позвъни, и му предайте къде съм отишъл.

— О, няма да има нужда — възкликна тя. — Той вече се обади. Казах му, че ще бъдете в парка. Да не се разминахте с него?

— О, не, той ще се навърта там, докато се видим — излъгах аз.

Значи някой вървеше по петите ми, заключих аз докато затварях телефона. Добрият стар Джордж. Проследи ме, изтърва ме, но е съобразил, че ще се срещна с Шарлот. Мъдро.

Налях си още една порция, и после се изтегнах на дивана. Трябва да ме беше проследил, а на мен дори не ми беше хрумнало, че е способен на подобно нещо. Не можех да го проумея откъде беше разбрал, че ще се срещна с нея, освен ако не е било изписано на лицето

ми. Нали казваха, че влюбеният не може да скрие любовта си. Но как беше планирал всичко! Беше подбрал идеално мястото и времето! Ако не беше светкавичната ми реакция, той щеше да улучи милион от лотарията. Стреля от упор. Какво пък, той беше наясно с правилата и знаеше какво го очаква в случай на неуспех. Щеше да е истинско чудо ако ченгетата успеяха да го пипнат. Обзалагах се, че имаше достатъчно дупки в които да се свре при подобни ситуации. Джордж съвсем не беше глупав. Не се притеснявах за него, че могат да го заловят. Мистър Калецки беше резервиран — за мен. Пат щеше да ме прощава, но той беше мой.

Шарлот се беше измъкнала от банята и облякла в рекордно кратко време. Никой от нас не спомена за случилото се между нас, но всеки от нас беше наясно, че то е обсебило изцяло съзнанието на другия. Тя си наля чашата и седна до мен.

— Как разбра, че днес ще те посетя?

Тя ми се усмихна ярко.

— Майк, скъпи, очаквам го още от момента в който те видях за пръв път. Или греша?

— Не.

— Но ти ми каза, че обичаш да те преследват.

— Не и при теб. Времето ни е страшно кът.

След като се настани удобно в прегръдките ми и разказах за телефонното обаждане до кабинета ѝ. Тя се разтревожи много.

— Изобщо не се пазиш, Майк. Ако това е Калецки, имай предвид, че е много хитър. Моля те, Майк, пази се. Ако ти се случи нещо, то аз...

— Ти какво?

— О, Майк, не виждаш ли, че те обичам?

Разроших златната ѝ коса и духнах в ухото ѝ.

— Да глупаче, виждам го. Сигурно и аз съм същият погледнат от страни.

— Да — прошепна тя. — Така е.

Усмигнахме се един на друг. Почувствувах се като ученик.

— А сега да се върнем на въпроса преди да съм тръгнала на работа — продължи тя. — Искаше да ме видиш не само заради това, нали? Какво е то?

Сега беше мой ред да се изумя.

— Как, по дяволите, го разбра?

Шарлот положи ръка върху моята.

— Колко пъти трябва да ти напомням, че съм практикуващ психиатър? Това не означава, че съм способна да чета мисли, но изучавам хората, наблюдавам поведението им и преценявам кое зад какво се крие. Особено — тук тя ме дари с лукава усмивка — когато даден човек живо се интересува от друг.

— Печелиш.

Издухах две кръгчета дим и продължих.

— Искам всичко, което знаеш за Хал Кайнс.

Тя мигновено се приземи още като чу името.

— Точно за това си мислих, когато ми каза какво се е случило. Е, знаеш, че учеше в медицински институт. Полувисш, ако искаме да бъдем съвсем точни. От това, което казваш заключавам, че е бил там само за да впримчва момичета и да ги тласка по пътя на проституцията в полза на организацията му. Не е ли това малко необичаен начин?

— Не. Не и когато познаваш хората — казах аз. — За да бъде хватката им върху момичетата желязна, те трябва да ги откъснат от домовете и родителите им, и после ги впримчват неспасяемо. Предполагам, че събират достатъчно материал за да ги шантажират в случай че някое момиче се осмели да надигне глава. Така че какво могат да направят горките? Предадени от всички, включително и собствените им родители, без домове, с услужливо отворената пред тях врата на публичния дом. Поне имат какво да ядат и са с покрив над главите си, и печелят достатъчно. И това е вече окончателният край, след който те вече са обречени. Целият този бизнес изисква доста време, но пък се отплаща щедро. Като използва суперфината мръсотия Хал може да подбутне което си иска момиче по страшния път без никакъв особен риск за себе си.

— Разбирам.

Тя се замисли над казаното от мен, след което ми разказа и останалото.

— Изнесох лекция в института по покана на ръководството му, и след като проучих внимателно нивото и курсовите работи на студенти които специализираха психиатрия, си избрах няколко души които да изучават клиничните ми методики. Хал Кайнс беше един от тях. Беше

отличен студент, наясно с това какво трябва да се прави. Беше много по-напред от другите.

Първо го отдадох на естествените му способности и на обстоятелството, че беше отраснал в медицинско семейство, но сега вече ми е ясно, че е било просто следствие на толкова години обучение. След като си учил в продължение на шестнайсет години няма начин да не започнеш да разбираш и схващаш материала по-бързо от другите.

— И аз предполагам така — вмъкнах се аз. — А какво ще кажеш за външните му контакти?

— Той живееше в един хотел през три улици от мен докато беше тук. Предполагам, че докато е учел, е спал в общежитие. През съботите и неделите посещаваше клиниката и оставаше при Калецки. Хал никога не говореше за странични неща, беше страшно вгълбен в учебния процес. Един ден се оказа в много затруднено положение и Джак Уилямс беше човекът, който го отърва.

Кимнах.

— Да, знам го от самия Хал. А за личния му живот? Опитваше ли се да те ухажва?

— Не. Дори и не се опита. Мислиш ли, че би се опитал да ме вербува за организацията си?

— Този мръсен гаден... — започнах аз и спрях като видях как се смее без глас.

— Съмнявам се. Твърде интелигентна си за да се оставиш да те впримчи толкова лесно. Предполагам, че е бил с теб или за да има оправдание престоя му в града, или наистина да изучава психиатрия с цел да му помогне в дейността му.

— Идвало ли ти е някога наум, че може да е бил в града за да може да убие Джак?

Тая мисъл не беше нова за мен. Цял ден я си въртях из главата.

— Възможно е. Мислил съм за това. А може и да е останал защото Джак е разкрил какви ги е вършил и го е хванал натясно. Джак беше много милостив, но не и когато ставаше въпрос за подобни неща. Понеже вече не работеше в полицията, той не е могъл да му въздейства по официалния път, но го е държал с нещо, с което ги е принудил да стои в града.

— Тогава кой е убил Джак — Хал ли?

— Това — казах аз — е нещо, което, за да го узная, бих дал двата си крака и едната ръка. Само докато натисна спусъка, разбира се. И това е нещо, което много скоро ще разбера.

— А Хал и онова момиче, Ейлийн?

— И те са негова жертва. Както виждам нещата, Хал е отишъл там за да убие момичето, но преди да успее да натисне спусъка, убиецът е пречукал и двамата.

— Но ако случаят действително е бил такъв, откъде е могъл Джак да знае, че Хал ще бъде там за да я убие?

— Тук по-скоро можеш да помогнеш ти, Шарлот. Може би Джак е знаел, че той ще бъде там по съвсем други причини? Мислила си за това?

— Възможно е. Или е било така, или пък той е знаел, че убиецът също ще бъде там. Но до този момент бъдещият убиец още не е бил такъв, така че той е имал някаква друга причина за това посещение. Макар че звучи вече съвсем откачено, нали?

— Съвсем права си — изсмях се аз. — Но нещата едновременно се и объркват и изясняват. Какъвто и да е бил мотивът, той е касаел много хора. Трима от тях вече са мъртви, един търчи из града и гледа да ме очисти, а убиецът си седи някъде на топло и закътано и се залива от смях като ни гледа как си блъскаме главите. Какво пък, нека се смее. Скоро ще му секне смехът. Твърде много хора вече се занимават със случая и непременно ще се доберат до следа. Убийството е нещо, което е много трудно да се прикрие. Пат напредва много бързо със случая. Желанието му да пипне кучия син за врата е не по-малко от моето, но проклет да съм, ако го оставя да го залови преди мен. Отсега нататък излизам пред него и нямам намерение да му позволявам да ме настига. Нека да ми диша във врата; когато се стигне до момента да продупча корема на убиеца, аз ще го направя. Ще бъдем аз, гадината и един-единичък куршум. Ще го изстрелям съвсем точно, в най-меката част на корема. Един-единствен стоманен куршум, който ще е по-ефективен от десет дум-дум.

Шарлот ме слушаше внимателно с напрегнати очи. Правеше ми типично изследване сякаш изслушваше историята на убиец който си признаваше престъплението и се опитваше да анализира хода на мислите му.

— Обзалагам се, че вече си мислиш, че съвсем съм превъртял.

— Не, Майк, ни най-малко. Откакто се върна от войната ли си такъв? Искам да кажа, толкова безмилостен?

— Такъв съм откакто се помня — казах аз. — Ненавиждам всички копелета които убиват заради самото убийство. На войната само се научих на някои допълнително номера, които по-рано не ги знаех. Може би затова и оцелях.

Погледнах часовника си; ставаше късно.

— Ако не искаш да закъснееш за срещата си, трябва да побързаш.

Шарлот кимна.

— Ще ме закараш ли до кабинета?

— Разбира се. Сложи си палтото.

Карах бавно, като пресмятах колкото може повече време да прекараме заедно, без тя да закъснее. Говорехме малко, без да засягаме случая или случилото се преди малко в апартамента. Когато стигнахме Парк Авеню и отбих да спра, Шарлот ме запита:

— Кога ще те видя пак, Майк?

— Скоро — отвърнах аз. — Ако шегаджията, дето се е обадил днес да пита къде съм, се обади пак, кажи на секретарката си да му предаде, че имаме среща с теб на този ъгъл. После се опитай да се свържеш с мен и може да успеем да го пипнем за врата. Това без съмнение е бил Калецки; вероятно секретарката ти ще разпознае гласа му, ако се обади пак.

— Окей, Майк. А ако се обади мистър Чеймбърс?

— В тоя случай потвърди историята с покушението, но пропусни телефонното обаждане. Искам да бъда сам когато посегна към врата му.

Тя се приведе към мен и ме целуна преди да слезе. Докато се скрие от погледа ми наблюдавах вълшебните крака и царствената им грация. Беше чудесна жена. И само моя. Изведнъж ми се прииска да се развикам и да му друсна една джигя.

Някаква кола ми подсвирна с клаксона зад мен и аз включих на скорост и се отделих от бордюра. Тъкмо спрях на един червен светофар след две пресечки и някой изрева името ми с цяло гърло от отсрещния тротоар. Колите между нас го скриваха от погледа ми, но успях да зърна фигурката в кафяв костюм която се провираше между

тях като се опитваше да се добере до таратайката ми. Отворих вратата и той скочи вътре.

— Здравей, Бобо — казах аз. — Какво те води насам?

Бобо беше страшно развълнуван от срещата ни.

— Брей, Майк, хубаво, че те видях. Тук работя. Нямам постоянно място, работя навсякъде.

Думите струяха от устата му като вода от чешма.

— Къде отиваш?

— Е, бях се запътил към центъра, но мога да те откарам до някъде. Ти къде отиваш?

Бобо се почеса по главата.

— Чакай да помисля. Мисля, че първо трябва да мина през центъра. Имам да оставя едно писмо на Канал Стрийт.

— Чудесно, тогава ще те оставя там.

Светофарът светна зелено и аз свърнах към Бродуей и после наляво. Бобо махаше на момичетата по улицата, но аз много добре знаех какво му е на душата.

— Да си чул още нещо за Калецки? — запитах го аз.

Той поклати глава.

— Не. Нещо му се е случило. Днес видях едни от момчетата, и той ми каза, че вече не работи за него.

— А кръчмата на Големия Сам? Някакви вести оттам?

— Нищо. Откакто натупа ония двамата хвалипръцковци никой вече не говори с мен. Страх ги е, че мога да ти се оплача. — Бобо се заля във весел смях. — Мислят, че и аз съм като теб. Хазяйката ми научила за това и ми каза да съм стоял далеч от теб. Представяш ли си, Майк?

Представях си го.

— Да — казах аз. — Как е положението с пчелите?

— О, много, много добре. Намерих си и царица за кошера. Хей, я почакай, онова, дето тогава ми го каза, не е вярно. Царицата на кошера няма нужда от цар. Така пише в книгата.

— Ами тогава как ще получиш още пчели?

Въпросът ми го озадачи здраво.

— Ами май че снасят яйца, или нещо такова — избъбри той несигурно.

Канал Стрийт беше точно пред нас и пуснах Бобо да слезе като спряхме на червен светофар. Сбогува се набързо с мен и хукна по тротоара. Беше чудесно момче. Безвреден и невинен като ангелче.

[\[1\]](#) (англ.) Специалист по смъртните случаи при следствието. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Пат ме чакаше на стрелбището. Един униформен полицаи ме отведе до позициите за стрелба и ми посочи къде е. Пат се псуваше за лошите попадения когато го потупах по рамото.

— Неприятности ли имаш, авер? — ухилих му се аз.

— Глупости. По-скоро тоя револвер има нужда да му се смени дулото.

Той стреля още веднъж по подвижната мишена представляваща бягаща фигура на мъж, и я улучи високо в рамото.

— Какво ти става, Пат?

— По дяволите, това щеше да му е достатъчно.

Добре го познавах и знаех, че е перфекционист. Улови ме като му се смеех и ми подаде пистолета.

— Пробвай и ти.

— Благодаря ти, но аз си имам.

Измъкнах моя 45 калибров и вдигнах ударника. Мишената подскочаше и се клатеше в далечината. Револверът се закрати в дланта ми. Изстрелях три куршума един след друг. Пат спря мишената и я издърпа. И трите ми куршума бяха пронизали главата.

— Не е лошо — каза той.

Прищя ми се да го подразня.

— Аз съм експерт, защо не ми кажеш? — запитах го аз. — Тук става въпрос за стрелба.

Той се засмя. Прибрахме си и двамата пистолетите. Посочи ми към асансьора.

— Да се качим. Искам да хвърля едно око на куршума. Носиш ли го?

Извадих 45 калибровия куршум от джоба и го развих от хартията, след което му го подадох. Пат го огледа в асансьора, но следите от нарезите не бяха достатъчно ясни, за да бъде сигурен. Куршум блъснал се в каменна стена се обезформя много повече, отколкото онзи пронизал човешко тяло.

Лабораторията по балистика беше съвсем празна ако не се брояхме ние двамата. Пат закрепил куршума на специалната поставка в сложния уред и аз угасих светлините. Пред нас се появи екран на който изникнаха изображенията на два куршума. Единият беше от пистолета на убиеца, а другият с който Калецки беше стрелял по мен. Моят сувенир все пак беше запазил някои от линиите от нарезите върху себе си, които сега изпъкнаха под увеличението.

Пат завъртя куршума около оста му, като се опитваше да открие следи от нарезите които да съвпадат с тези на другия. Веднъж му се стори, че успя, но когато наложи двете изображения едно върху друго, разликата се оказа голяма. Въртя куршума още известно време, след което изключи апаратурата и включи светлината.

— Не става, Майк. Пистолетът не е същият. Ако Калецки е авторът и на другите изстрели, то е използвал друг пистолет.

— Не е възможно. Ако го е запазил след първото убийство, няма логика да се откаже от него.

Пат се съгласи с мен и повика един от хората си. Връчи му куршума и му нареди да го фотографира и да го помести в хранилището. Седнахме заедно и му изложих всички подробности от опита за покушение и мнението ми за убийството на Хал. Не коментира много. Пат беше от ония ченгета които умеят да съхраняват фактите в главата си. Оставяше ги да отлежат и те изплаваха от само себе си когато се избистряха съвсем.

Непрекъснато се удивлявах как можеше да има хора като него в полицията. Но човек можеше да се добере до истинските професионалисти в тяхната работа едва когато забравеше униформата и навлезеше в средите им. Притежаваха най-модерното оборудване на света и изключително много контакти в престъпния свят. Вестниците ги ругаеха понякога прекалено много, но в крайна сметка всички бяха принудени да се съобразяват с тях. Едва ли можеше да стане нещо за което те да не са в течение. Имаше и корупция, разбира се, но въпреки всичко и мъже като Пат, които не можеха да бъдат купени с нищо. И аз самият щях да съм един от тях, ако нямаше толкова много шибани правила и закони които ти връзваха ръцете.

Когато свърших, Пат се протегна и каза:

— Беше изчерпателен. Не мога да добавя нищо. А ми се иска да можех. Оказа ми голяма помощ, Майк. А сега ми кажи още едно нещо.

Ти ми даде фактите, а сега ми дай заключението си. Кой мислиш, че го е направил?

— Това, момче, е един напразен въпрос — контрирах аз. — Ако аз бях поне малко убеден кой го е направил, щеше да имаш едно оправдано от закона възмездие и автора му. Започвам да си мисля, че е някой извън кръга на тези които познаваме. По дяволите, човече, гледай колко трупове имаме вече. И Калецки си развява байрака както си знае. Може и той да го е направил. Явно си има причини. А може да е пак онзи който е зад него. Нищо чудно да е някой от синдиката им който държи публичните домове. Или пък да е от трафика с наркотици с който се занимава Джордж. Джак може да е разкрил и това. Може да е било убийство отмъщение. Хал е разрушил живота на твърде много момичета през живота си. Може някоя от тях да е разбрала на какво е жертва и да е решила да си отмъсти, като го примами. Когато е разбрала, че Джак възнамерява да го арестува първо е застреляла Джак, после Хал, като е убила и Ейлийн за да не разкаже на ченгетата.

А може и изобщо да не е била жена. Може да е бил нечий брат или баща. Или пък приятел. Има много вероятности.

— Мислих върху това, Майк. За моя ум това беше най-правдоподобната идея, до която можах да стигна. — Пат се изправи. — Искам да дойдеш горе с мен. Имам един приятел който иска да те види.

Приятел? Не можех да се начудя кого ли имаше предвид. Когато го запитах, той само се усмихна и ми каза да се въоръжа с търпение. Въведе ме в една малка стая. Вътре имаше двама детективи с една жена. И двамата я обстрелваха с въпроси, но тя мълчеше като пукал. Беше седнала с гръб и не можах да я позная първо, а чак когато застанах с лице пред нея.

Приятел, как не. Оказа се мадам, която успя да офейка предната вечер по време на хайката, когато бяха убити Хал и Ейлийн.

— Къде успяхте да я сгачите, Пат?

— Недалеч оттук. Бродила по улицата в четири сутринта и един патрул се усъмнил, че нещо не е наред.

Обърнах се към мадам. Очите ѝ се бяха разфокусирали от многото часове разпит. Държеше ръцете си пред едрите си гърди в отбранително положение, макар че виждах, че беше близо до точката на пречупване.

— Помниш ли ме? — запитах я аз.

Тя ме изгледа със зачервените си за сън очи за момент, и после изрече предизвикателно:

— Да, помня те.

— Как успя тогава да се измъкнеш от къщата?

— Върви на майната си.

Пат дръпна един стол с облегалката към нея и го яхна. Веднага загоря към какво се стремя.

— Ако откажеш да ни отговори — каза спокойно Пат — ставаш заподозряна в убийство. Знаеш какво ще последва след това.

Ръцете ѝ се отпуснаха като чу това и облиза устните си. Тоя път вече не можеше да прикрие страха си. После изведнъж изпъчи гърди и изсумтя наперено:

— И ти върви на майната си. Не съм ги убила.

— Възможно е да не си — отвърна Пат — но убиецът е напуснал къщата по същия начин, който и ти. Откъде да знаем, че не си му посочила изхода? Това те прави съучастница а нищо чудно и ти да си натиснала спусъка.

— Вие сте луди!

Високомерната ѝ стойка беше изчезнала безследно. Беше загубила всичкото си достойнство. Косата ѝ се бе превърнала в карикатура на прическа и безжалостната лампа вадеше наяве възрастта на кожата ѝ. Тебеширена, с едри пори. Тя се озъби и преглътна.

— Аз... аз бях сама.

— Това няма да премахне обвинението.

Ръцете и увиснаха в скута ѝ и видимо затрепериха.

— Не. Бях сама. Бях до вратата когато пристигна полицията. Знаех какво ще последва и побягнах.

— Къде се намира изхода? — прекъснах я аз.

— Под стълбището. Панелът се отваря чрез бутон вграден в колоната.

Обмислих бързо нещата.

— Така, значи видя, че ченгетата пристигат. Ако ти си побягнала по стълбите надолу, то същото трябва да е направил и убиецът и ти трябва да си го видяла. Кой беше?

— Казвам ви, не видях никого! О, защо не ме оставите на мира!

Тя се прекърши и рухна в креслото, като захлупи лице в шепите си.

— Изведете я — нареди Пат на двамата детективи.

Той ме погледна.

— Какво ще кажеш?

— Изглежда достатъчно логично. Видяла ни е, че пристигаме и духнала. Но убиецът действително е бил късметлия. Ние нахлухме приблизително две минути след изстрелите. Стаите са звуконепроницаеми и никой не е чул изстрелите. Убиецът вероятно е предполагал да се смеси с тълпата и да се измъкне щом свърши представлението или преди това, ако няма никой на вратата. Слизал е по стълбите и ни е чул като идваме.

Все пак планът му е трябвало да претърпи промяна като е видял как мадам търчи като младо козленце. Дръпнал се е някъде встрани, така че тя да не го види и я е последвал през тайния проход. Обзалагам се, че вратичката не се затваря достатъчно бързо. Побягнахме нагоре, спомняш си, а другите се заеха с посетителите. Малко закъсняхме с блокадата на улиците и точно това е дало шанс на нашия човек да се измъкне преди полицаите да заемат постовете си. Всички бързахме много и някои неща не успяхме да ги съобразим навреме.

Оказах се прав. Отидохме пак до къщата и огледахме панела. Вратичката се оказа точно там където ни беше обяснила мадам. Не беше чак толкова умело замаскирано. Бутонът беше вграден в основата на едно цвете декорация върху стената. Задвижваше електродвигател с мощност една шестнайсета от конската сила свързан към електрическата мрежа на къщата с автоматично изключване и реверс. Дватамата с Пат навлязохме в прохода. През пукнатините на стената се процеждаше достатъчно светлина. Бяха го вградили при последното преустройство на къщата. Тунелът вървеше десет фута, после правеше рязък завои, след което се появяваха стъпала водещи към мазето. Озовахме се вече между стени. Една врата водеше към мазето на съседната къща. Когато беше затворена изглеждаше като част от стената.

Обзалагах се, че хората от къщата дори и не подозираха за нейното съществуване. Останалото беше вече съвсем лесно. През вратата на мазето в двора, и оттам на улицата. Времето от влизането до излизането на улицата беше не повече от минута. Минахме още

веднъж през прохода вече с мощно фенерче, като не пропуснахме неогледан и инч, но не открихме нищо. Обикновено когато някой много бърза винаги пропуска или забравя нещо, но този път късметът не беше на наша страна. Върнахме се в приемната и запалихме по цигара.

— Е?

— Какво „е“, Пат?

— Е, искам да ти кажа, че се окажа прав за времето — изсмя се той.

— Така изглежда — съгласих се с него аз. — Откри ли нещо в миналото на Хал?

— Досега имаме съобщения от двадесет и седем колежа. Никъде не е изкарал повече от един семестър с изключение на последния му колеж. В повечето случаи престоят му не е надхвърлял повече от месец. Всеки път, когато е напускал, след него са си отивали и по няколко момичета. Събери ги и ще получиш една наистина внушителна бройка. Сложили сме една дузина полицаи на телефоните от сутринта и още не са приключили.

Обмислих чутото и прокълнах Хал преди да запитам:

— Какво откриха момчетата в джобовете му?

— Нищо особено. Петдесет долара, няколко банкноти, малко в монети, шофьорска книжка и документ за собственост за колата му. Имаше и няколко клубни карти, но бяха от колежа. Отишъл е чист. Открихме колата му. Беше празна ако не се броят чифт копринени чорапи в жабката. Между другото, как е успял да се вмъкне там, щом си бил на пост?

Опънах дълбоко от цигарата, като се опитах да си припомня всички посетители.

— Хвана ме. Във всеки случай не е дошъл сам, сигурен съм. Единственият начин по който е могъл да се вмъкне, е бил да се маскира с някоя друга възглавница или нещо друго под самото си, или пък... — Изведнъж щракнах с пръсти. — Сега си спомням. Дойде една група от шест души и ми скриха от погледа още няколко други които бяха зад тях. Скупчиха се на стъпалата пред входа и се вмъкнаха по възможно най-бързия начин.

— Беше ли сам?

Пат зачака нетърпеливо отговора ми.

Трябваше да поклатя глава.

— Не мога да кажа, Пат. Изглежда абсурдно да е дошъл с убицеца си, но е така.

Следобедът неусетно беше преминал във вечер и ние решихме, че беше достатъчно за деня. Двамата се разделихме пред управлението и аз подкарах към къщи за да се поизмия. Случаят започваше да ми действа на нервите. Беше все едно да се промъкнеш през здраво заключена врата със зъл булдог зад нея.

Дотук бях огледал престъплението от много ъгли; а сега се беше появил още един. Искях да проверя дали наистина на бедрото на близначката имаше рождена бенка.

Обадих се да ми донесат вечеря от една кръчма долу на ъгъла и обърнах отгоре една кварта бира. Беше станало близо девет часа когато се обадох в апартамента на сестрите Белеми. Обади се мек глас.

— Мис Белеми?

— Да.

— Тук е Майк Хамър.

— О!

Тя се поколеба за секунда, и после добави:

— Слушам ви.

— Мери ли е или Естер?

— Естер Белеми. Какво мога да направя за вас, мистър Хамър?

— Мога ли да ви видя тази вечер? — запитах аз. — Искам да ви задам няколко въпроса.

— Не можете ли да ми ги зададете по телефона?

— Едва ли. Ще отнеме много време. Мога ли да дойда?

— Окей. Заповядайте. Ще ви чакам.

Благодарих и казах довиждане, после скочих в палтото си и препуснах към колата си.

Естер беше абсолютно копие на сестра си. Дори и да имаше разлика, едва ли можех да я доловя. Не ми беше останало време да се взирам първия път за някакви евентуални отличителни белези. Най-вероятно ако ги имаше, то те можеха да бъдат само в характерите. Мери беше абсолютна нимфоманка, да видим сега какво представляваше сестра ѝ.

Поздрави ме достатъчно сърдечно. Носеше много семпла официална рокля за вечеря, която лукаво открояваше съвършените

форми на тялото ѝ. Подобно на Мери и тя имаше остатъци от добър тен и мускули на атлет. Косата ѝ обаче беше по-различна от тази на Мери. Естер беше навила своята в чудесен кок. Това беше единственото нещо, което не ми беше по вкуса. Редом до мен момиче с навита на кок коса има вид на прислужница готова всеки момент да грабне лопатата и метлата. Но телосложението ѝ компенсираше с лихвите недостатъка в моите очи.

Седнах на дивана, както и предишния път. Естер се наведе над барчето и извади чаши и бутилка скоч. Върна се с леда и разля напитките, и чак тогава подхвана разговора.

— За какво искахте да разговаряме, мистър Хамър?

— Наричайте ме Майк — казах аз учтиво. — Не съм свикнал с такива официални обръщения.

— Добре, Майк.

Облегнахме се удобно и хванахме здраво чашите в ръка.

— Колко добре познавахте Джак?

— Не много. Това беше приятелство, което идва с няколко срещи след запознанството, но нищо повече от това.

— А Джордж Калецки? Какво ще кажете за него?

— Изобщо не го познавах. Не ми харесваше.

— Сестра ви остави у мен същото впечатление. Пускал ли се е при вас някога?

— Не ставайте глупав.

Тя си събра мислите, преди да продължи.

— Беше страшно ядосан на нещо през цялата вечер тогава. Беше направо непоносим, бих казала. Изобщо не ми остави впечатление за джентълмен. Имаше нещо отблъскващо в държането му.

— Това не е необичайно за него. Той е бивш изнудвач. Още се движи из някои подземни сфери.

След като си кръстоса краката не можех да мисля вече за никакви въпроси. Нямах ли някога да се научат тия жени да си придърпват полите, та да не внушават на мъжете срещу тях всякакви мисли в главата? А може и с тая цел да ги носят къси, знае ли ги човек.

Естер видя как очите ми проследиха линията на краката ѝ и се опита да придърпа полата си надолу. Древното инстинктивно движение обаче нямаше особен успех просто защото полите още не ги правеха от каучук.

— Да продължим, а? — запита ме тя.

Изкашлях се и продължих.

— С какво си вадите хляба, ще ме простите за грубия израз?

Знаех отговора предварително, но нали все трябваше с нещо да поддържам разговора.

Очите ѝ проблеснаха дяволито.

— Имаме си независим източник на доходи — дивиденди от акции. Татко ни остави своя дял в няколко фабрики в южната част на щата. Защо питате, да не си търсите богата съпруга?

Аз повдигнах вежди.

— Засега не. Но ако размисля, ще започна да се отбивам по-често тук. Да ми кажете нещо за дома си? Доколкото знам, имението ви наистина си го бива.

— Около тридесет акра в ливади и десет в млади гори. Точно на средата се издига къща с двадесет и две стаи, обградена с плувен басейн, няколко тенис корта и най-малко една дузина тъпи шопари които не се уморяват да ми повтарят по цял ден какво богиня съм била само и само да могат да сграбчат половината имение с калните си копита.

— Брей, пък някой ми каза, че къщата ви била много скромна.

Естер се изсмя с дълбок гърлен смях. С така отметната назад глава гърдите и те заявиха за своите минути на сцената. Бяха не по-малко живи от самата нея.

— Искаш ли да ми дойдеш на гости някой път, Майк?

Не беше необходимо да обмислям отговора.

— Разбира се. Кога?

— Тая събота. Умирам да гледам тенис на нощно осветление. Ще дойде и Мирна Девлин. Бедното дете, това е най-малкото, което мога да направя за нея. Изпаднала е в шок откакто убиха Джак и още не може да дойде на себе си.

— Това е наистина хубава идея. Аз ще я докарам. Ще има ли още някой, когото познавам?

— Разбира се. Шарлот Манинг. Без съмнение вече сте се запознали с нея.

— Без съмнение — ухилих се аз.

Тя усети намека ми и ми се закани с пръстче.

— И изгонете тия мисли от главата си, Майк.

Опитах се да скрия усмивката си.

— Че как ще се повеселя из една такава къща с двайсет и две стаи без такива мисли в главата си? — подразних я аз.

Смехът в очите ѝ угасна и бе заместен от нещо друго.

— Защо мислите, че ви каня като мой гост? — запита ме тя.

Оставих чашата си на масичката, станах, заобиколих я и седнах до нея на дивана.

— Наистина, защо?

Тя обви ръце около врата ми и притегли устата ми до нейната.

— Защо не откриеш?

Устните ѝ срещнаха моите, ръцете ѝ се вкопчиха здраво в гърба ми. Приведох се с цялата си тежест върху нея, като оставих тялото ми да я гали с масата си. Трескаво разтърка лицето си в моето, като дишаше учестено във врата ми. Потръпваше всеки път когато ръцете ми я докосваха. Тя освободи едната си ръка и чух как закопчалките на роклята ѝ започнаха да се разкопчават. Зацелувах я хищно по раменете, тръпките преминаха в разтърсвания на цялото ѝ тяло. Ухапа ме веднъж, зъбите ѝ се впиха във врата ми. Стиснах я още по-силно и дъхът ѝ секна. Тя се гърчеше в прегръдките ми, като се мъчеше да даде изблик на страстта която бушуваше в нея.

Ръката ми напипа ключа на лампата до дивана и го натисна. Стаята потъна в мрак. Съществувахме само ние двамата. Носеха си приглушени звуци във въздуха. Без думи. Нямаше нужда от тях. Един или два пъти се разнесе нечие стенание. Шумът от облегалките на дивана и стърженето на нокти по покривката му. Издрънчаването на катарамата и глухото топуркане на обувка изритана на пода. Задъхано дишане, влажният звук от целувките.

Тишина.

И след неопределено време запалих лампата. Очите ми се заровиха по гънките на тялото ѝ.

— Каква малка лъжкиня си имаме — изсмях се аз.

Тя се изкикоти.

— Защо казваш това?

— Защото бенката по рождение отсъства, мила Мери.

Тя се изкикоти още веднъж и ме дръпна за косата.

— Така си и мислех, че няма да ти излезе от ума тая бенка.

— Би трябвало да те наплескам.

— Къде?

— Остави. Сигурно дори и това ще ти хареса.

Изправих си от дивана и си налях за пиене докато Мери си приведе в ред тоалета. Тя ми измъкна чашата от ръката и гаврътна остатъка на един дъх. Посегнах да си взема шапката на тръгване.

— В сила ли е още предложението ти за събота? — запитах я аз.

— Много добре го каза — измърка тя. — Само не закъснявай.

Тая нощ се заседях до късно с каса бира. Беше крайно да почувствувам домашния уют не само на думи. Паркирах в стола-люлка до отворения прозорец с два пакета цигари и достатъчно бира под ръка. Свежият вечерен въздух приятно охлаждаше разгорещената ми от мисли глава. Три убийства досега! И убиецът още се разхождаше на свобода.

Мислено направих опит да сортирам нещата които се нуждаеха от доизясняване по случая. Първо, какво притежаваше толкова Джак, че да го убият? Беше ли заради книгите или заради нещо друго? Защо убиха Хал? Дали беше отишъл в публичния дом за да я убие, да я заплашва, или да я предупреди? Ако убиецът ми беше познат, как го беше проследил дотам без да го забележа? Имаше страшно много загадки. И още повече отговори с различна степен на вероятност. Кой бяха верните от тях?

Ами Джордж Калецки? Защо се криеше? Нямаше никаква логика да бяга при условие че нямаше нищо общо с убийството. Защо беше стрелял по мен — само защото знаеше, че съм по следите на убиеца ли? Възможно и твърде вероятно. Всички улики го сочеха.

И един човек от партито в дома на Джак нямаше, който да бъде изключен от списъка на заподозрените. Всички от тях бяха разполагали с възможността да го убият. Но мотивът вече правеше нещата доста по-различни. Кой от тях би имал такъв? Мирна? — Не бих се съгласил в никакъв случай. Макар и по чисто сантиментални причини.

Шарлот? Проклятие, разбира се, че не. Още сантиментални причини. А и освен това професията ѝ изобщо не я предразполагаше към такива дейности. Тя беше лекар. Просто обикновена позната на Джак покрай болестта на Мирна. И тук нямаше мотив.

Близначките, какво да кажем за тях? Едната нимфоманка, другата изобщо не я познавах. Въшкави с пари, никакви проблеми, поне

доколкото аз знаех. Можеха ли да се вмести в някаква схема? Имаше ли Естер мотив? Трябваше да я проуча добре. Особено бенката по рождение на бедрото ѝ. Дали Джак беше отхвърлил офертата на Мери? Нейните страсти можеха да надминат всякакви граници. Беше ли възможно да се изтропала на Джак, да е била отблъсната от него, и после да е изгаряла от жажда да си отмъсти? Но дори и да е било така, за какъв дявол ѝ е било да взема книгите?

Хал Кайнс. Мъртъв.

Ейлийн Викърс. Мъртва. Беше късно за угризения, че можех да го предотвратя.

Възможно ли беше убийците да са били повече от един? Беше ли възможно Хал да е убил Джак, после Ейлийн, и на свой ред да е бил застрелян със собствения си пистолет в стаята? Вероятността беше много голяма, смущаващото беше, само че липсваха каквито и да били следи от борба. И голото тяло на Ейлийн. Дали се е готвела да приеме клиент и е била изненадана от стария си любовник? Защо? Защо? Защо?

Къде се криеше ключът към всичко това? И кой го криеше? Не беше в апартамента на Калецки, нито в този на Джак, ако все още можех да виждам и най-незначителните подробности, разбира се.

Имаше ли външен човек?

Проклятие. Допих си поредната бира и пуснах празната бутилка в краката си. Почнах да забавям. Не бях в състояние да мисля повече тая вечер. Искаше ми се само да знам каква роля играеше Джордж Калецки. Беше от изключително важно значение. Бях сигурен, че следващият ми ход щеше да бъде да направя всичко, но да го открия. Ако Хал беше жив...

И се блъснах с всичка сила по бедрото с юмрук. По дяволите, какъв идиот бях! Хал не беше правил нищо извън града. Беше ходил в колежа. И каквито и доказателства да имаше за дейността му, те можеха да бъдат само там, в колежа. И можеше да се окажат ключът към цялата история.

Облякох се по възможно най-бързия начин. Като си слагах палтото реших, че още една пачка няма да е излишна. После се обадох в гаража да ми докарат колата.

Беше станало полунощ и един сънлив служител от гаража паркира и се измъкна от колата в секундата в която се озовах долу.

Пъхнах му долар в ръката, скочих зад кормилото и препуснах с пълна скорост. За мой късмет по това време на нощта движението беше почти изчезнало. На няколко кръстовища ми се наложи да пресека на червено, след което подкарах по скоростната магистрала на Уест Сайд на север. Пат ми беше обяснил къде точно се намираше колежът. При нормална обстановка пътят отнемаше три часа, но аз не разполагах с толкова време.

Два пъти една патрулна машина се опита да ме настигне, но и при двата опита бричката ми ги посрами. Страхувах се само да не съобщят по радиото напред ида ми направят блокада на пътя, но страховете ми останаха напразни.

Крайпътните знаци ме ориентираха къде да отбия и аз свърнах по един междуселски път, толкова разбит, че се видях принуден да намаля скоростта, но след като стъпех на територията на друг окръг пътят се оправи. Настилката се превърна в трамбован чакъл и аз успях да понаваksam закъснението си.

Паксдейл беше на пет мили пред мен. Рекламата на търговската камара го представяше като седалище на окръга с тридесетхилядно население. Браво, Майк! Колежът беше на много лесно място. Стърчеше на един хълм на една миля северно от града. Тук-там имаше запалени лампи, вероятно тези в коридорите. Натиснах точно навреме спирачките преди да свърна по една алея която извеждаше до едно внушително двуетажно здание на стотина фута зад студентското градче. Управителят явно беше служил в армията. Успоредно на алеята се издигаше голям жълто-черен надпис който гласеше:

„Мистър Ръсел Хилбар, студентски декан“.

Сградата беше абсолютно тъмна, но това не ме смути. Натиснах клаксона и не си вдигнах от него ръката докато не блеснаха лампите в къщата и не чух трополящи стъпки към вратата. На прага застана икономът с увиснала долна челюст. Беше наметнал върху пижамата си работна куртка. По-смешна гледка не бях виждал в живота си. Нахлух смело в стаята вместо да чакам да ме поканят и обявят присъствието ми и малко остана да съборя на пода един висок и представителен джентълмен във вишневочервен халат.

— Какво е това, сър? Кой сте вие?

Поднесох под носа му значката и той я зяпна.

— Майк Хамър, следовател от Ню Йорк.

— Не сте ли малко далеч от областта? — окопити се бързо той.
— Какво искате?

— При вас имаше студент на име Харолд Кайнс, нали така? Искам да разгледам стаята му.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Случаят се разследва от местната полиция. И съм сигурен, че са достатъчно компетентни. А сега ако обичате...

Не му позволих повече да държи инициативата и минах в контраатака.

— Слушай, авер — заблъсках го аз в гърдите с показалеца си — напълно възможно е сега в лагера ви да върлува един избягал убиец. А ако още не е убил, то това ще стане всеки момент, ако не размърдаш мозъка си и не ми обясниш къде се намира стаята. А ако не го направиш — добавих аз — така ще те блъсна в зъбите, че ще ходиш после на хирург да ти ги измъква от гърлото!

Ръсел Хилбар залитна назад и посегна за опора към облегалката на един стол. Лицето му бе придобило пепелявобял цвят и беше на ръба на припадъка.

— Аз... аз никога не съм мислил... — заекна той — ... стаята на мистър Кайнс е на приземния етаж в източното крило. Номерът е 107, точно на югоизточния ъгъл. Но местната полиция я запечатаха за допълнително разследване и аз нямам ключ.

— Да върви по дяволите местната полиция. Отивам. Изключи тия лампи и не си подавай носа отвън, разбра ли? И избягвай да се приближаваш до телефона, ясно ли е?

— Но студентите, те няма ли...

— Остави ги на мен — казах му аз като затварях вратата.

Навън се огледах за източното крило. Избрах си едно ниско правоъгълно здание и не сгреших. Тревата заглушаваше всички шумове от стъпките ми, и аз се примъкнах зад ъгъла на крилото. Молах се мълчаливо прозрението ми да не е дошло прекалено късно. Придвижвах се като се придържах колкото можех зад прикритието на храстите до стената.

Прозорецът беше на височината на рамото ми и затворен до край. Свалих си шапката и долепих ухо до стената, но отвътре не долиташе никакъв шум. Реших да рискувам. Пръстите ми се пъхнаха в долната междина и избутах нагоре рамката. Плъзна се без никакво

изскърцване. Набрах се и скочих в стаята, но се подхлъзнах на перваза и забих лице на пода в стаята.

Това ми и спаси живота. Два изстрела гръмнаха от единия ъгъл на стаята. Куршумите се забиха в перваза на прозореца над мен и се разхвърчаха трески. За миг стаята се озари в призрачно червеникаво сияние от пламъците на изстрелите.

Ръката ми мигновено изскочи с верния ми другар от кобура и стрелях три пъти един след друг. Изстрелите ми се сляха почти в един. Нещо прониза пеша на самото ми и усетих как нещо горещо одраска ребрата ми. В дъното на стаята прозвуча още един изстрел, но вече отправен към пода, и авторът му се строполи подир него.

Този път не поех никакъв риск. Покрих с един скок разстоянието между нас и се стоварих върху нечие тяло. Ритнах в мрака за пистолета и го чух как се затъркаля по пода. Едва тогава включих осветлението.

Джордж Калецки беше мъртъв. И трите ми изстрела го бяха пронизали в гърдите, около сърцето. Но въпреки това беше успял да свърши това, за което беше дошъл. В единия ъгъл се виждаше зелена метална кутия, още гореща от горелия в нея огън.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Следващият миг на вратата забарабаниха бясно с юмруци и закрепяха с всичка сила.

— Махнете се от вратата и си затваряйте устата — изревах им аз отвътре.

— Кой си ти? — запита един войнствен глас.

— Чичо ти Чарли — изстрелях обратно аз. — А сега се укротете и докарайте колкото е възможно по-бързо декана и му предайте да повика полицията.

— Дръжте под око прозореца, момчета — изкомандува същият глас. — Вратата е още запечатана и той е влязъл само от там. Така, графе, дръж пушката. Няма да ти казвам кой е вътре.

Опасни момчета колежа. Ако онова с пушката нещо му избиеха балансите, щях да съм по-мъртъв и от Джордж. Подадох предпазливо глава през прозореца и видях как четирима от тях бягаха към тъгла с пълна скорост. Като ме видях спряха веднага като вдигнаха пушилка прах. Махнах на едрия момък с 22 калибровата карабина.

— Хей, ти, ела тук.

Той се запъти към прозореца ми вдигнал пушката като сабя готов да съсече престъпника с нея. Беше му се дръпнало лайното от страх. Пъхнах му под носа шепата си със значката.

— Виждаш ли я? — запитах го аз. — Полицай съм от Ню Йорк. А сега си обирайте крушите оттук. Ако искате да помогнете с нещо, поставете постове около градчето докато дойде полицията и не пускайте никого да излиза. Ясно ли е?

Хлапакът закима енергично с глава. Нямаше нищо против да си обере крушите. Само след секунда и вече крещеше заповеди с цяло гърло. Благодарен материал за донаборните комисии. Деканът тичаше насам и пухтеше като локомотив.

— Какво стана? — едва успя да изтръгне от себе си той.

— Току-що застрелях един човек. Извикай ченгетата и дръж момчетата по-далеч оттук.

Той се понесе като торпила и аз останах сам ако не се броеше любопитния глас зад вратата. Трябваше да свърша каквото можех преди да се домъкнеха тежкогъзните местни полицаи.

Оставих Джордж да си лежи там където беше паднал като отделих само малко време на пистолета му. Беше 45 калибър, също като моя, онзи, който тогава бях видял в стаята му. Драскотината на дръжката си стоеше на същото място.

После се заех с металната кутия. Внимателно разбърках пепелта, като се стараех да определя какво ли е било горено. Най-отдолу се беше запазила полуобгорена корицата на бележник, но се разсипа в прах при първото ми докосване. Пепелта се беше образувала от изгарянето на една или повече книги. Бях готов да дам един милион долара само и само да разбера какво бяха съдържали.

И дума не можеше да се мерне в изгорелите останки, толкова добре си беше свършил работата Джордж. Огледах мястото, където първоначално беше стояла кутията. И там имаше няколко полуизгорели късчета хартия. Едно от тях беше по-голямо от останалите и доста по-запазено. Бяха се съхранили няколко цифри върху хартията. Зачудих се как ли беше прикрил пламъците. Отвън прозорците щяха да са не по-зле осветени и от лампа.

След няколко секунди разбрах как беше успял. На пода лежеше входна изтривалка. Обърнах я и видях, че захлупената ѝ страна беше почерняла. Към нея бе полепнала половин страница откъсната набързо от бележник. Щеше да е напълно достатъчно при процес за убийство. Джордж беше търсен за убийство, а тук имаше и указание за доказателство което доизясняваше всичко — съхраняваше се в сейф в банка извън града; беше даден номерът и даже кодовата дума. Ключът беше поверен на служител от банката.

И така, Джордж се оказа убиец. Открай време си го подозирах, че е способен на такова нещо. Но едва сега получих доказателства за престъпленията му на млади години. Това поне оправдаваше напълно акта ми на самоотбрана. Пъхнах обгорялата половина от листа в един предварително приготвен за подобни цели плик, адресирах го до себе си и залепих марка отгоре. Този път използвах вратата. Счупих пломбата с рамото и малко остана да връхлетя върху половин дузина хлапета. Прогоних ги с крясък и се огледах за пощенската кутия.

Открих я чак в дъното на коридора. Пуснах писмото и се върнах да чакам полицията.

Мозайката се подреждаше вече. До този момент си бях мислил, че Калецки е главното действащо лице, но сега се убедих, че е бил само малко винтче в организацията. Хал Кайнс се беше оказал главната клечка. Методите му на действие бяха не по-малко ефективни от тези с момичетата. Беше си създал много грижи, но си струваше. Първо си подбираще бабаити със съмнително минало, такива които лесно можеха да бъдат укротени със събраната за тях информация. След като комплектуваше досието, той им го представяше, на фотостатично копие разбира се, и съответният бабаит нямаше никакъв избор, освен ако не желаете да свърши на електрическия стол или газовата камера, разбира се. Ако бях успял да се добера до изгорената информация, щях да разруша най-мръсния рекет в света. Беше прекалено късно, но поне имах вече пътеводна нишка. Възможно беше в сейфа да се пазеше и копие от изгорелите документи, но ме съмняваше. Хал вероятно държеше доказателствата за различните хора в различни сандъчета. По този начин, ако му се наложеше да притисне някои непокорни глави, можеше да насочи полицията към тия и тия сандъчета на тия и тия места с материали за тия и тия хора, без да му се налага да издава цялата си колекция на полицията. Супермозък. Браво, Хал!

Загриза ме съвестта, че бях притиснал толкова силно Калецки, а се оказа, че не той ми трябва. Ако продължаваше така, скоро нямаше да остане и един свидетел. Явно в случая си имах работа с външен човек. Не можеше да е другояче. Човек, за когото другите и не подозираха, като изключим мъртвите, разбира се.

Местната полиция пристигна с целия гръм и трясък на помпозна президентска реч при встъпване в длъжност. Шефът, червендалест здравеняк с обветрено лице на фермер, влетя с грохот в стаята стиснал здраво пистолета и гръмогласно ми обяви, че ме арестува по обвинение в убийство. Две минути по-късно обаче, след съответните крясъци, ръкомахания и заплахи от моя страна, на които не мислех до този момент, че съм способен, той набързо се коригира и все така гръмогласно обяви, че вече не съм арестуван. Все пак, за да не засегна особено честолюбието му, му позволих да разгледа разрешителните ми

за практикуване на частнодетективска дейност и за носене на оръжие, и още няколко други документа за самоличност.

С големи усилия успях да го убедя да ми позволи да се свържа с Пат. Тия местни полицаи нямат никакво уважение към представителите на централната власт, но когато хвана слушалката, от другата страна Пат успя да му дръпне лайното, като му каза, че ще се оплаче на губернатора, ако откаже да ни сътрудничи. Дадох на Пат необходимите подробности за да има какво да прави и поех обратно към Ню Йорк.

Обратният път се оказа по-лесен. Рано сутринта спрях пред управлението на Пат с очи затварящи се за сън. Той вече ме чакаше. Разказах по най-бързия начин всички подробности за поредната стрелба. Той изпрати една кола експерти да направят необходимите снимки и измервания и да видят дали не може да се извлече още нещо от пепелта на изгорелите книги.

Не ми се прибираще в къщи и се обадох на Шарлот. Беше станала вече и се облякла за ранен ангажимент.

— Можеш ли да ме изчакаш докато дойда при теб? — запитах я аз.

— Разбира се, Майк. Побързай. Искам да чуя какво се е случило.

— След петнайсет минути съм при теб — казах аз и окачих слушалката.

Оказаха се трийсет, защото движението беше много напрегнато. Заварих Шарлот на вратата, а Кати обираше праха. Пое ми палтото и шапката, а аз се насочих към дивана. Отпуснах се доволно, като изпухтах от наслада, а тя се приведе и ме целуна. Имах сили само колкото да отвърна на целувката ѝ. Седна до мен и ѝ разказах цялата история. Шарлот беше идеалният слушател. Като свърших ми разтри челото и лицето.

— С какво мога да ти помогна? — запита ме тя.

— Кажи как една жена става нимфоманка.

— Така ли? Значи ти пак си бил при нея? — възкликна тя с негодуващ тон.

— Бизнес, дарлинг.

Чудех се кога ли ще мога да престана да използвам тоя подход.

Шарлот се изсмя.

— Така е, разбирам. Колкото до твоя въпрос, жената може да се превърне в нимфоманка постепенно чрез въздействие на заобикалящата я среда или пък да се роди такава. Някои хора са хиперсексуални, това се дължи на прекалената активност на половите им жлези. Други пък, които са били силно потискани през детството, като се откъснат от опеката, стават като изтървани кучки. Защо ме питаш?

Заобиколих въпроса и запитах:

— Могат ли онези които са емоционално затормозени да им избият балансите?

— Искаш да кажеш, дали могат да убият в резултат на емоционалното им потискане? Бих отговорила по-скоро отрицателно. Те намират по-лесен изход за чувствата си.

— Като например? — парирах аз.

— Е, ако една нимфоманка хвърли мерак на даден мъж, и после бъде отблъсната от него, вместо да го убие, тя просто си намира друг отдушник който я приема доста по-радушно от първия. Разтоварването е по-бързо, а и освен това далеч по-ефективно. А ако е била уязвена гордостта ѝ, то вторият мъж я компенсира с лихвите за това. Разбираш, нали?

Разбрах за какво намекуваше, но още не бях свършил.

— Възможно ли е и двете близначки да бъдат нимфоманки?

Шарлот отново ме дари с жизнерадостния си смях.

— Възможно е, но не се случва много често. Виждаш ли, аз ги познавам доста добре. Е не чак толкова дълбоко, но достатъчно за да имам представа за характерите им. Мери е вече неспасяема. На нея ѝ харесва състоянието в което е изпаднала. Бих се осмелила да кажа, че е далеч по-забавна от сестра си, защото Естер е била свидетел на толкова много от нейните изпълнения и е имала толкова много главоболия докато я измъкне от десетките усложнения след тях, че тя самата започва да страни от тези неща. Но тя също си има достатъчно чар. Притежава всичките качества на сестра си без, разбира се, лудостта ѝ за мъже. Ако в живота ѝ се появи мъж, тя ще го приеме съвсем естествено.

— Ще ми се наложи да я срещна — произнесох аз сънливо. — Между другото, ще ходиш ли тази събота в имението им?

— Разбира се, Мери ме покани. Ще дойда малко по-късно, но няма да пропусна тениса. Все пак ще се задоволя само с това, защото после имам ангажимент. Ти ще дойдеш ли?

— Аха. Ще докарам Мирна. Но първо трябва да й телефонирам, за да я предупредя.

— Чудесно — каза тя.

Това беше последната дума която стигна до ушите ми преди да се унеса в сън по-дълбок и от океана.

Още с пробуждането си и погледнах часовника си. Наближаваше четири следобед. Кати ме чу, че се разшавах и влезе в стаята с поднос пълен с пържен бекон, яйца и кафе.

— Зъпувядайти зъкусътъ, миста Хама. Мис Шарлот ми казва да съ грижъ дубре за вас дукату съ върни.

Кати ме дари с едрозъбата си усмивка и се измъкна от стаята след като разтовари съдържанието на подноса върху масата.

Гълтах яйцата цели едно след друго и погълнах три чаши кафе. После телефонирах на Мирна и тя ми каза, че няма да има нищо напротив ако я взема в събота в десет сутринта. Затворих телефона и реших да се поровя малко по лавиците с книгите докато чакам Шарлот. Бях чел повечето от художествената литература, така че се прехвърлих на специалната ѝ част. Открих една много сладка книга наречена Хипнозата като средство за лечение на душевни заболявания.

Запредиствах я. Беше изпълнена със специални термини. Даваше процедурата чрез която пациентът се въвеждаше в състояние на релаксация чрез хипноза, след което му се въздействаше сугестивно. Така впоследствие пациентът продължаваше лечението си вече автоматично посредством залегналото внушение.

Щеше да е чуден начин за сваляне на някое лакомо парче. Представих си как си набелязвам някоя здрава мацка и — по дяволите, получаваше се нещо много мръсно. Пък и освен това не бях още за изхвърляне. Избрах си една друга книга с много картинки. Тя пък беше озаглавена Психология на брака. Братко, беше нещо страхотно. Ако не бяха само тия пусти термини, щях да си я купя. Какво ли им пречеше да пишат такива книги на нормален човешки език?

Шарлот ме завари на последната глава. Измъкна книгата от ръката ми и видя какво четях.

— За нещо по-специално ли мислиш? — запита ме тя.

Ухилих ѝ се глупаво.

— По-добре сега да ги науча, когато съм способен на такива неща. Не знам колко още ще ми държи кръста.

Тя се засмя и ме целуна, след което ми наля скоч със сода. След като го гаврътнах казах на Кати да ми донесе шапката и палтото. Шарлот придоби разочарован вид.

— Толкова рано ли си тръгваш? Мислех, че ще останеш поне за вечеря.

— Тая вечер не мога, миличко. Имам работа за шивача ми и искам да се поизчеткам. Пък и не мисля, че ще ти се намери някой бръснар.

Посочих ѝ разръфаната дупчица от куршума на сакото ми. Шарлот побеля като видя колко близко съм бил до смъртта.

— Ранен ли си, Майк?

— Не, по дяволите. Куршумът лизна ребрата ми, но това беше всичко.

Разгърнах ризата за да ѝ покажа, и после се облякох. Точно в този момент телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

Тя се намръщи веднъж или два пъти, след което запита:

— Сигурен ли сте? Добре, ще погледна.

След като затвори я запитах за какво става въпрос.

— Пациент. Първоначално е имал подобрение, но после пак е изпаднал в предишното си състояние. Мисля да му предпиша седатив и да го посетя сутринта.

Тя отиде до бюрото си.

— Аз тръгвам. Може да се видим по-късно. Сега имам най-голяма нужда от бръснар.

— Окей, дарлинг.

Тя ме приближи и ме прегърна.

— На ъгъла долу има бръснарница.

— Не само там — отвърнах ѝ аз между целувките.

— Побързай, Майк, ще те чакам.

— Можеш да бъдеш сигурна, миличко.

За мой късмет бръснарницата беше празна. Един клиент тъкмо се надигаше от стола когато влязох. Окачих си палтото на закачалката и седнах на стола.

— Подстригване — казах аз на бръснаря.

След като ме поокастри с ножицата включи машинката и продължи делото си. Петнайсет минути издуха космите от мен и аз излязох от заведението му издокаран като първия градски сваляч. Подкарах таратайката си през центъра към Бродуей.

Чух воя на сирените но разбрах, че е Пат едва след като колите профучаха край мен и го видях провесен от прозореца. Беше твърде зает за да ме забележи, и дежурният регулировчик на ъгъла спря движението за да минат. По-надолу по авенюто друга сирена напредваше на север.

Това беше повече от предизвикателство, от същия вид което ме беше извело да следите на Джордж Калецки. А това също беше многообещаващо, макар и да не бях успял да го разпозная отначало. Веднага щом полицаят на ъгъла ни пропусна препуснах подир воя на полицейските сирени и завих наляво по Лексингтън Авеню. Далеч пред мен мярках бялата горна част на колата на Пат. След малко забави и свърна в една странична уличка.

Този път ми се наложи да паркирам през две пресечки. Две полицейски коли бяха блокирали пътя в двата края на улицата. Размахах на тоя от моята страна значката и картата и той ме пропусна. Забързах към групичката от хора скупчени пред една аптека. Пат беше там с целия екип от отдела по убийствата. Пробих си път през тълпата и кимнах на Пат. Проследих очите му към дребната фигура просната на тротоара. Кръвта се беше стекла през единствената дупка на гърба, обагрила овехтялото палтенце в тъмночервено. Пат ми кимна и аз обърнах главата да видя лицето.

Подсвирнах. Бобо Скакалеца никога повече нямаше да се грижи за пчелите си.

Пат посочи към тялото.

— Познаваш ли го?

Кимнах.

— Да. Познавам го добре. Казва се Хопър, Бобо Хопър^[1]. Чудесен момък, макар и малко мръднал. Не е обидил никого в живота си. Беше един от пласъорите на Калецки.

— Застрелян е с 45 калибър, Майк.

— Какво! — изревах аз.

— Тоя път има и още нещо. Наркотик. Ела с мен.

Пат ме въведе в аптеката. Дребничкият и пълен аптекар се суетеше уплашено около група детективи предвождана от едър мъж в тъмносин костюм. Много добре го познавах. Не се обичахме с него от момента в който разкрих един случай под носа му. Беше инспектор Дейли от отдела за наркотици.

Дейли се обърна към мен.

— Какво правите тук? — запита ме грубо той.

— Предполагам същото, каквото и вие.

— Веднага си обирайте крушите. Не обичам разни частни ченгета да ми се бъркат из краката. Хайде, изчезвай.

— Един момент, инспекторе.

Когато Пат заговореше с тоя глас, всички млъкваха. Дейли уважаваше Пат. Бяха много различни като полицаи. Дейли се беше издигнал по обичайния начин, по всички стъпала на йерархията, като чакаше доста време на всеки етап, докато Пат бе направил кариера благодарение на научното си мислене. Но макар и да се различаваха толкова много в подходите си към разкриването на престъпленията, Дейли беше достатъчно мъж и уважаваше дълбоко Пат.

— Майк има изключителен интерес от разкриването на това престъпление — продължи той. — Благодарение на него имаме толкова голям напредък. Ако нямате нищо напротив, бих желал да го държа в течение на случая.

Дейли ме изгледа злобна и повдигна бичите си рамене.

— Окей, нека да остане. Само гледай тоя път да не укриеш някое доказателство — той буквално се изплю в мен.

Последният път когато се бях намесил в разследван от него случай, не бях споделил с него някои мои наблюдения, и като използвах въпросната улика се добрах до един много крупен трафикант на наркотици, който в противен случай никога нямаше да пипнем. Дейли никога не ми го прости.

Шефът на бюро по наркотиците обработваше гръмогласно нещастния аптекар и аз чувах съвсем ясно всяка негова дума.

— И така, да повторим всичко отначало и да видим дали няма да си спомните още нещо.

Доведен до ръба на нервна криза, аптекарят закърши пухкавите си ръце и огледа заобиколилите го злобни лица. Физиономията на Пат изглежда му се стори най-благата и той избра него.

— Нищо не правех. Може да съм метял в ъгъла. Това е всичко. И влиза значи този човек и ми казва да му изпълня рецептата. Изглеждаше много разтревожен. Подаде ми една счупена кутия която нямаше никакъв надпис отгоре. Каза ми, че ще си загуби работата и никой повече няма да го наеме, ако не го изпълня. Изтървал кутията която трябвало да отнесе по поръчка някой я настъпил и лекарството се пръснало по паважа.

По ъглите имаше още останал пращец. Взех проба от него отзад и го опитах, после го изследвах. Бях почти сигурен какво е, но за всеки случай го изследвах, и тогава вече се уверих сто процента. Хероин. Такива неща не трябваше да се случват, така че като съвестен гражданин се обадох на полицията и им казах за какво става въпрос. Те ми казаха да го задържа докато стигнат при мен, но откъде да го зная, че не е гангстер и няма да ме застреля?

На това място дребосъкът прекъсна и потрепери.

— Имам семейство. Опитвах се да не бързам, но той непрекъснато ме подканяше да бързам и си държеше ръката в джоба на палтото. Може би държеше пистолет? Какво можех да направя? Напълних една кутия с борова киселина, взех му един долар и той излезе. Заобиколих щанда да видя накъде тръгва, но преди още да стигна до вратата го видях, че пада на паважа. Застрелян. Мъртъв. Пак извиках полицията, и този път дойдохте вие.

— Видя ли някого да бяга? — запита Пат.

Дребосъкът поклати глава.

— Никой. По това време няма много хора. На улицата нямаше никого.

— Чу ли изстрел?

— Не. И това ме учуди. Бях много изплашен. Видях да тече кръв от раната му и се прибрах веднага в магазина.

Пат разтърка брадичката си.

— А видя ли някаква кола да минава по това време?

Аптекаръчето запремига усилено и се замисли дълбоко. Понечи да отвори уста, пак я затвори, накрая събра смелост и изрече:

— Д-да. Сега като ми го напомнихте, мисля, че мина една тъкмо преди това. Да, сигурен съм. Караше много бавно и май че излезе от завоя. — Той забърза. — Сякаш се беше отделила от бордюра. Мина

покрай магазина и докато изляза вече я нямаше. Дори и не се огледах за нея, толкова бях изплашен.

Дейли накара един от хората си да стенографира показанията. Двамата с Пат бяхме чули достатъчно. Излязохме отвън до тялото и огледахме разположението на тялото. По вида и мястото на раната можеше да се заключи, че убиецът беше карал в посока Лексингтън Авеню когато беше застрелял Бобо. Окървавеният пакет борова киселина лежеше под тялото му. Опипахме джобовете му. Празни. Портфейлът му съдържаше осем долара и карта за библиотеката. Вътре в палтенцето му намерихме книжката за пчелите.

— Заглушител — каза Пат. — Обзалагам се десет към едно че е същият пистолет.

— Не бих се хванал с теб на бас — съгласих с него аз.

— Какво мислиш за това, Майк?

— Не знам какво да мисля. Ако Калецки беше жив, това щеше да му се окачи на врата като воденичен камък. Първо проституцията, сега наркотици. Искам да кажа, ако Бобо продължаваше да работи за Калецки. Той отрече и аз му повярвах. Мислех си, че Бобо е твърде простодушен за да излъже когото и да било. Сега не съм вече толкова сигурен.

Вгледахме се за малко в тялото и после отминахме по улицата. Изведнъж се сетих за нещо.

— Пат?

— Да?

— Спомняш ли си когато бяха стреляли по Калецки в дома му? Когато се опита да обвини мен в това?

— Да. Какво имаш предвид?

— Тогава беше стреляно с пистолета на убиеца. Убиецът когото е изстрелял онзи куршум. Защо? Можеш ли да проумееш причината? Дори още тогава Калецки е бил на мушката за нещо и се премести в града за да е на по-безопасно място. Точно това ще ни даде отговора на всички въпроси, а именно защо са искали да го убият.

— Малко ще ни е трудно да го разберем, Майк. Единствените хора, които биха могли да ни го кажат, са мъртви.

Аз му се ухилих.

— Не е вярно. Има още един, който знае отговора — самия убиец. Имаш ли някаква работа в момента?

— Нищо неотложно. Известно време случая ще се води от инспектор Дейли. Защо?

Хванах го за ръката и го поведох към колата си която бях паркирал през две пресечки. Влязохме в нея и потеглихме.

Заварихме раздавача тъкмо като излизаше. Отворих пощенската си кутия и измъкнах плика който бях адресирал до себе си в колежа и го отворих. Обясних на Пат, че ми се наложи да пъкна в него важно доказателства докато дойдат местните тъпанари и той се съгласи напълно с мен.

Пат беше запознат с правилата. Проведе три бързи телефонни разговора и като стигнахме банката един пазач бързо ни заведе до офиса на президента. Той вече беше успял да получи по телефона заповедта от съда да ни окаже съдействие в огледа на кутията упомената върху обгорялото парче хартия.

Вътре беше всичко. Имаше материал достатъчен да обесят Джордж Калецки най-малко дузина пъти. Съвестта ми вече се беше успокоила, че го бях надупчил като мишена. Аверът се беше оказал погнусен и от хиена. Беше автор на далеч повече мръсотии отколкото даже и бях предполагал. Имаше фотостатични копия на чекове, писма, няколко оригинални документи, и предостатъчно материал да го осъдят по всеки случай за който присъстваха доказателства, включително и някои от съвсем скоро време. Но беше безсмислено. Той беше заминал там където нямаше нужда от документи. Хал така го беше впримчил, че единственият му изход беше на електрическия стол, ако му хрумнеше да се измъкне.

Пат прегледа два пъти документите, после ги събра в голям плик, надписа го и излезе. Отвън вече го запитах:

— Какво мислиш да правиш с тая мръсотия.

— Ще ги прегледам още веднъж много внимателно. Може и да успея да проследя чековете, макар и да са били предназначени директно за получаване и да нямат подпис на обратната страна. А ти какво ще правиш?

— Май ще е най-добре да се прибера както си го бях замислил. Защо, да не ти хрумна още нещо?

Пат се изсмя.

— Ще видим. Боях се да не криеш нещо от мен, и се канех да не го споделям с теб, но тъй като продължаваш да играеш честно ще те

открехна за нещо.

Измъкна сгънат лист от джоба си и го разгъна.

— Тук има няколко имена. Виж дали ти говорят нещо.

Пат се прокашля докато ги прехвърлих с очи.

— Хенри Стребхауз, Кармен Силби, Телма Б. Дювал, Вирджиния Р. Реймс, Конрад Стивънс.

Пат ме загледа в очакване.

— Стребхауз и Стивънс прекараха доста време на топло — казах аз. — Другите не ги знам. Мисля, че виждах скоро името на тая мацка Дювал по колоните на вестниците.

— Така е. Е, не ми оказа кой знае каква помощ, но въпреки това ще ти кажа. Всеки един от тях в момента се намира в държавен или частен санаториум. Лекуват ги от наркомания.

— Много хубаво — казах аз замислено. — Как излязоха наяве?

— Докладва го отделът за борба с порока.

— Аха. Знам, че бяха по следите на нещо едро, но ми е чудно, че пресата още не го е надушила. Аха, ясно. Не са се добрали още до източника, нали? Какъв е той?

Пат ми се ухили кисело.

— Точно това би искал да узнае и Дейли. Никой от тях не иска да го разкрие. Дори и под заплахата за опандизване. И понеже си нямаме късмет, някои от тях се оказаха дебели връзкари, за да опитаме върху тях по-действени методи за извличане на информация. Все пак успяхме да научим, че стоката им е била разнасяна от някакъв полуидиот който не можел да различи човек от животно.

Аз ахнах.

— Бобо!

— Именно. Мисля, че ще могат да го идентифицират, ако пожелаят, разбира се. А е възможно смъртта му да ги накара да се приберат още повече в черупките си.

— Проклятие — изрекох тихо аз — и докато трае процесът на лечение не можем да ги притиснем. Абсолютно безпомощни сме. Тук има някаква дяволска организация, Пат, не може да няма. Виж как идеално се подреждат нещата. На пръв поглед изглежда пълен хаос, но всъщност е точно обратното. Бобо и Калецки... Хал и Калецки... Хал и Ейлийн... Ейлийн и Джак. Или сме се докопали до организация с много разклонения или пък е било нещо от рода на верижна реакция.

Джак е дръпнал конеца и чорапът е започнал да се разплита, и се е наложило да го премахнат, но на убиеца му се е наложило и да прикрие нечийи следи. И се е получил омагьосан кръг. Брей, Пат, тая работа мирише на нещо много дебело!

— Не е лъжа. И още сме в пълна мъгла. А сега накъде?

— Нещо ми хрумна, Пат. Виждам някакъв проблясък, някои неща започват да си идват на мястото.

— Какво точно?

— Още не мога да ти кажа със сигурност. Дребни нещица. Не ме насочват наникъде, само ми дават възможност да си направя заключение, че убиецът има дяволски важен мотив за всичките тия убийства.

— Пришпорваш ли ме, Майк?

— Можеш да бъдеш напълно сигурен! Мисля, че сме се добрали до правилната посока, но пътят е много разкалян и буксуваме много на място. Първо трябва да се доберем до по-твърда почва, преди да пришпорим конете. — Аз му се ухилих. — Няма да ме изпревариш, Пат!

— Какво залагаш?

— Вечеря в ресторант.

— Прието.

След малко се разделихме. Той хвана такси до управлението, а аз потеглих към къщи. Когато си свалях панталоните се попипах за портфейла. Нямаше го. Хубава работа. Имах двеста долара в него и не можех да си позволя да ги загубя току-така. Облякох си обратно панталоните и слязох да проверя в колата. И там го нямаше. Помислих, че може да съм го изтървал в бръснарницата, но си спомних, че платих с дребни от джоба ми. По дяволите.

Качих се на колата и подкарах към апартамента на Шарлот. Входът на сградата беше отворен и аз се качих до етаж. Натиснах звънеца два пъти, но никой не се обади. Имаше някой вътре и този някой си тананикаше Лебедовата река. Почуках на вратата и Кати отвори.

— Какво става, не ви ли звъни вече звънеца? — запитах я аз.

— Сигурнуй ръзвален, миста Хама. Тъка си мисла. Ама влизайти, влизайти.

Тъкмо прекрочих прага и отвътре изскочи Шарлот и се затича да ме посрещне. Беше облякла престилка цялата в петна и чифт каучукови ръкавици.

— Здравей, миличко — засмя се тя. — Ама че си бърз, сладурчето ми.

Тя обви ръцете си около мен и отметна глава за целувка. Кати ни гледаше отстрани с бляскавите си зъби.

— Къш оттук — ухилих се аз.

Кати се обърна, за да мога да целуна шефа ѝ. Шарлот въздъхна и положи глава на гърдите ми.

— Ще останеш ли?

— Не.

— О... защо? Та ти току-що дойде.

— Дойдох да си взема портфейла.

Отидох до дивана с нея и прокарах ръка зад облегалките. И там го открих. Дяволският му портфейл се беше изплъзнал от джоба ми когато съм спал и е паднал в междината между облегалката и седалката.

— Сега предполагам, че ще ме обвиниш, че съм ти откраднала парите — подразни ме Шарлот.

— Идиотка.

Целунах я по сламената коса.

— Какво правиш в това облекло? — посочих ѝ аз престилката.

— Проявявам снимки. Искаш ли да видиш?

И тя ме поведе към тъмната стаичка, където угаси осветлението. Веднага мракът бе прогонен от слабо червено сияние над ваничките. Шарлот пхна няколко филма в проявителя, и след малко измъкна снимка на мъж седнал на стол с ръце привързани към металните облегалки и напрегнато изражение на лицето. Тя включи осветлението огледа току-що проявената снимка.

— Кой е този?

— Пациент от клиниката. Всъщност това е човекът когото Хал Кайнс беше изписал от милосърдното отделение на градската болница за да изкара курса на лечение в нашата клиника.

— Какво му е? Изглежда изплашен до смърт.

— В състояние на хипноза е. Всъщност цялата работа се състои в това да внушиш на пациента усещане за спокойствие и доверие. В

дадения случай човекът беше доказан клептоман. Разбра се чак когато го приеха в градската болница след като го бяха открили полумъртъв от глад на улицата.

Сондирахме психиката му и открихме че в детствата си е бил лишаван от почти всичко и е бил принуден да краде, за да си набавя най-необходимото. Намерих му работа чрез един приятел и му обясних защо е изпаднал в такова състояние. След като разбра заболяването си, успя да се пребори с него. Сега всичко е нормално.

Оставих снимката на рафтчето и огледах стаичката. Беше положила много труд за да я обзаведе с всичко необходимо. Разбрах къде ще мога да припечелвам някой друг долар в повече след като се оженехме.

Шарлот прочете мислите ми.

— След като се оженим — ухили се тя — ще продам всичко това и ще си нося филмите за проявяване долу в лабораторията на ъгъла.

— Дрън-дрън, да не си по-къопава от ония там?

Тя ме сграбчи и увисна на шията ми. Така силно се впих в устните ѝ, че тоя път моите ме заболяха. Беше цяло чудо, че можеше да диша, толкова силно я притисках към себе си.

Стигнахме до вратата хванати ръка за ръка.

— Какво ще кажеш за довечера, Майк? Къде ще ходим?

— Не знам, може би на кино.

— Чудесно.

Аз отворих вратата и посочих към звънеца над нея.

— Защо не звъни вече?

— О, проклетие.

Шарлот се порови под килима с тока на обувката си.

— Кати пак е почиствала тук с прахосмукачката и е избутала щепсела.

Наведох се и го включих в контакта.

— Ще се видим към осем, котенце — казах ѝ аз на излизане.

Тя ме почака да слеза по стълбите и миг преди стълбището да ни скри един от друг ми изпрати въздушна целувка и затвори вратата.

---

[1] Хопър — скакалец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Шивачът ми бе на границата на припадъка като видя дупката от куршума в сакото. Предполагам, че се беше уплашил да не загуби такъв доходен клиент като мен. Сърцераздирателно ме помоли да внимавам много и после ми каза, че сакото ми ще бъде готово следващата седмица. Прибрах си другия костюм и се върнах в къщи.

Заварих телефона да звъни при влизане. Захвърлих костюма на гърба на един стол и сграбчих слушалката. Беше Пат.

— Току-що получих доклада за куршума с който беше застрелян Бобо Хопър, Майк.

— Давай — възбудих се аз.

— Същият.

— Ясно, Пат. Нещо друго?

— Да, имам и пистолета на Калецки. Куршумът изобщо не съвпада с нарезите му, освен с ония, които беше изстрелял по теб. Проследихме оръжието по серийния му номер. Продали са го в южната част на щата. Сменил е двама собственика после и се е озовал в една лавка за оръжие на Трето Авеню където е бил купен от мъж на име Джордж К. Мастърс.

Значи така се е снабдил Джордж с оръжие. Не беше чудно, че толкова трудно беше да се проследи пистолета. Калецки се оказа презимето му, а вероятно и фамилното му име. Благодарих на Пат и затворих телефона. За какъв ли дявол му беше притрябвало да използва това име? Явно се опитваше да прикрие евентуалната улика която би представлявало истинското му име при разследване на престъпление извършено от него в недалечното му минало. Но така или иначе, въпросът щеше да си остане открит освен ако Пат не успееше да извлече нещо от доказателствата които открихме в банковия му сейф. Съдът не можеше да осъди един труп.

Хапнах, изкъпах се и тъкмо се обличах когато телефонът иззвъня пак. Този път беше Мирна. Молеше ме да я взема по-рано утре сутринта, ако беше възможно. Нямаше проблеми. По гласа я познах, че

още беше като болна и се зарадвах, че мога да ѝ помогна с нещо. Можеше разходката из околността да ѝ се отрази добре. Бедното дете имаше нужда от малко развлечение. Притесняваше ме мисълта, че можеше пак да прибегне към „помощта“ на наркотика, за да забрави смъртта на Джак, макар че беше умно момиче. Имаше и други пътища да забрави човек. Някой ден щеше да срещне друг свестен мъж и Джак щеше да се превърне само в спомен. Така ни беше устроила природата и може би беше за добро.

Шарлот ме чакаше пред блока си. Като ме видя, че идвам затропа капризно с краче сякаш беше престояла отвън най-малко час в очакване да се появи. Беше бясна.

— Майк, закъсня. Цели пет минути. Чакам обяснения.

— Не ме пришпорвай така — изсмях се аз. — Движението беше много претоварено.

— Много подходящо извинение. Обзалагам се, че си се опитвал да разбереш кое движи пружините на нимфоманките.

Беше се превърнала в малко дяволче.

— Затваряй си устата и се качвай. Иначе ще изтървем хубавите места за представлението.

— Къде отиваме?

— Имам настроение за един хубав криминален филм, ако искаш, разбира се. Може да науча нещо ново относно методиките за откриване на убиеца.

— Чудесно. Да тръгваме, Макдъф.

Накрая успяхме да открием малко кино близо до главната без километрична опашка и в продължение на два часа и половина се наслаждавахме на историята с едно невероятно и загадъчно убийство, която имаше повече дупки в логиката си от буца швейцарско сирене, и един уестърн по-бавен дори и от влака на Лонг Айланд по време на снежна буря.

На излизане от киното имах чувството, че на задника са ми излезли мазоли. Шарлот предложи да хапнем по сандвич, така че се отбихме в една закусвалничка, където ударихме набързо няколко яйца на очи с препечен хляб, и после се прехвърлихме в един бар да пийнем по нещо. Поръчах си бира, и когато Шарлот повтори поръчката ми я изгледах учудено.

— Давай, не се тревожи. Поръчай си каквото ти душа иска. Имам пари.

Тя се изкикоти.

— Винаги съм обичала бирата, глупчо.

— Е, радвам се да го чуя. Не искам да те разубеждавам. Любителка на скъпите хобита, която предпочита бирата. Може и да не се окажеш толкова трудна за издържане в края на краищата.

— О, не се безпокой, ако закъсаме, винаги мога да се върна на работа.

— Никаква работа. Жена ми няма да се блъска. Искам да си стои у дома, където винаги да я заварвам.

Шарлот остави бирата си на масата и ме изглежда лукаво.

— Не ти ли е идвало някога наум, че ти не си ми направил предложение досега? Как можеш да бъдеш толкова сигурен, че ще приема?

— Добре, моя малка хубостнице — казах аз, като взех ръката ѝ в моята и целунах връхчетата на пръстите ѝ. — Ще бъдеш ли така добра да се ожениш за мен?

Тя понечи да се разсмее, но от очите ѝ избликнаха сълзи и тя свря лицето си в рамото ми.

— Да, Майк, та аз толкова те обичам.

— И аз те обичам, котенце. А сега си изпий бирата. Утре вечер на партито у близначките ще обмислим плановете си.

— Целуни ме.

Двама бабаита ни гледаха отстрани и шумно мляскаха с устни. Не ме интересуваха. Целунах си я безгрижно.

— Кога ще си получа пръстена? — поиска да узнае тя.

— Много скоро. Чакам няколко чека тази или следващата седмица и веднага отиваме в Тифани^[1] да изберем най-хубавия пръстен. Какво ще кажеш?

— Чудесно, Майк. Толкова съм щастлива.

Допихме си бирата, поръчахме по още една, и после станавме. Бабаитите юнаци ми подвикнаха „Хей, бива си я, а?“ като минавахме покрай тях. Пуснах за миг ръката на Шарлот, и после ги сграбчих и двамата за главите като ги блъснах една в друга с трясък сякаш се пукаше кратуна. Бяха седнали на високите столчета до стената с огледала и видях в отражението очите им. Бяха се превърнали в четири

черни мраморни късчета. Барманът ме зяпаше с провиснала челюст. Помахах му и взех пак Шарлот под ръка. Зад мен бабаитите се изхлузиха от столовете си и се стовариха върху пода с пляска на мокър парцал.

— Какъв защитник си имам!

Тя ме стисна за ръката.

— О, моля те — заскромничих аз.

Почувствувах се наистина горд.

Кати беше заспала, и влязохме на пръсти. Шарлот обви с ръка звънеца, но дори и шепата ѝ не успя да го заглуши напълно. Прислужницата спря да хърка за момент, и след малко пак поднови.

Шарлот си свали палтото и ме запита:

— Нещо за пиене?

— Не.

— Нещо друго да желаш?

— Теб?

В следващата секунда беше в прегръдките ми и ме покриваше с целувки. Гърдите ѝ запулсираха от желанието. Притисках я с всяка сила.

— Кажи ми, Майк.

— Обичам те.

Тя ме целуна повторно. Побутнах я и си взех шапката.

— Стига вече, миличко — казах аз. — В края на краищата съм съвсем нормален мъж. Още една целувка като тая и няма да изтрая до сватбата.

Тя се ухили и се хвърли отново в прегръдките ми за въпросната целувка, но аз успях да я задържа.

— Моля те, Майк. Нека тогава се оженим още утре.

Не можах да сдържа смеха си. Беше толкова разгорещена.

— Няма да е точно утре, но ще е много скоро, миличко. И аз вече нямам сили да трая.

Тя хвана пак звънеца с ръка докато изляза. Целунах я леко и се измъкнах. Беше ми ясно, че тази нощ нямаше да се спи. Велда щеше да събори покрива върху мен, като чуеше. Не знаех как да ѝ го кажа.

Будилникът ме събуди в шест. Блъснах му бутона да спра дяволския му звънец, после седнах в леглото и се изпънах. Погледнах през прозореца и видях, че слънцето беше вече изгряло. Обещавахе да

е чудесен деня. На нощната ми масичка имаше половин бутилка бира от снощи и аз отпих глътка. Вкусът ѝ беше като този на покривка за маса.

Изкъпах се и нахлузих халата, след което се намърдах в миниатюрната си кухня да захая нещо. Единствената кутия с готови тестени храни за закуска носеше следите от зъбите на мишка, явно позгладняла от мен, така че отворих чувал с картофи и кромид лук, почистих ги и ги надробих в тиган със засъхнали остатъци от мазнина и го бутнах на котлона докато си приготвя кафето.

Успях да ги изгоря, разбира се, но от това вкусът им не стана по-лош. Дори и кафето беше съвсем поносимо. Другият месец по това време щях да закузвам в компанията на една вълшебна блондинка. Каква съпруга щях да си имам, ей!

Мирна беше вече будна когато ѝ позвъних. Каза ми, че ще е готова в осем и ми напомни да не закъснявам. Дадох тържествено обещание, че няма и после позвъних и на Шарлот.

— Здравей, мързеливке — прозинах се аз в слушалката.

— Като те слушам, не си от най-работливите по това време на деня.

— Точно обратното. А ти какво правиш?

— Опитвам се да спя. В онова състояние, в което ме зарязва снощи, три часа не можах да затворя очи, само се въртах из леглото.

Това ме накара да се почувствувам наистина добре.

— Разбирам за какво намекваш. По кое време ще бъдеш при близначките?

— Някъде рано привечер, освен ако не успея да се измъкна порано. Но ще пристигна за състезанието, сигурна съм. Всъщност кои щяха да играят?

— Не си спомням. Двама от най-големите мераклии на Естер и Мери. Ще мисля само за теб, така че не закъснявай.

— Окей, дарлинг.

Тя ми прати целувка по телефона и аз ѝ я върнах преди да затворя.

Беше рано още за офиса и затова потърсих Велда в квартирата ѝ. Още с вдигането на слушалката дочух апетитното цвърчене на бекона в тигана.

— Здравей, Велда, тук е Майк.

— Хей, какво те е ухапало толкова рано?

— Имам важна среща.

— Свързана ли е със случая?

— Е-е... може и да е, но не съм сигурен. Не мога да си позволя да я пропусна. Ако се обади Пат, кажи му, че съм в къщата на госпожиците Белеми. Той има номера им.

Велда се забави с отговора. Знаех, че се опитва да разбере какво съм намислил.

— Хубаво — каза тя накрая. — Само внимавай какви ги вършиш, Майк. Да има нещо за свършване, докато се върнеш?

— Не, мисля, че няма.

— И между другото, след колко време мислиш пак да се сетиш за мен?

— Евентуално към понеделник.

— Много добре, тогава до понеделник, Майк. Довиждане.

Сбогувах се набързо и затворих телефона. Господи, как щях да съобща на Велда за Шарлот! Умът ми не го побираше. Щеше да се скъса от рев. Какво пък, по дяволите, животът беше такъв, не съм го измислил аз. Велда просто нямаше късмет. Ако не се беше появила Шарлот, сигурно щях да се обвържа с нея. На времето бях имал голямо желание, но все не можех да се наканя. По дяволите.

Заварих Мирна облечена и готова за път. Беше си събрала малко багаж в една чанта и я отнесох в колата. Не изглеждаше добре. Под очите си имаше големи черни кръгове и скулите ѝ се бяха изострили. Беше си купила нова рокля за случая, чудесен десен с цветя, и под светлосиньото ѝ вълнено палто лицето ѝ хубавееше, докато не се вгледахте по-внимателно в него.

Нямах намерение изобщо да намесвам Джак в разговора, така че разговаряхме за времето през деня и всякакви обичайни неща. Знаех, че беше видяла заглавията на вестниците които се надпреварваха да описват как бях светил маслото на Калецки, но тя избягваше темата също.

Денят наистина беше прекрасен. Пътищата вън от града бяха почти без движение и аз се движех с класическото петдесет в час. Нямах намерение да си развалям деня с пререкания с някой патрулен идиот. Минахме покрай няколко открити двора на къщи където дечицата щъкаха по ливадата и се борех с топката. Видях как от очите

на Мирна бликнаха сълзи като минахме покрай няколко извънградски вили. Болката ме сграбчи за сърцето. Бедното момиче изпитваше непоносимо страдание.

Постепенно изведох разговора към предстоящия тенис мач тази вечер и успях да я разсея от трагичните размишления. Не след дълго стигнахме знака за частно владение и завихме по алеята която водеше към имението на Белеми. Мислех си, че сме подранили, но заварихме две дузини гости пристигнали преди нас. От едната страна на къщата бяха паркирали множество коли и една от близначките изскочи да ни посрещне. Разбрах коя от двете е едва като чух гласа ѝ.

— Здравей, сестричке — каза тя.

— Здравей, Мери — отвърнах ѝ с усмивка.

Беше облякла горна част на плажна дреха и чифт шорти. Тоалетът ѝ оставяше въображението безработно. И двете части на тоалета ѝ бяха толкова плътно прилепнали, че под тях изпъкваше всяка гънка на тялото ѝ и тя го съзнаваше отлично. Не можех да откъсна очите си от краката ѝ и докато крачехме към къщата не пропускаше миг без да се потърка в мен.

На това трябваше да се сложи край и преместих чантата на Мирна между нас. Мери се разкикоти здраво на решението ми. Като стигнахме къщата тя предаде Мирна на една прислужница и после се обърна към мен:

— Не си ли носиш някой спортен екип?

— Ами. Всичкия спорт ще го свърша на бара.

— Дрън-дрън. Върви вътре и си вземи чифт спортни гащета. Ще поиграем голф на игрището зад къщата, а и много от мацките търсят партньори за тенис.

— За бога, Мери, не разбирам нищо от спорт.

Тя се дръпна на няколко крачки и ме обходи най-безочливо с очи отгоре до долу.

— Ти си най-големия атлет когото някога съм срещала.

— Какъв? — пошегувах се аз.

— Креватен — отвърна ми тя.

Очите ѝ показваха, че не се шегуваше.

Тя се върна с мен до колата да вземем и моите дрехи. Върнахме се в къщата и тя ме заведе до стаята предназначена за мен. Беше нещо

наистина голямо с легло в центъра което можеше спокойно да поеме четирима души и оставаше още свободно място.

Мери нямаше търпение да затворим вратата. Нахвърли се върху мен и отвори уста. Проклятие, няхах право да разочаровам домакинята, и я целунах.

— А сега изчезвай, докато се преоблека — казах ѝ аз.

Устата ѝ оформи едно идеално „О“.

— Защо?

— Виж — опитах се да бъда убедителен аз — нямам навик да се преобличам пред жени?

— И откога тая промяна? — запита ме подигравателно тя.

— Тогава беше тъмно — оправдавах се аз. — А и освен това, още е малко рано за оная работа.

Дариха ме с още една от ония секси усмивки. Очите ѝ ме умоляваха да я съблека.

— Окей... сестричке — каза тя.

Затвори вратата след себе си и в коридора прозвуча дълбокият ѝ гърлен смях.

Някаква групичка отвън вдигаше шум до бога и аз си промуших главата през прозореца да видя за какво ставаше въпрос. Точно под мен двама слаботелесни представители на мъжкия пол се бяха хванали за косите, а други четирима отстрани ги насърчаваха. Каква компания! Двете момчета паднаха едновременно в калта и последваха няколко шамарчета. Ухилих се. Две млади педалчета се борят кой да бъде царицата на пролетта. Налях една кана с вода от чешмата и я излях върху русите им главички.

Това сложи край на спора им. И двамата издадоха писъци във фалцет и хукнаха през глава. Компанията ме видя и зави. Номерът беше наистина сполучлив.

Мери ме чакаше долу на стълбите. Беше се облегнала на парапета им и пушеше цигара. Излязох облечен в къси гащета и потник и ѝ подхвърлих едно „хелюу“. В същия момент към нас се присъедини и Мирна с ракета за тенис, с която се потупваше по краката. Мери определено беше разочарована, че не може да ме види уединено. Тримата закрачихме към ливадата с тенис кортовете като Мери ми висна на рамото. Преди още да ги достигнем нейното копие се отдели от групата играчи и ни помахаша. Естер Белеми.

И от това създание челюстта ви увисваше моментално. Тя ме позна веднага и се здрависа с мен. Ръката ѝ беше твърда и студена, а обноските хладни и дистанцирани. Разбрах какво бе имала предвид Шарлот когато ми каза, че Естер не е като сестра си. Все пак отсъстваха всякакви чувства от рода на ревност или възмущение. Естер също си имаше своите обожатели. Представиха ме на куп хора чиито имена забравях на мига в който ме запознаеха с тях, и след това Мери ме отмъкна на един празен корт да си поиграем само двамата.

Скоро обаче разбра, че тенисът не спадаше към любимите ми спортове. След едни нещастни десет минути успях да разхвърлям всички топки около мрежата. После ги събрахме, пъхнахме ги в кутията им и оставихме ракетите. Мери седна на една пейка до мен и протегна с наслаждение бронзовите си крака под носа ми, докато се разхлаждах.

— Защо си губим времето тук, Майк? Стаята ти е далеч по-прохладна.

Опасно момиче.

— Защо да форсираме нещата, Мери? Не е ли по-добре да се поучиш от сестра си?

Тя се изсмя късо.

— Може и да съм.

— Какво искаш да кажеш?

— О, нищо, предполагам. Но и Естер не е със затворени очи. Не е девствена.

— А ти откъде знаеш?

Мери се изкикоти и събра коленете си под ръцете.

— Води си дневник.

— Обзалагам се, че твоят е много по-дебел — казах аз.

— Уха, не можеш да си представиш.

Сграбчих я за ръката и я издърпах от пейката.

— Хайде да ми покажеш къде се намира бара.

Поехме по една алея от бял пясъчник към къщата, която ни изведе на гърба ѝ и влязохме в бара през чифт френски прозорци. Барът беше построен в залата със спортни трофеи, която изобилствуваше със спортни купи и медали, украсена с панели от истински дъб и увеличени фотографии на сестрите Белеми които печелеха по всички спортове — от голфа до ски скоковете. Явно бяха

много активна двойка. Най-интересното нещо при тях беше, че не търсеха популярност. Чудех се откъде произлизаха слуховете, че си търсели съпрузи. Може бе търсеха такива, които да ги задоволяват.

Мери се отчая временно от мен и ме изостави в бара. Компания ми правеше цветнокожия барман който седеше в единия край на тридесетфутовия плот и премяташе цяла купчина комикси, като прекъсваше само за да дойде и да ми напълни за пореден път чашата като видеше, че стои празна.

Няколко пъти столът до мен се заемаше, но не за дълго. Мирна седна веднъж за малко и си разменихме няколко сладки приказки. Няколко доста здрави парчета също бяха решили по едно време да си опитат късмета при мен, но кавалерчетата им ги отмъкваха ревниво всеки път. Едно от младите педалчета с които се бях побъзикал също се опита да получи своя дял. Беше достатъчно да го хвана само за врата и за дъното на гащите без да го хвърлям. Цялата история започна да става съвсем монотонна. Прииска ми се Шарлот да е тук. Разбира се, щях да си прекарам нелошо и с Мери, но сравнена с Шарлот тя беше само един прелестен задник. В нея имаше само секс, докато Шарлот освен него притежаваше далеч повече.

Успях да се измъкна без да ме забележи барманът и се прибрах в стаята си. Облякох се в нормалните си дрехи, пъхнах си верния другар под мишницата и се изтегнах на леглото. Сега вече се чувствавах добре.

Напитките ми бяха подействали много по-добре отколкото бях се надявал. Отцепих го здраво и много бързо. В следващия миг някой много енергично ме разтърсваше и аз отворих очи за да видя пред мен най-красивото лица на света. Преди да успея да ги отворя нацяло Шарлот ме целуна и после ми разроши косата.

— Така ли ме посрещаш? А аз си мислех, че ще бъдеш долу на вратата с отворени обятия.

— Здравей, красавице — казах аз.

Придърпах я към мен на леглото и я целунах.

— Колко е часът?

Тя погледна часовника си.

— Седем и половина.

— Велики небеса! Проспал съм целия ден!

— Съвсем прав си! А сега се облечи и да слизаме долу за вечеря. Искам да се видя с Мирна.

Станехме и я изпратих до вратата, след което наплисках лицето си със студена вода и се опитах да поизправа някои от гънките на костюма си. След като реших, че вече става за показване пред хора слязох долу. Мери ме видя и ми махна с ръка.

— Довечера ще седиш до мен — каза ми тя.

Тълпата беше започнала да се събира и аз скоро намерих картичката с името ми на масата. Всеки случай Шарлот беше седнала точно срещу мен. Това ми вдъхна сили. Голям майтап щеше да падне ако започнеха да се ритат в колената с Мери под масата.

Шарлот седна с усмивка, а до нея беше Мирна.

По време на ордьовъра разговаряха енергично, като от време на време избухваха в смях на някоя тяхна си шега.

Погледнах по масата за някое познато лице. Открих едно което ми се стори, че го познавах, макар че не можех да се сетя откъде. Беше нисък и мършав мъж, облечен в тъмносив костюм. От време на време разменяше по някоя реплика с едно женище седнало срещу него. На масата се вдигаше много голяма гълчава и не можех да чуя даже и дума от разговора им, но го улових, че ми хвърля от време на време по някой поглед.

В един момент се случи така, че се обърна с цяло лице към мен и тогава се сетих откъде го познавам. Беше един от посетителите които бях видял да се вмъкват в публичния дом на мадам Джун онази вечер.

Сръгах Мери с лакът и тя прекъсна сладкия разговор със съседа си от другата страна.

— Кой е този педал там, в дъното на масата? — запитах я аз като посочих с вилицата.

Мери го улови и каза:

— Ами че това е Хармън Уайлдър, нашия адвокат. Той е ни инвестира парите. Защо питаш?

— Просто така. Стори ми се, че го познавам.

— Трябва да го познаваш. Той беше един от най-добрите адвокати в страната по криминалните случаи, но после се отказа и се зае с доста по-прозаична работа.

Аз казах само:

— О! — и продължих да се храня.

Между временно Шарлот беше намерила крака ми под масата и го натисна с тока си. Зад нас ливадата беше огряна от луната. Приказна нощ! Нямах търпение да приключим с вечерята.

Мери се опита да ме изкуши с деликатеси от малко по-друг сорт. Шарлот ѝ хвърли поглед изпълнен с убийствен огън. Аз ѝ намигнах и после прекъснах доста безцеремонно Мери. Тя пък усети, че има нещо между нас и ми прошепна в ухото:

— Довечера си мой, мистър Едропишков, веднага щом тя си тръгне.

Сръгах я доста здраво в ребрата и тя изписка.

Вечерята приключи когато един от присъстващите босове падна от стола си под масата. Последва го голяма глъчка и веднага скочиха двама от тенисистите които щяха да изнасят представлението на тенис корта тази нощ и се чукнаха с чаши пълни с мляко за успеха на съперника.

Успях да се добера до Шарлот и Мирна и ги изведох заедно до тенис кортовете. Непрекъснато прииждаха коли, очевиден от съседни поканени за спортното състезание. Проекторите над корта вече бяха включени и местата от издигнатите набързо докато съм спал трибуни почнаха бързо да се пълнят.

Разгоря се ожесточена борба за оскъдните на брой седалки и ние както винаги закъсняхме да се вредим. Шарлот и Мирна проснаха носните си кърпички върху тревата до терена и скоро зад нас пространството буквално се изпълни с народ. Досега не бях присъствал на истински тенис мач, но броят на присъстващите буквално ме изумяваше. Дори не можех да предположа, че толкова много хора са любители на този спорт.

Последваха кратки разяснения по един портативен мегафон и играчите заеха местата си. След малко беше даден сигнал и те започнаха играта. По-голямо удоволствие изпитвах от координираното въртене на главите на зрителите вляво и дясно, подобно на марионетки управлявани от един кукловод, отколкото от самата игра.

Играчите обаче определено си знаеха работата. Бяха станали целите вир-вода, но не спираха да гонят топката. От време на време демонстрираха образци от висока класа и публиката буквално полудяваше. Кацнал на извисената си седалка реферът обяви резултата.

Мирна продължаваше да притиска главата си с ръка и в паузата между два сета се извини пред мен и Шарлот като каза, че ще отиде до тоалетната и ще пийне аспирин.

Още на секундата и на мястото ѝ се намърда Мери, която веднага поднови атаките си. Почаках Шарлот да реагира, но тя само се усмихна зловещо и ме остави да се оправям сам.

Мери я потупа по рамото.

— Мога ли да ви отмъкна за малко нашия човек? Искам да го запозная с няколко души.

— Разбира се.

Шарлот ми намигна игриво и се направи, че взима всичко на майтап, но тя действително знаеше, че вече бях неин. Отсега нататък вече нямаше за какво да се тревожи. Идваше ми да стисна за гушата Мери, толкова ми беше хубаво да седя на ливадата до Шарлот.

Промъкнахме се с големи усилия през гъстата тълпа която веднага се раздвижи да уплътни пространството и да заеме освободените места. Мери ме изведе от другата страна на кортовете и ме дръпна към близките дървета.

— Къде са хората ти с които щеше да ме запознаваш? — запитах я аз.

Тя ме стисна за ръката в мрака.

— Не се прави на глупав — каза тя. — Просто те желая.

— Виж какво, Мери — започнах да обяснявам аз — няма да стане. Забрави оная нощ, просто беше грешка от моя страна. Шарлот и аз сме сгодени. Не мога да се разхождам в гората посред нощ с теб. Няма да е почтено нито към теб, нито към нея.

Тя провря ръката си под моята.

— О, не е необходимо да се жениш за мен. Не искам такова нещо. Бракът просто убива удоволствието.

Какво да правя с жена като нея?

— Виж — продължих да я убеждавам аз — ти си чудесно момиче и аз много те харесвам, но не можем да продължаваме вече така.

Тя пусна ръката ми. Бяхме застанали под едно дърво. Мракът около нас беше почти пълен. Едва виждах очертанията на лицето ѝ. Луната която допреди малко щедро пръскаше сиянието си, се беше покрила зад един облак. Продължавах да я убеждавам с думи да се

откаже от намеренията си, но тя не ми отговори. Тананикаше си откъс от популярна песен и долавях диханието ѝ в мрака, но това беше всичко.

Когато вече не ми остана дъх тя се обади:

— Ще ме целунеш ли още веднъж ако ти обеща да те оставя на мира?

Поех си с облекчение дъх.

— Разбира се, сладур. Но само една целувка.

И протегнах ръцете си за прегръдка, и изпитах сътресение достойно за Омир. Малката палавница беше смъкнала всичките си дрехи в тъмнината.

Целувката ѝ наподобяваше диханието на разтопена лава. Нито можех, нито пък исках да я отблъсна. Беше залепнала като сянка към мен, дереше ми и ме мачкаше. Звучите на тълпата с които аплодираше състезанието на стотина ярда от нас изчезнаха сякаш в небитието и остана само шумът в ушите ми.

Когато се върнахме играта беше вече към края си. Изтрих червилото от устата си и се изгупах от праха. Мери видя сестра си и беше достатъчно деликатна да ме остави за малко сам, така че използвах мигновено шанса да се скрия тълпата в търсене на Шарлот. Заварих я на мястото, където я бях оставил, само че ѝ беше доскучало и си беше намерила компания в лицето на едно младоче, с което си пиеха заедно колата. Гледката буквално ме подлуди.

Ама и мен си ме биваше, да и вдигам скандал след това изпълнение преди малко. Повиках я и тя дойде при мен.

— Къде беше?

— Бих се — излъгах аз — защитавах честта си.

— Личи ти. И как завърши двубоя? Или не трябва да питам?

— Ами, справих се, макар че отне време. Ти тук ли беше през цялото време?

— Разбира се. Добрите съпруги си стоят у дома докато мъжете им излизат с други жени — засмя се тя.

Хоралният рев с който завърши срещата по тенис се сля с писъка от къщата. Неистовият крясък смрази кръвта в жилите на всички. Процепи въздуха в нощта още няколко пъти и стихна в гръмко стенание.

Изтървах ръката на Шарлот и хукнах към къщата. Цветнокожият барман стоеше на прага и целият се тресеше. Не можеше да пророни и дума. Успя само да ми посочи нагоре към стълбите и аз запрескачах стъпалата по три наведнъж.

Първата отворена врата въвеждаше в тоалетна с размерите на малка бална зала. Прислужницата беше припаднала на пода, а зад нея лежеше тялото на Мирна с рана от куршум точно в средата на гърдите. Беше притиснала с последни сили ръцете към гърдите си сякаш макар и мъртва се мъчеше да се защити.

Опипах пулса ѝ. Беше мъртва.

Долу тълпата се разбягваше кой накъдето им види очите по моравата. Изкресях на цветнокожия барман да затвори вратите, после грабнах телефона и се свързах с пазача на портите. Наредих му веднага да ги затвори и да не пуска никой навън, затворих телефона и хукнах надолу. Зърнах трима души в работни дрехи които бях взел за градинари и ги попитах какви са.

Единият наистина се оказа градинар, докато другите двама бяха човекът по поддръжката и неговия помощник.

— Има ли някакво оръжие тук?

Те кимнаха.

— Шест ловни пушки и една карабина калибър 30,30 в библиотеката — каза техникът.

— Вземете ги — заповядах им аз. — Гор е извършено убийство и убиецът трябва да е още някъде наблизо. Тръгнете покрай оградата на имението и застрелвайте всеки, който се опитва да избяга, ясно ли е?

Градинарят отвори уста да спори с мен, то веднага хукна след другите двама към библиотеката след като му показах значката взе пушките и се изстреля през вратата.

Тълпата се събираше отпред. Пристъпих отвън и вдигнах ръка за тишина. Когато им казах какво се беше случило последваха няколко писъци, нервни реплики, и общо взето на всички им се дръпнаха ланата.

Вдигнах отново ръка.

— Съветвам ви за ваше собствено добро да не се опитвате да си тръгвате. Наоколо има въоръжена охрана която стреля без предупреждение по всички, които се опитват да избягат. Ако имате

достатъчно ум в главата, намерете си съседите по време на тенис мача и си пригответе алибитата. Само не се опитвайте да си измисляте защото лошо ви се пише. Останете тук пред стълбите където да бъдат на разположение ако се наложи.

Шарлот пристъпи до вратата с побеляло лице и запита:

— Кой беше това, Майк?

— Мирна. Детето няма повече за какво да се тормози. Мъртва е. И през цялото това време убиецът е бил под носа ми.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Майк?

— Да. Намери сестрите Белеми и ги доведи при мен.

След като се отдалечи извиках цветнокожото момче. Той застана пред мен разтреперан като лист.

— Кой влиза в къщата?

— Не видях никой, шефе. Видях само едно момиче да влиза. Не я видях да излиза защото нали е мъртва горе.

— През цялото ли време беше тук?

— Да сър. През цялото време. Гледам дали някой няма да дойде да пийне нещо. И тогава отивам в бара.

— А задната врата?

— Заключена е, шефе. Само оттук може да се влезе в къщата. Никой не е идвал освен момичето. И тя е мъртва.

— Стига си го повтарял — изревах накрая аз. — Само ми отговаряй на въпросите. Напускаш ли мястото и за секунда?

— Не, сър, няма и за секунда.

— Какво е това „няма“?

Тъмнокожото момче беше обхванато от внезапен още по-силен страх. Боеше се да признае каквото и да било.

— Хайде, говори.

— Отскочих само да си взема нещо за пиене, сър. Една бира, нищо повече. Моля ви, не казвайте на мис Белеми.

— Проклятие — казах аз.

Този момент се беше оказал напълно достатъчен за убиеца да се вмъкне.

— След колко време се върна? Я чакай малко. Иди вътре и донеси една бира. Да видим колко време ще ти отнеме.

Тъмнокожото момче духна като изстреляно като му засякох времето. Петнайсет секунди по-късно се появи с бутилка бира в

ръката.

— Толкова бързо ли я донесе и тогава? Я си помисли. Тук ли я пи или вътре?

— Тук, шефе — изрече той просто и посочи към една празна бирена бутилка на пода. Изревах му да не мърда и изтичах зад къщата. Къщата беше построена от две части, като едната допълваше другата. Единственият начин да се влезе вътре беше през френските прозорци на бара и задната врата, или другият към вратата на другата секция. Прозорците бяха затворени. Също и задната врата. Двойните врати между двете секции на къщата си бяха на място и бяха здраво заключени. Огледах се за други възможни начини за влизане в сградата, но такива нямаше.

Качих се отново бързо по стълбите. Прислужницата идваше на себе си и аз ѝ помогнах да се изправи. Лицето ѝ беше побеляло като платно и дишаше тежко, и я оставих да седне на най-горното стъпало когато Шарлот се върна с двете сестри.

Прислужницата не беше в състояние да отговаря на въпроси. Извиках на Шарлот да повика по телефона колкото може по-бързо Пат Чеймбърс. Той щеше да извика по-късно местните полицаи. Мери и Естер се качиха и поеха прислужницата от ръцете ми и я полуповлякоха по стълбите надолу.

Влязох в помещението на убийството и затворих вратата след себе си. Не проявих грижа да пазя за отпечатыци. Убиецът ми не оставяше такива.

Не знам по каква причина Мирна си беше облякла синьото палто. Нощта беше прекалено топла за това. Беше паднала сгъната на две пред едно огледало в цял ръст. Огледах отблизо раната. Беше причинена пак от куршум 45 калибър. Оръжието на убиеца. Коленичих да огледам за куршума и съзрях нещо върху килима. Бял прашец. Около ръба на килима имаше повече сякаш някой се беше опитал да го събере. Извадих плик от джоба си и събрах малко от прашеца вътре. Опипах тялото. Беше още топло. Но при тая температура вкочаняването на тялото щеше да настъпи по-късно от обикновено.

Мирна беше свила толкова силно ръцете си в юмруци, че положих доста усилия докато успея да ги разтворя. Беше сграбчила с тях края на палтото си опитвайки се да запуши раната, и под ноктите ѝ

се бяха сбили вълнени влакна. Беше умряла в мъки, но бързо. Смъртта се беше оказала милостива към нея.

Опилах под палтото и там го открих. Куршум 45 калибър. Убиецът беше тук. Трябваше само да го открия. Не можех да проумея защо му беше трябвало да убива Мирна. Тя имаше толкова общо със случая, колкото и аз. Мотивът. Мотивът. Какъв беше този дяволски мотив заради който загинаха толкова много хора? Всички убити от него нямаха нищо от което той би имал някаква полза. Бяха толкова различни.

Джак, да. Определено беше застрашил нечии могъщи интереси и го бяха премахнали. Но Мирна? Или Бобо? Нищо не можеше да ме убеди, че той е бил активен член на организацията им. Какъв беше мотивът при него? Наркотик, вярно, но той само го разнасяше. Къде беше връзката? Вече го нямаше да ми разкаже от кого получаваше пратката и за кого беше предназначена.

Затворих внимателно вратата след себе си за да не наруша покоя на мъртвата. Долу до стълбите Естер Белеми беше сложила в стола прислужницата и се опитваше да я успокои. Мери се наливаше здраво с уиски с треперещи ръце. Случилото се я беше разтърсило, докато Естер се държеше. Шарлот се върна със студен компрес който наложи на челото на прислужницата.

— Може ли вече да говори? — запитах аз Шарлот.

— Да, мисля, че може. Само по-деликатно.

Коленичих пред прислужницата и я потупах по ръката.

— По-добре ли се чувстваш сега?

Тя кимна.

— Добре. Искам само да ти задам няколко въпроса, и после ще си легнеш. Видя ли някого да влиза или излиза?

— Не. Аз... аз бях в задната част на къщата и чистех.

— Чу ли изстрел?

Поклати отново глава.

Повиках цветнокожия барман.

— А ти, чу ли нещо?

— Не, сър, нищо не чух.

Щом и двамата не бяха чули изстрела, значи пистолетът и този път е бил със заглушител. А щом убиецът си го беше донесъл със себе

си, щяхме да го открием. Това оръжие е прекалено крупно за да се скрие.

Върнах се на прислужницата.

— Защо се качи горе?

— За да окача дрехите на закачалките. Жените ги бяха нахвърляли по леглата. И тогава видях тялото.

Тя зарови лице в ръцете си и захлипа.

— И един последен въпрос. Докосна ли се до нещо?

— Не, прилоша ми.

— Сложи я да легне, Шарлот; дай ѝ нещо за сън. Прекалено е разтърсена.

Шарлот и Естер помъкнаха прислужницата към леглото. Мери Белеми изливаше чаша подир чаша в себе си. След малко вече нямаше да може да се държи на краката си. Дръпнах бармана малко встрани.

— Качвам се горе. Няма да пускаш никого нито да влиза, нито да излиза без мое разрешение, разбра ли? Направиш ли го и ще ти изгният кокалите в пандела.

Не беше необходимо да добавям нищо повече. Измънка отговор който не разбрах, и заключи входната врата като пусна и резето.

Убиецът беше някъде съвсем наблизо. Можеше да се измъкне само през входната врата, освен ако не беше използвал някой прозорец от горния етаж. Всичко останало беше здраво заключено. Но с изключение на малкия промеждутък от време когато барманът беше отсъствал от мястото си на входа, там винаги беше имало човек. Интервалът от време беше позволил на убиеца да се вмъкне незабелязан, но само толкова. Не можеше да излезе без да бъде забелязан. Ако тъмнокожият беше видял някой, който го беше заплашил да не си отваря устата, щях да го разбера. Можех да се закълна, че момчето казва истината. А и освен това убиецът едва ли щеше да рискува да си играе на уговорки като можеше просто да го премахне.

От горната площадка на стълбите се виждаше т-образното разположение на хола. В единия му край вратите се отваряха навътре и се оказа, че бяха стаите за гости. Пробвах прозорците. Заключени. Обходих всички ъгълчета на Т-то за да открия откъде се беше измъкнал. Проверих всяка стая като почуквах навсякъде с дръжката на пистолета ми и се ослушвах за звука.

Стаята където беше станало убийството проверих последна. Той беше излязъл само оттук. Прозорецът се плъзна нагоре без всякакво усилие и аз погледнах надолу за да видя алеята от бял пясъчник на петнайсет фута под мен. Ако беше скочил оттук сега нямаше да е в състояние да ходи. Височината гарантираше минимум счупен крак, още повече върху тия камъни. Сградата се опасваше от тесен корниз. Минаваше под прозореца и се издаваше извън стената на осем инча. Беше чист, не се виждаше никакъв прах или мръсотия по него. Запалих клечка кибрит и се огледах за евентуални следи от подметка върху цимента, но нямаше нищо. Беше абсолютно чист.

Бях готов да полудея.

Осемте инча не представляваха никаква опора за онзи който би се решил на нощна разходка по корниза. Самият аз го пробвах. Качих се на прозореца и стъпих върху корниза. Опитах да се придвижа първо с лице към стената, и после с гръб към нея. И в двата случая малко остана да се размажа върху камъните под мен. Само някой изключителен атлет можеше да го направи, който притежаваше пъргавината и гъвкавостта на котка.

Прибрах се в стаята, пуснах прозореца и се върнах обратно в хола. В двата му края имаше прозорци които гледаха към земята. В първия момент не я видях, но като си промуших по-добре главата зърнах пожарна стълба вградена в стената само до прозореца. О, щеше да бъде чудесно, ако беше възможно за осъществяване. Убиецът се вмъква, стреля, излиза на корниза и стига до стълбата. Сега вече преследвах акробат. Още по-големи усложнения.

Слязох долу и издърпах навреме бутилката от ръката на Мери, за да спася хубавата напитка от похабяване, като я положих в един стол. Беше мъртво пияна.

Половин час по-късно бях още на същия хал когато чух тежкото бумтене на обувки отвън и наредих на тъмнокожия да отвори вратата.

Пат и екипът му влязоха съпроводени от няколко местни полицаи.

Не проумявах как съумяваше да се преборва с всичките ограничения и бюрокрация на местната полиция. Веднага се качи горе като ме слушаше как му излагах подробностите по случая.

Докато стигнем тялото и свърших. Той се наведе над нея. Областният коронер връхлетя в стаята, обяви момичето за мъртво и

докладва.

— Преди колко време е настъпила смъртта? — запита Пат.

Коронерът запрехвърля полугласно подробностите и след малко обяви:

— Приблизително преди два часа. Топлото време прави невъзможна точната оценка. Мога да ви кажа със сигурност едва след аутопсията.

Това ми стигаше. Значи я бяха застреляли докато се бях въргалиял из храстите с Мери.

— Всички ли са тук? — запита ме Пат.

— Надявам се. По-добре вземи списъка на гостите от Естер и провери. Поставих постове около оградата и до портала.

— Добре, да идем долу.

Пат ги събра на куп в главната зала в другата част на сградата. Беше ги натъркал като сардини. Естер му даде списъка и той го прочете. Всеки седнаше на пода като си чуеше името. Детективите наблюдаваха внимателно някой от тях да не се опита да изхитрува. Половината хора бяха вече насядали когато Пат произнесе:

— Хармън Уайлдър.

Никой не се обади. Той повтори името. Никакъв отговор. Дребното ми приятелче беше офейкало. Пат кимна на един от детективите който отиде на телефона. Започваше лов на беглеца.

След шест имена Пат стигна до „Чарлз Шерман“. Повтори о три пъти, но никой не се обади. Не бях го чувал по-рано. Приближих се до Естер.

— Кой е тоя Шерман?

— Помощникът на мистър Уайлдър. Беше тук по време на срещата. Видях го.

— Е, а сега го няма.

Съобщих информацията на Пат и още едно име беше съобщено до всички дежурни коли и полицейски участъци. Пат изчете списъка до края. Останаха неповикани дваисетина души. Самопоканили се. Можеха да се срещнат по всички мероприятия от този род. Общият брой на гостите наблъскани в къщата възлизаше на двеста и петдесет човека.

Пат ни ги разпреди по групички. Понеже бях прекарал тук целия ден той ми придаде всички слуги, близначките, Шарлот и още

десет души от гостите. Пат пое върху себе си самопоканилите се. Веднага щом приключи със списъка, той успокои с жест аудиторията и си прочисти гърлото.

— Всеки един от вас тук е под подозрение за убийство — каза той. — Естествено, знам, че не всички от вас биха могли да го извършат. Длъжни сте да докладвате на моите подчинени когато ви повикат. Ще разговаряте с тях насаме. Трябва ни вашето алиби: до кого и ли с кого сте седели през време на играта, или къде сте прекарвали последните — той погледна часовника си — два часа и петдесет минути. Ако можете да гарантирате за някого, че през цялото време е бил до вас, направете го. Така вие си осигурявате и собственото алиби. Искам само истината. Нищо друго. Помнете, че винаги можем да проверим верността на твърденията ви. Това е.

Аз си събрах групичката и ги изведох на площадката пред входа. Първо освободих прислугата. Според думите им всичките били заедно. Десетимата от гостите ме увериха, че са били с определени хора и аз записах твърденията им. Мери през цялото време беше с мен, така че и нея я отметнах извън кръга на заподозрените. Естер бе прекарала цялото време до коша на рефера и това беше потвърдено от болшинството зрители. Освободих ги всичките. Естер поведе или поточно повлече преплитащата краката си сестра. Оставих Шарлот накрая, така че бяхме само двамата на площадката.

— А сега да видим и теб, котенце — казах аз. — Ти къде беше?

— Имаш дяволски нерви — засмя се тя. — Точно там където ме изостави.

— Ау, не ми се сърди, скъпа, нямаше къде да мърдам.

Целунах я и тя ми каза:

— Да ти е простено всичко. Сега ще ти кажа къде бях. Част от времето прекараха пийвайки кола с един прекрасен млад джентълмен на име Фийлдс, а друга част обменях мъдрости с един сваляч вече не в толкова млада възраст. Не знам как се казва, но беше един от ония, които ги нямаше в списъка. Братата му наподобяваше лопата.

Спомнях си го. Записах го в показанията й като „лопатовидната брада“, без име. Шарлот вървеше до мен докато се върнем в залата. Пат проверяваше по списъка всеки път когато хората му приключеха с даден човек и ги сверяваше с другите дали отговарят на истината. На

двама души бяха объркали имената, но и това се оправи. След като въведоха всички сверихме показанията.

Абсолютно всички имаха алиби. Даже и Шерман и Уайлдър, което правеше още по-загадъчно бягството ми. Двамата с Пат отворихме клапата на псувните и докато не ги изчерпахме, не спряхме. Накрая Пат накара хората си да запишат имената и адресите на всички присъстващи и им каза тези дни да са под ръка.

Той имаше право. На практика беше невъзможно да са задържа толкова много народ тук. Изглеждаше сякаш пак се бяхме сблъскали с непреодолима стена.

Повечето от колите тръгнаха веднага. Пат беше оставил един полицаи да раздава палтата, защото не искаше никой да се блъска из стаята на убийството. Качих се заедно с Шарлот да вземем нейното. Полицаят измъкна синьото й палто с яката от бял вълк и аз й помогнах да го облече.

Мери не беше излязла още от състоянието си в което я бях заварил и не можах да се сбогувам с нея. Естер беше долу на площадката до стълбите, спокойна както винаги, и изпращаше гостите, като беше любезна дори и с неканените.

Стиснахме си ръцете за довиждане, като й казах, че скоро ще я потърся и излязохме с Шарлот. Тя беше дошла с влака вместо с колата си, така че се качихме в моята и потеглихме.

Не говорихме много. С всяка измината миля ставах все по-бесен и по-бесен. Кръгът беше омагьосан. Убиецът беше почнал с Джак и завършил с него. Накрая се беше добрал и до Мирна. Това беше лудост. Цялата схема хвъркваше във въздуха, а заедно с нея и мотивът. Смъртта на Мирна не можеше да се вмести никъде. Шарлот изхлипа до мен и я видях как си трие сълзите от очите. Не беше трудно за обяснение. Беше се привързала силно към Мирна.

Прегърнах я с една ръка и я притиснах силно към себе си. Цялата история трябва да й се беше сторила самия кошмар. Аз бях свикнал със смъртта да ме очаква още като пристъпя прага, но тя не беше. Може би след като полицията заловеше Уайлдър и Шерман щяха да се изяснят някои неща. Хората не бягат току-така от полицията. Външният човек. Отговорът на въпроса. Беше ли възможно един от тях да се окажеше именно този външен човек, автор на цялата история? Напълно възможно. Изглеждаше дори по-вероятно от всякога.

Преследване на престъпник. Полицаяте наистина си ги биваше за това. Заловете ги. Не ги изтървайте. Ако се опитат да побегнат, застреляйте ги, мръсниците. Не ме интересува, че не аз, а някой друг е дръпнал спусъка, стига само да ги надупчат. Славата не ме интересува. Искam възмездие.

Спрях пред блока на Шарлот и бях принуден да прекратя размишленията си. Погледнах часовника си. Беше доста след полунощ. Отворих ѝ вратата.

— Няма ли да се качиш, скъпи?

— Тая нощ не, миличка — казах аз. — Искam да се прибера в къщи и да обмисля нещата.

— Разбирам. Целуни ме за лека нощ.

Тя ми подаде лицето си и аз го целунах. Колко обичах това момиче. Щях да бъда най-щастливият човек, когато тоя кошмар свършеше и се оженехме.

— Мога ли да те видя утре?

Поклатих глава.

— Съмнявам се. Ще ти се обадя ако ми остане време.

— Моля те, Майк — замоли ме тя — опитай се да го направиш. Иначе ще се видим чак във вторник.

— Че какво му е на понеделника? — запитах я аз.

— Естер и Мери се връщат в града и аз съм им обещала да вечеряме заедно. Естер е много по-разтърсена отколкото можеш да си представиш. Мери ще се оправи много бързо, но сестра ѝ не е като нея. Знаеш колко дълбоко изживяват жените подобни неща.

— Окей, миличко. Ако не се видим утре, ще ти се обадя в понеделник и ще се уговорим за вторник. Може и тогава да отидем за пръстена.

Тоя път вече я целунах продължително и я проследих с поглед как се скри в сградата. Имах много да обмислям. Твърде много хора бяха загинали. Боях се да не продължи и занапред така. Решението трябваше да се намери в най-близките един или два дни. Закарах таратайката в гаража, паркирах я и се прибрах у дома в леглото.

---

[1] Тифани — една от най-известните и скъпи къщи за скъпоценни камъни и украшения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Неделята се оказа отвратителен ден. Започна с барабания грохот на дъжда в прозорците и ненавистния звън на будилника. Стоварих му един пестник като се псувах за разсеяността си, поради която автоматично го бях навил за шест, макар че изобщо не беше необходимо да ставам толкова рано.

Това беше единственият ден в седмицата в който не беше необходимо да вземам душ или да се бръсна. Както обикновено прегорих закуската си и я изядох без да свалям пижамата си. Като поставях съдовете за миене в мивката се огледах в огледалото и едно небръснато и подпухнало лице ми се озъби грозно в него. В дни като тоя напомнях буреносен облак.

За мой късмет хладилникът предвидливо беше зареден с бира до пръсване. Измъкнах две кварта, взех си чаша от барчето, пакет цигари и ги разположих до стола си. После отидох до входната врата, отворих я и пощата се разсипа по пода. Отделих внимателно клюкарските четива от сериозните, захвърлих последните в кошчето за боклук и денят започна.

После опитах и с радиото. Опитах да меря пода с крачки. Всички пепелници бяха препълнени с угарки. Нищо не помагаше. От време на време хлопвах в стола, обхващах главата си с ръце и започвах да мисля. Но каквото и да правех, едно и също нещо неизменно ме спохождаше. Дивотии. Глупости.

Нещо се мъчеше да изплава на повърхността. Знаех го. Усещах го. Някъде в дълбините на паметта ми споменът за някаква дребна подробност упорито си пробиваше път нагоре, и крещеше да бъде чуто, но колкото повече се издигаше, толкова повече защитни механизми включваше мозъкът ми, за да го спре.

Не беше глупост. Факт. Дребен, незначителен факт. Какво беше то? Можеше ли да се окаже отговорът на всичко? Нещо ужасно изплаваше и ме хвърляше в треска. Опитах с още бира. Не става. Не. Не. Не... не... не... не... не. Отговорът не искаше да се появи. Как

беше устроен разумът ни? Толкова сложно, че дребният и незначителен детайл се разтваряше и се губеше в лабиринта на познанието. Защо? Вечният проклет въпрос ЗАЩО? За всяко нещо си има ЗАЩО. Обяснението беше тук, но не искаше да изплава. Опитах се да мисля и така, и иначе. Опитах се даже да го забравя, но колкото по-големи усилия полагах, толкова повече нарастваше съпротивата му.

Не забелязвах как течеше времето. Пих, ядох, навън вече се беше смрачило и аз включих осветлението, след което отново пих. Часове, минути, секунди. Борих се, но загубих. Опитах пак. Детайл. Какъв беше той? Какъв?

Хладилникът изведнъж се оказа празен и аз се отпуснах изтощен на леглото. Не можах да го открия. Същата нощ сънувах как убиецът ми се смееше в лицето. Убиец без лице. Сънувах го как беше оковал във вериги Джак, Мирна и останалите, докато аз напразно се мъчех да разбия тънката стъклена преграда която ни делеше с два пистолета 45 калибър, но все не успяхах. Убиецът беше без оръжие, смееше се като хиена, докато аз стрелях като луд и псувах, защото стъклото не искаше да се строши. Не успях да ги спася.

Събудих се с отвратителен вкус в устата. Изчетках старателно зъбите си с четката, но не помогна. Погледнах през прозореца. И понеделник не се оказа по-добър от предходния ден. Дъждът се лееше из ведро. Не ме свърташе мече на едно място, затова станах, обръснах си и се облякох, после сложих дъждобрана и излязох да обядвам. Беше станало дванайсет; като привърших с обяда беше вече един. Паркирах в един бар и започнах да ми носят чаша след чаша. Следващият път, когато погледнах часовника, беше станало шест.

Точно тогава бръкнах в джоба за втория пакет цигари и ръката ми прошумоля в нещо. Пликът. Идеше ми да се гръмна. Запитах бармана за най-близката аптека и той ме упъти зад ъгъла.

Хванах ги минути преди да затворят. Извадих плика и попитах аптекаря дали може да ми установи състава на една непозната субстанция. Той склони с голяма неохота. Изсипахме заедно пращеца върху лист хартия и той го занесе отзад. Не се бави много. Появи се тъкмо когато привършвах с оправянето на вратовръзката си пред едно огледало. Връчи ми плика и подозрително ме изгледа. Върху него беше написал една-единствена дума — хероин.

Пак се погледнах в огледалото. Това, което видях там смрази кръвта в жилите ми. Видях колко се бяха разширили очите ми. Огледалото. Огледалото и само една дума. Пъхнах яростно плика в джоба, дадох на аптекаря петарка и излязох.

Не бях в състояние да говоря. Вътре в мен бушуваше някаква странна стихия, от която ту замръзвах, ту пламвах. Идеше ми да крещя, сигурно щях да го направя, ако гърлото ми не беше толкова стегнато. Щях да крещя непрекъснато. Нямаше да бъда хабене на време, защото вече имах отговора. Трябваше да съм щастлив. Вече имах отговора на въпроса защо, но как да бъда щастлив? Не можех. Бях изпреварил Пат. Накрая. Той нямаше отговора на въпроса ЗАЩО. А аз го имах. Само аз.

Вече знаех кой е убиецът.

И се почувствувах щастлив. Върнах се обратно в бара.

Опънах за последно цигарата си и захвърлих угарката в канавката, после се обърнах и закрачих към жилищния блок. Някой ме беше улеснил като не беше затворил плътно входната врата. Нямаше смисъл да ползувам асансьора, нямаше къде да бързам. Качих се пеша по стълбите, като се мъчех да си представя как ли щеше да изглежда финалната сцена.

Вратата се оказа заключена, но това не беше проблем. Вторият шперц я отвори. Апартаментът беше изпълнен с оня особена тишина присъща само на празните жилища. Нямаше смисъл да паля осветлението, знаех наизуст разположението на мебелите. Отпуснах се в едно тежко кресло поставена напречно в ъгъла. Листата на изкуственото цвете на масичката зад мен ме погъделичкаха по врата. Отместих го и се настанех удобно в меките облегалки, след което извадих моя 45 калибров от кобура и дръпнах предпазителя.

Зачаках убиеца.

Да, Джак, аз приключих. Отне ми много време, но се справих. Вече знам кой те уби. Много интересно се подредиха нещата, нали? Всички симптоми се появиха по обратния ред. Непрекъснато ми се разиграваше театър от най-висша класа, но все някой път забравят нужната реплика. Те всички забравят поне по едно важно нещо. Винаги ми се случва и на най-закоравелите и хладнокръвни убийци, макар и да планират, и то как, до най-малката подробност. Но на тях им се налага да обмислят всичко сами, а самотният ум не е всесилен,

докато ние сме много. Вярно, пропускаме много неща и правим маса грешки, но все един от многото накрая му проблясва решението. Единственото решение. Само че тук в случая отсъстваше дори и логиката. В такива случаи това се нарича късмет. Нали помниш какво ти обещах? Ще понижа убиеца точно на същото място, където той те е прострелял, Джак. Така че после всички да видят какво е имал за вечеря. Смъртоносен изстрел, от който обаче не се умираше веднага. Смъртта идваше чак след няколко минути. Няма значение кой е той, Джак, аз ти обещах, че ще го пипна. Нямах да има нито електрически стол, нито въже; само един куршум в червата, който щеше да изсмуче въздуха на убиеца и живота му с него. Нямах да има много кръв, но щях да го наблюдавам как се гърчи в краката ми и щях да се радвам, че съм си съдържал клетвата пред теб. Един убиец заслужава да умре само по този начин. Жестоко. Гадно. Нямах да има фанфари, само гърмът на куршум 45 калибър в малко и затворено помещение. Да, Джак, така ще го споходи смъртта, без значение кой се окаже. Точно както ти си я срещнал. Аз знам кой те уби, Джак. След няколко минути убиецът ще влезе в апартамента и ще ме види седнал на стола. Може би ще се опита да ме разубеди, а може и да се опита да ме премахне, но аз не съм лесна плячка. Познавам всичките им номера. А и освен това пистолетът е в ръката ми, готов за стрелба. Ще го чакам. Но преди това ще го накарам да се изпоти; да ми разкаже всичко, да видя дали съм познал всичко. Пък може даже и да му дам шанс да си опита късмета и с мен. Но по-вероятно е да не го направя. Ненавиждам твърде силно и стрелям твърде бързо. Затова хората разказват всякакви неща за мен. Затова на убиеца ще му се наложи да опита късмета и с мен. Да, Джак, вече сме на края. Чакам. Чакам.

Вратата се отваря и лампите се запалват. Скупчен съм твърде ниско в креслото за да ме забележи от пръв поглед. Сваля си шапката пред стенното огледало. И в следващия миг съзира краката ми да стърчат от креслото. Дори и изпод грима и се вижда как кръвта ѝ се отлива от лицето.

(Да, Джак, Шарлот. Красавицата Шарлот. Вълшебната Шарлот. Шарлот която обичаше кучетата и разхождаше малките бебета в парка. Шарлот която ти се искаше да смачкаш в обятията си и да усетиш мекотата на устните ѝ. Шарлот с тялото от огън и пламък, меко кадифе и покорност. Шарлот убийцата.)

Тя ми се усмихва. Трудно е да се разбере, че не е пресилена усмивката ѝ, но аз то знам. И тя знае, че аз го знам. И тя знае защо съм тук. Моят 45 калибров сочи стомаха ѝ.

Устата ѝ ми се усмихва, очите ѝ ми се усмихват, и тя изглежда толкова щастлива, че ме вижда, както винаги.

Почти сияеше като проговори.

— Майк, скъпи. О, миличкото ми, толкова се радвам да те видя. Ти не ми се обади както се бяхме уговорили и аз се разтревожих. Как влезе? О, тая Кати винаги забравя вратата отворена. Тая вечер съм я освободила.

Шарлот закрочи към мен.

— И моля те, Майк, не размахвай тоя пистолет тук. Плашиш ме.

— Така трябва — казах аз.

Тя се спря на няколко крачки от мен без да отделя погледа си от моя. Веждите ѝ леко се свиха. Дори очите ѝ бяха озадачени. Всеки друг на мое място би се хванал, но не и аз. Господи, наистина си я биваше! Нямаше втора като нея! Пиесата беше съвършена, тя беше автор на сценария, режисьор и изпълнител на всичките роли. Синхронизацията беше идеална, силата и характера, които влагаше във всяко движение, всяко изражение, всяка дума бяха невъобразима еманация на съвършенството. Дори и в този момент успя да ме разколебае за малко, да посее семето на съмнението, но аз бавно тръснах глава.

— Няма смисъл, Шарлот, аз знам.

Очите ѝ се отвориха още по-широко. Усмигнах се в себе си. Разумът ѝ започна да изпада в паника. Тя си спомни моето обещание към Джак. Не можеше да си позволи да го забрави. Никой не можеше, защото това съм аз и думата ми на две не става. Бях се заклел да се добера до убиеца, а тя се оказа убийцата. А аз бях се заклел да застрелям убиеца в стомаха.

Тя се доближи до масата и си взе цигара от кутията, после я запали с твърда ръка. Тогава проумях, че тя беше успяла да импровизира аварийен изход. Не исках да я разочаровам, че планът ѝ беше облечен на провал. Нито за секунда не отклоних пистолета от стомаха ѝ.

— Но...

— Не — казах аз — нека аз да ти кажа някои неща, Шарлот. Бях малко объркан в началото, но накрая ми просветна. Вчера малко остана

да полудея от тоя мисъл, но сега вече съм наред. Щастлив съм. Много отдавна не съм бил толкова щастлив. Последното убийство ми помогна. Всички те бяха толкова различни. Толкова хладнокръвно бяха извършени, че си мислех да са дело на някой убиец-маниак или външен човек. Късметът беше винаги на твоя страна. Едно с друго не можеха да се вържат и най-елементарните подробности. Подозренията ми скачаха къде ли не, докато в действителност мотивът беше само един, и то какъв!

Джак беше ченге. И винаги се намира някой който ненавижда ченгетата. Особено когато се навират прекалено близо до него. Но Джак узна чак в последния момент кого заплашваше с частното си разследване — когато извади пистолета си срещу него и му продупчи червата. Така беше, нали?

Тя предизвикваше такова състрадание с позата си. Две сълзи се отрониха от двете ѝ очи и пропълзяха по бузите ѝ. Състрадание със своята безпомощност. Сякаш искаше да ме спре, да ми каже, че греша — да ми покаже колко много греша.

Очите ѝ се бяха в извори на молбата, умоляваха, разтърсваха. Но аз продължих.

— Отначало започнахте ти и Хал. Не, ти започна първа. Твоята професия го провокира. О, ти правеше достатъчно пари, но все не ти стигаха. Ти си от тия жени които не могат да се наситят на пари и власт. Не за да ги използват, за да задоволяват капризите си, а просто да ги имат. Колко пъти си се сблъсквала с мекушавостта на мъжете и си ставала свидетел на техните слабости? И това те е уплашило. Ти си загубила социалния инстинкт на жената — да се чувства сигурна под крилото на мъжа. Ти си усетила страха и си намерила начин да увеличиш банковата си сметка и си използвала тоя начин за да натрупаш още повече пари. Начин, в който никога нямаше да могат да те уличат, но който от това ставаше още по-мръсен. Най-мръсният начин, който някога е съществувал.

(Мъката изчезва от погледа ѝ и нещо друго се появява в замяна. Надига се в тях. Не мога да го определя какво е, но се надига. Тя се изправя, стройна и силна като мъченица, излъчваща красота и доверие и вяра. Главата ѝ леко се завърта и виждам как някакъв хлип задавя гърлото ѝ. Заема поза като войник. Стомахът ѝ е безупречно гладък и равен. Тя отпуска леко ръцете си покрай тялото, ръце, създадени да

бъдат боготворени, а устните ѝ възделяят да се слоят с моите, да ме накарат да млъкна. То се надига в нея, но аз няма да спра. Няма да ѝ дам възможност да проговори, защото в противен случай няма да мога да сдържа клетвата си.)

— Да вземем клиентелата ти. Хора богати, горди. С твоите възможности и външен вид, с постоянното ти усъвършенствуване и задълбочаване в материята, ти успя да събереш такива хора около себе си. Да, ти ги лекуваше, облекчаваше душевните им страдания — но с наркотици. Хероин. Ти ми предписваше, и те следвах твоите рецепти — за да се превърнат в наркомани, а ти в единствения им източник на наркотик и те трябваше да плащат все повече и повече за да могат да се снабдяват с нарастващите си дози. Много хитро и дяволски елегантно. В качеството си на лекар чрез своята клиника ти успяваше да измъкваш необходимите ти количества. Не знам как точно е действала системата за доставки, но ще стигнем и до него.

— И тогава срещаш Хал Кайнс. Една съвсем невинна среща, но не почват ли по този начин и най-гнусните престъпления? Ето защо ми се наложи толкова много да си блъскам главата, защото всичко беше толкова обикновено. Ти дори и не си подозирала с какво се занимава той в действителност, нали? Докато един ден ти се случи да го използваш като обект за хипноза, нали? И той прие, глупакът му с глупак, защото нямаше друг изход ако искаше да продължава да играе ролята си. И докато беше в това състояние ти му измъкна всичките мръсни дела на светло.

И си помисли тогава, че го държиш в ръцете си. Каза му какво си открила и възнамеряваше да го включиш в схемата си. Но ти също се заблуди. Хал не беше момче-колежанче. Той беше възрастен. Възрастен с изключително зрял и комбинативен ум, който умееше да намира изход от всякакви ситуации — той вече беше схванал с какво се занимаваше ти и беше решил да те подпре с него. И ти въобще не успя да оползотвориш временното си предимство. Спомняш ли си учебника, който бях видял на лавицата ти — Хипнозата като средство за лечение на душевни заболявания? Личеше си много добре къде си я прелиствала най-упорито. Знаех, че си много добра в този вид дейност, но го проумях едва вчера.

(Застава пред мен. Облъхва ме горещ поток като разбирам какво се кани да прави. Ръцете ѝ бавно се спускат по тялото ѝ, като

притискат дрехата към кожата, и после бавно се вдигат под гордите, като леко ги обхващат. Пръстите ѝ си играят с копчетата на блузата ѝ, но не за дълго. Започват да ги разкопчават, едно след друго.)

Двамата с Хал се дебнехте здраво, като се изчакахте другия да допусне първата и фатална и грешка, но рискът беше прекалено голям всеки от вас да си позволи инициатива за каквото и да било. И точно тогава се намесва Джак. Той наистина беше много умен. Мозъкът му сечеше здраво. Разбира се, отърва Хал от леката неприятност, в която се беше забъркал, но докато го направи нещо е възбудило подозрението му, и от този момент помощта му към Хал всъщност е имала за подтекст пълното му разследване. Джак разкрива дейността на Хал, и когато случайно среща Ейлийн тя го потвърждава. Джак беше научил за шоуто от нея, и тъй като мозъкът на цялата организация беше Хал, съвсем логично е било да очаква и неговото присъствие.

Но нека да се върнем малко назад. Джак поиска да се види с теб за нещо през седмицата. Ти самата ми го каза. Не, Джак не те е подозирал, но тъй като си е мислел, че ти си свързана с Хал от клиниката и колежа, се е надявал да му помогнеш в наблюдението му.

Но през нощта на партито ти си видяла годишниците които беше събрал Джак и си разбрала за какво му са. Испитала си страх, че ако той успее да го разкрие и арестува, то тогава Хал ще реши, че ти имаш пръст в цялата работа и ще те изпее на свой ред. И ти решаващ да се върнеш при Джак. След като прислужницата ти заспива, ти откачаш звънеца и излизаш от апартамента, като внимаващ никой да не те види. Какво направи, забърса ключа на Джак от входната врата преди да си тръгнете ли? Не се и съмнявам в това. И тогава го изненадваш в спалнята. Прострелваш го и го наблюдаваш как умира. И докато той с последни сили се опитва да се довлече до оръжието си ти правиш психологическо изследване на човек гледащ смъртта в очите, записваш си наблюденията и дърпаш стола инч по инч докато накрая тялото му се предава. И после се прибираш у дома. Така беше, нали? Не, не е необходимо да ми отговаряш, защото не е могло да стане другояче.

(Сега вече копчета неразкопчани не са останали. Бавно, изключително бавно тя издърпва блузата от полата си. Тя прошумолява леко, защото коприната си търка във вълнената тъкан. После идва ред на ръкавелите — и блузата се изхлузва от раменете ѝ и полита към

пода. Тя не носи сутиен. Прекрасни рамене. Меки гънки на мускулите пробягват под кожата ѝ. Кожата ѝ на шията леко настръхва от възбуда. Едри и корави гърди които просто те молят да ги вземеш в ръце. Пълни, и толкова твърди. Толкова красива е. Млада, сочна, обещаваща. Разклаща леко глава така че златен порой да шурти по раменете ѝ.)

Но в годишниците които откъсна от апартамента на Джак имаше бележки и за Ейлийн. А в един от тях имаше и нейна снимка, съвместно с Хал. Ти знаеше, че само едно убийство не беше достатъчно за целта ти, и реши да го допълниш с друго. Ти каза на Хал какво си разбрала и го изпрати да я заплаши, като се промъкна след него. И ги застреля и двамата по време на шоуто, като съвсем правилно си правеше сметката, че убийството щеше да се потули а телата щяха да изчезнат. За това щяха да се погрижат колегите на Хал от синдиката, защото иначе публичният им дом щеше да бъде поставен под разследване, което на практика означаваше край на дейността му. Тук логиката беше напълно на твоя страна, но ако не се бяхме случили ние. Когато нахлухме в дома ти видях накъде бяга мадам и я последва, без тя да разбере, нали? Наистина имаше дяволски късмет. Случайността и госпожа Удача те съпровождаха във всичко. Нито на Пат, нито на мен ми хрумна мисълта да се поинтересуваме от твоето алиби за същата вечер, но се обзалагам, че се беше погрижила някой твой любовник да потвърди алибито ти.

Да не забравяме и нашия приятел Джордж Калецки. Той също се добра до дейността ти. Хал сигурно е бил здравата пиян и е изплюл камъчето. Ето защо онази вечер той е бил толкова кисел. Хал те е предупредил, че Джордж вече знае и ти се опита да го пречукаш, но не улучи. Единственият път, когато претърпя неуспех. И той реши да се премести в града, за да разчита на защитата на полицията. Той обаче не можеше да им обясни истинската причина за покушението, нали? И по този начин ти си оставаше в безопасност. Той се опита да ми прехвърли топката, като се надяваше да изпревари убиеца по този начин.

Той изобщо не беше стрелял по мен тогава, когато се бяхме разхождали покрай парка. Ти беше неговата цел. Беше ме проследил, като разсъждаваше съвсем резонно, че по тоя начин ще се добере до теб. Знаеше, че ще бъде следващият номер в списъка ти, освен ако не те изпревареше. Джордж искаше да се измъкне, но преди това

трябваше да открие и унищожи по възможност събраните за него материали от Хал, защото в противен случай пътуваше директно към електрическия стол. Но нямаше късмет. Аз го изпреварих. Ако не беше стрелял по мен, нямаше да го убия и той щеше да проговори. Щях да бъда щастлив слушайки крясъците му. Но ти и тук извади късмет.

(Пръстите ѝ плъзгат ципа на полата ѝ. После откопчават копчето. Полата се свлича на купчина в краката ѝ. Преди да я прекрачи смъква половината си колана. Бавно, така че да се насладя на екзотичния ефект. После ги изритва леко с тока на обувката си. Дълги, грациозни крака, с бронзов тен. Вълшебни крака. Крака чиито изгъвки и сила ме карат да си представя картини които никога повече няма да видя. Крака със златен цвят които нямат нужда от найлонови чорапи за подсилване на ефекта. Чудни крака, започващи още от гладкия стомах, изгъващи се после в бедрата, които те отвеждаха от сферата на действителността в тази на въображението. Идеални прасци. Още по-здрави от тези които ги показват по филмите. Остават само полупрозрачните бикини, зад които се крие доказателството, че е истинска блондинка.)

— После пък идва Бобо Скакалеца. Ти не беше планирала да го убиваш. Беше си чиста случайност. Случайност беше и фактът, че преди това беше работил за Джордж Калецки. Имаше работа с която се гордееше. Движеше се из твоя район и доставяше пратки, съобщения и забърсваше подове. Беше едно инфантилно създание, което работеше за жълти стотинки, но което изпитваше щастие от това, което вършеше. Създание, което се боеше да настъпи и мравка, и имаше за хоби пчеловъдството. Но един ден изпусна пакет изпратен от теб — рецепта, така си му казала. Той се уплаши, че ще си загуби работата, и се опита да изпълни повторно рецептата в една аптека, но се оказа, че ти прашаш хероин на своя клиент. Междувременно той ти се обади и ти каза, че пратеникът ти още не се е появил при него. А него ден аз бях при теб в апартамента ти, спомняш си, нали? И след като отидох да се подстрижа, ти излезе с колата си, проследи маршрута на Бобо и го видя да влиза в аптеката, изчака го да излезе и го застреля.

Не, алибито ти беше безпогрешно. Кати си беше у дома и нито те видя да излизаш, нито да влизаш. Ти се преструваше, че си в тъмната стаичка, а когато човек промива снимки, него не го безпокоят. Откачи звънеца и излезе, и се върна без Кати даже да усети нещо нередно. Но в бързината забрави да закачиш обратно звънеца. Аз го направих.

Спомняш си и това, нали? Върнах се да си прибера загубения портфейл и те заварих, като по този начин ти осигурих чудесно алиби.

Но дори и тогава това не ме накара да се замисля, макар че започнах да свивам кръга. Вече бях сигурен, че има дяволски сериозен мотив зад цялата тая кланица. Пат има списък на наркомани. Някой ден, след като бъдат излекувани, ще научим още нещо от тях, което ще хвърли допълнителна светлина върху методите ти на лечение.

Следващата подред жертва беше Мирна. Смъртта ѝ подобно на тази на Бобо, не беше предварително планирана, но се наложи внезапно. И когато те изоставих там, на тенис мача, ти веднага съзря възможността за това. Кога се досети до какво може да се добере когато тя ни напусна заради главобола си? Обзалагам се, че веднага, също като при Бобо. Умът ти е невероятен. По някакъв начин успяваш да мислиш едновременно за всякакви неща. Знаеше много добре как разсъждава Бобо и какво би могло да се случи с него, и същото се отнасяше и за Мирна. Това е защото си психиатър и знаеш как се движи човешката мисъл. Ти ме завари заспал, когато пристигна в къщата на Белеми. Беше с палто със същия цвят като този на Мирна, но с кожена яка. Беше съвсем наясно за лошия навик на жените да мерят тоалетите на другите жени насаме. Не можеше да го допуснеш, защото носеше цяла опаковка хероин в джоба на палтото, или пък остатъци от него. Носеше го за Хармън Уайлдър и Чарлз Шерман, които избягаха, защото се бояха, че ще ги претърсим, а те си носеха от стоката.

Да, тук се оказа малко закъсняла. Мирна вече беше открила стоката в джобовете ти. И знаеше какво е това. Защото беше минала по този път, до момента в който животът я сблъска с Джак. Ти я намери със стоката в ръка и я застреля. После свали палтото си от гърба ѝ, хвърли го на леглото при другите, и облече нейното върху мъртвото ѝ вече тяло което лежеше на пода. Заради следите от барута, разбира се, толкова е ясно. Измъкваш куршума от патрона и стреляш отблизо в тялото ѝ с халосния вече патрон. Ти дори пусна куршума преминал през тялото ѝ в гънките на палтото ѝ. Изгори ли си вече твоето палто? Обзалагам се, защото то носеше следите от изгорелия барут. Но няколко сини нишки се бяха забили под ноктите ѝ, от палто със същия цвят като твоето. Това плюс огледалото бяха последните улики. Плюс

разсипания хероин. Едно момиче застава пред огледало с една-единствена цел, особено в стая пълна с дрехи.

Не знам откъде вземаш тоя късмет, Шарлот. Вмъкнала си се точно в момента, в който барманът е отскочил да си вземе една бира, но не можеш да си позволиш да излезеш оттам. Не и след като си направила убийство. И реши да се измъкнеш по обиколния перваз на сградата до пожарната стълба подобно на човека-муха. Аз бях прекалено широк за него, но ти не беше. Но преди това си свали обувките, нали? Ето защо не остави дракотини от токчетата по цимента. По време на спортната възбуда никой не те забеляза на излизане или връщане. Характерно състояние на тълпата при спортно възбуждение, нали?

Не Шарлот, никой съд не би те осъдил при тия улики, така ли е? Твърде много съвпадения. Алибитата ти — абсолютно перфектни. Никой не може да опровергае алиби, което се поддържа от невинна личност. Като Кати, например.

Но аз ще те осъдя, Шарлот. И по-късно ще имам възможността да разнищя цялата история без намесата на ония дванайсет идиота. Няма да имаме тревогата за някой ловък адвокат който да ни направи за смях с нашите обстоятелствени връзки. Ще знаем отговора, също както и проблема, но решението му ще изисква много време. Никой съд не би ни го предоставил.

Не, Шарлот, съдът сега съм аз, също и съдията, и съм дал клетва, която няма да престъпя. Колкото и да си красива, каквито и чувства да изпитвам към теб, аз съм длъжен и ще изпълня присъдата ти.

(Палците ѝ подпъхват под еластичната коприна на бикините ѝ и ги смъкват надолу. Пристъпва извън тях със същата грация с която излиза от ваната. Вече е напълно гола. Погалена от слънцето богиня отдаваща се на любовника си. Тя пристъпва към мен с разтворени за прегръдка обятия. Езикът ѝ леко са промъква по краищата на устните ѝ като ги прави да блестят от страст. Тялото ѝ излъчва аромата на най-фин парфюм. Бавно въздиша, гърдите ѝ потръпват от движението на гръдния кош. Привежда се напред да ме целуне, протяга ръце да ме обгърне около врата.)

Гърмът на 45 калибровият ми пистолет разтърсва стаята, Шарлот залитва назад. Очите ѝ са симфония на невъзможността да повярва на случилото се. Бавно свежда поглед към грозната подутина появила се

върху голия ѝ корем където е проникнал куршумът ми. Тънка струйка кръв се процежда от раната.

Изправих се пред нея и си прибрах пистолета в кобура. Обърнах се и погледнах към гуменото цвете зад мен. На масичката до него лежеше пистолета със заглушителя и вдигнат предпазител. Прекрасните ѝ ръце щяха да ме прегърнат страстно. И едно лице което чакаше да бъде целунато пламенно щеше да се окъпе в кръв когато ми пръснеше черепа. С моята кръв. Чух шума от падащо тяло и се обърнах. Очите ѝ съдържаха цялата болка в такива случаи, болката предшестваща смъртта. Болка и неверие.

— К-как можа? — заекна тя.

Имах само секунди на разположение преди да проговоря на един труп, но успях.

— Не беше трудно — казах аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.